

ନବୀକରଣ

ମଣ୍ଡଳୀ ଜୀବନରେ ଇଶ୍ଵରୀୟ ରୂପ ଉପରେ ଏକ ସର୍ବେକ୍ଷଣ

ଯେପରି ମଣ୍ଡଳୀ ମାଧ୍ୟମରେ ଇଶ୍ଵରଙ୍କ ବହୁଗୁଣ ଜ୍ଞାନ ବର୍ତ୍ତମାନ ଜଣାଶୁଣା ।

(ଏପିସୋଡ ୩ : ୧୦)

Dwight Smith

Published by Saturation Church Planting International
Syracuse, New York, U.S.A.
Printed in the U.S.A.

Unless otherwise noted, Scripture quotations are from the Holy Bible, English Standard Version®, © 2001 by Crossway Bibles, a publishing ministry of Good News Publishers. Used by permission. All rights reserved.

Scripture quotations marked MSG are from The Message, © 1993, 1994, 1995, 1996, 2000, 2001, 2002. Used by permission of NavPress Publishing Group.

Italics in quotations are the emphasis of the author.

© 2017 Saturation Church Planting

All rights reserved

ISBN-13: 978-0-xxx

For additional information please visit www.spcglobal.org, e-mail info@scpglobal.org, or write to 620 W Genesee Street, Syracuse, New York, 13204, U.S.A.

ବିଷୟବସ୍ତୁ

ଭୂମିକା 00

ଭାଗ ୧ ମଣ୍ଡଳୀ ପାଇଁ ଇଚ୍ଚରଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ

୧.	ଆମେ ଆମର ଦେଶର ଇତିହାସ ଲେଖୁଛୁ	00
୨.	ମଣ୍ଡଳୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ କ'ଣ?	00
୩.	ମଣ୍ଡଳୀ ଏହାର ସଫଳତାକୁ କିପରି ମାପ କରିବ?	00
୪.	ଆମ ଜୀବନର ପରିଚାଳନା	00

ଭାଗ ୨ ଏହାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ବଞ୍ଚିବା ପାଇଁ ମଣ୍ଡଳୀ କୁ ସଶକ୍ତ କରିବା

୫.	ଯାହା ତାଙ୍କ ମଣ୍ଡଳୀକୁ ନେତୃତ୍ୱ ଦେଇଥିଲେ	00
୬.	ମଣ୍ଡଳୀ ନେତୃତ୍ୱରେ ପାରସ୍ପରିକ ନିର୍ଭରଶୀଳତା	00
୭.	ଆମେରିକା ମଣ୍ଡଳୀ ପାଇଁ ବର୍ତ୍ତମାନ କଣ?	00

ପରିଶିଷ୍ଟ ୧ : ତାଙ୍କ ମଣ୍ଡଳୀ ପାଇଁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟକୁ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରିବା 00

ପରିଶିଷ୍ଟ ୨ : ବିଶ୍ୱର ଅନ୍ୟ କେଉଁଠାରେ ଆମର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟକୁ ଚେଲିଞ୍ଜିଫିଂ କରିବା 00

ଚିତ୍ରଣା 00

ଉପକ୍ରମଣିକା

ଏହି ପୁସ୍ତକ ଏକ ମହତ୍ ପୂର୍ଣ୍ଣ ସମ୍ପାଦନା ନବୀକରଣ: ମଣ୍ଡଳୀ ଜୀବନରେ ଇଶ୍ଵରୀୟ ରୂପ, ଯାହା ମୁଁ ପ୍ରଥମେ 2010 ରେ ପ୍ରକାଶ କରିଥିଲି । ଏହି ଛୋଟ ସଂସ୍କରଣର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ହେଉଛି ଚର୍ଚ୍ଚଗୁଡ଼ିକୁ ସେମାନଙ୍କ ମଣ୍ଡଳୀ ଏବଂ ଯେଉଁମାନେ ନେତୃତ୍ଵ ନେଉଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଇଶ୍ଵରଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟକୁ କଳ୍ପନା କରିବା ପାଇଁ ଏକ ସରଳ ଉପକରଣ ଦେବା । ଏହା ଅତିରିକ୍ତ ଭାବରେ, ଯେହେତୁ ମୁଁ ପ୍ରଥମ ଗ୍ରନ୍ଥ ଖଣ୍ଡ ଲେଖିଛି, ମୁଁ ନେତୃତ୍ଵ, ଶିକ୍ଷ୍ୟତ୍ଵ, ଏବଂ ତାଙ୍କ ଲୋକଙ୍କ ପାଇଁ ଇଶ୍ଵରଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ବିଷୟରେ ଧାରଣା ଉପରେ ଅଧିକ ବିସ୍ତୃତ ଭାବରେ ଲେଖିଛି, ଏବଂ ଏହି ବିଷୟଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ପୁସ୍ତକଗୁଡ଼ିକ ବର୍ତ୍ତମାନ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଭାବରେ ଉପଲବ୍ଧ ଯେଉଁମାନେ ଏହି ବିଷୟଗୁଡ଼ିକର ଗଭୀରତାକୁ ଖସିଯିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରନ୍ତି । ତେଣୁ ଆମେ କହିପାରିବା ଯେ ଏହି ପୁସ୍ତକଟି ମଣ୍ଡଳୀ ଜୀବନରେ ଇଶ୍ଵରୀୟ ରୂପ ଉପରେ ପରୀକ୍ଷାକାରୀ ।

ମୁଁ ସମଗ୍ର ବିଶ୍ଵର ଯୁବକ ଓ ଯୁବତୀଙ୍କୁ ପ୍ରଭାବିତ କରିବାର ସୁଯୋଗ ପାଇଁ ମୁଁ ଅତ୍ୟଧିକ କୃତଜ୍ଞ । ସେହି ଯୁବକମାନେ ବର୍ତ୍ତମାନ ପରିପକ୍ଵ ହୋଇ ମଣ୍ଡଳୀ ଗଠନ କରୁଛନ୍ତି ଯାହାକି ଇଶ୍ଵରଙ୍କ ପରିକଳ୍ପନାକୁ ପ୍ରତିଫଳିତ କରିଥାଏ ଏବଂ ଯାହାକୁ ଆମେ ସଂତୃପ୍ତିକରଣ ମଣ୍ଡଳୀ (Saturation Church Planting) ରୋପଣ ବୋଲି ପ୍ରୟାସକୁ ଆଗେଇ ନେଉଛୁ - ପ୍ରତ୍ୟେକ ସ୍ଥାନକୁ ସୁସମାଚାର ଲୋକମାନଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ସୁସମାଚାର ଉପସ୍ଥିତି ସହିତ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ କରେ । ଏକ ଭାରତ ପୂର୍ଣ୍ଣତା ଯାହାକି ପରମେଶ୍ଵର ବହୁ ବର୍ଷ ପୂର୍ବେ ମୋ ହୃଦୟରେ ରଖିଥିଲେ: ଏକ ପୀଢ଼ିର ନେତାମାନଙ୍କୁ ବଞ୍ଚାଇବା ପାଇଁ ଯେଉଁମାନେ ଜଗତର କାର୍ଯ୍ୟ ସମ୍ପନ୍ନ କରିବେ ସେମାନଙ୍କର ସହର, ଜାତି ଏବଂ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ସ୍ଥାନକୁ ସୁସମାଚାର ପ୍ରଚାର ପହଞ୍ଚାଇବା ।

Dwight Smith
March 2, 2017

ଭାଗ ୧

ମଣ୍ଡଳୀ ପାଇଁ କିଶ୍ଵରଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ

ଆମେ ଆମର ଦେଶର ଇତିହାସ ଲେଖୁଛୁ

ଆମେରିକା ମଣ୍ଡଳୀ ବିପଥଗାମୀ ହୋଇଛି। ସାମ୍ପ୍ରତିକ ବର୍ଷଗୁଡ଼ିକରେ ଆମେ ଭୁଲି ଯାଇଛୁ କିମ୍ବା ହଜାର ହଜାର ଖ୍ରୀଷ୍ଟିଆନଙ୍କ ଆହ୍ୱାନ ଏବଂ ବିଶ୍ୱାସକୁ ଅଣ ଦେଖା କରାଯାଇଥିଲା କିମ୍ବା ଅପମାନିତ କରାଯାଇଥିଲା । ଅନୁସରଣକାରୀ ମାନେ, ଦୁଇ ହଜାର ବର୍ଷ ମଧ୍ୟରେ, ଯେଉଁମାନେ ନିଜକୁ ପୁରଣ କରିବାକୁ ଉତ୍ସର୍ଗ କରିଛନ୍ତି । ଆମର ପ୍ରଭୁ ଏବଂ ତ୍ରାଣକର୍ତ୍ତା ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଅନ୍ତିମ ପ୍ରେରଣ ଆଦେଶ ହେଉଛି: "ତୁମର ଯିବା ସମୟରେ, ଜଗତର ସମସ୍ତ ଲୋକଙ୍କୁ ଶିଷ୍ୟ କର "(ମାଥୁ ୨୮:୧୯ ଦେଖନ୍ତୁ) ।

ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କର ଏହି ମହାନ ପୁରୁଷ ଏବଂ ମହିଳାମାନଙ୍କ ପୋଷାକ ନେବା ପରିବର୍ତ୍ତେ ପାଶ୍ଚାତ୍ୟର ଅନେକ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ନିକଟକୁ ଆଣିବା ପାଇଁ ଆଜି ମଣ୍ଡଳୀ, ସୁବର୍ଣ୍ଣ ଭାଷାବାଦୀ ନେତାଙ୍କୁ, ଷ୍ଟାର-ଗୁଣାତ୍ମକ ଉପାସନା ବ୍ୟାଣ୍ଡ, ବଡ଼ ବଡ଼ କୋଠାଘର ଏବଂ ବହୁ ସଂଖ୍ୟାରେ ସାମାଜିକ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ମାଧ୍ୟମରେ ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ହେବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିଅଛି ।

ମୁଁ ଏହାକୁ "ଆସ ଏବଂ ଦେଖ" ମଡେଲ୍ ବୋଲି କହିବାକୁ ପସନ୍ଦ କରେ । ଆମ ସମୟର ମଣ୍ଡଳୀ ନିଜକୁ ଲୋକମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଏକ ସ୍ଥାନ ଭାବରେ ଦେଖିବା ପାଇଁ ପ୍ରବୃତ୍ତି କରାଇଥାଏ, ଏବଂ ନିଜକୁ ସର୍ବଦା ବଡ଼ ମଣ୍ଡଳୀ ରୂପରେ ଆକର୍ଷିତ କରିଥାଏ । କିନ୍ତୁ ଆଜି ଆମେ ଯାହା କରିବା ତାହା ଆମ ଦେଶର ଇତିହାସର ଏକ ଅଂଶ ହୋଇଯିବ । ଆମେ ନିଶ୍ଚିତ କି ? ଆମେରିକା ମଣ୍ଡଳୀ ଆମେ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିଥିବା ଗଠନଗୁଡ଼ିକ ବାଲବଲ ମାନକ ଅନୁଯାୟୀ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଟେ କି ?

ତିରିଶ ବର୍ଷ ପୂର୍ବେ ମୋ ପଢ଼ା ପାଠି ଏବଂ ମୁଁ ସଂତୁପ୍ତିକରଣ ମଣ୍ଡଳୀ ରୋପଣ (SCP) ମନ୍ତ୍ରଣାଳୟ ଆରମ୍ଭ କରିଥିଲୁ । ଆମର ବାର୍ତ୍ତା କିଛି ନୁଆ ନୁହେଁ । ଏହା କେବଳ ବାଲବଲର କେନ୍ଦ୍ରୀୟ କାହାଣୀର ଈଶ୍ୱରତତ୍ତ୍ୱକୁ ସମ୍ପ୍ରସାରଣ କରି - ପାପୀ ଲୋକଙ୍କୁ ମୁକ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କୁ ସେମାନଙ୍କ ମୂଳ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟକୁ ଫେରାଇ ଆଣିବା ପାଇଁ ଈଶ୍ୱର ପଠାଇଥିବା ତ୍ରାଣକର୍ତ୍ତାଙ୍କୁ ନେଇ ଦୁଇ ହଜାର ବର୍ଷ ଧରି ମଣ୍ଡଳୀ ନିଜ ବିଷୟରେ ଯାହା ବୁଝିଅଛି ତାହାର ଇତିହାସକୁ ବିସ୍ତାର କରିବା ।

ବାଲବଲର କାହାଣୀ ବାସ୍ତବରେ ବହୁତ ସରଳ । ଏହା ଆଦି ପୁସ୍ତକରୁ ଆରମ୍ଭ ହୁଏ, ଯେଉଁଠାରେ ଆମେ ପଢ଼ିଥାଉ ଯେ ଈଶ୍ୱର ତାଙ୍କ ପ୍ରତିମୂର୍ତ୍ତୀରେ ପୁରୁଷ ଏବଂ ମହିଳା ସୃଷ୍ଟି କରିଛନ୍ତି । ଆଦି ପୁସ୍ତକରୁ ଆମେ ଦେଖୁ ଯେ ମାନବଜାତିର ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଅଛି, ପ୍ରଥମତଃ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଅଟେ ଏବଂ ଦୁତୀୟରେ ଜଗତରେ ତାଙ୍କୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରିବା ପାଇଁ, ଯେଉଁଠାରେ ସେ ସେମାନଙ୍କୁ ରଖିଥିଲେ ସେହି ସ୍ଥାନରେ ସମସ୍ତେ ସକ୍ରିୟ ପରିଚାଳନା କରନ୍ତି । ତଥାପି ସେମାନେ ଏଥିରେ ବିଫଳ ହୋଇଥିଲେ । ସେମାନଙ୍କର ବିଫଳତାଠାରୁ, ଈଶ୍ୱର ସେମାନଙ୍କର ପୁନରୁଦ୍ଧାରକୁ ଗ୍ରହଣ କରିଅଛନ୍ତି, ଏବଂ ଏହି କାହାଣୀ ଶାସ୍ତ୍ରର ଅଂଶରେ ଦେଖାଯାଏ । ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଦୟା ଏବଂ ଯୀଶୁଙ୍କଠାରେ ଏକପାଖିଆ କାର୍ଯ୍ୟ ହେତୁ, ଆମ୍ଭ ମାଧ୍ୟମରେ ଈଶ୍ୱର ପୁରୁଷ ଏବଂ ମହିଳାମାନଙ୍କୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ ଦେଇ ଅନୁଗ୍ରହ ପ୍ରଦାନ କଲେ । ସେଗୁଡ଼ିକରେ ସୃଷ୍ଟି ସମୟରେ ଏହାର ମୂଳ ଗଠନର ପୁନରୁଦ୍ଧାର: ଏହାର ସମ୍ପର୍କ ଏବଂ ଏହାର ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱକୁ ଜଣାଇଥାଏ । ଏହି ଜଗତର ସମାପ୍ତି ପୁନରୁଦ୍ଧାର ଦ୍ୱାରା ହେବ । ଧାର୍ମିକତା କେବଳ ଅଳ୍ପ କିଛି ନୁହେଁ, ବରଂ ସମଗ୍ର ନୂତନ ଜଗତରେ ଯେଉଁଠାରେ ଧାର୍ମିକତା ରାଜତ୍ୱ କରିବ ଏବଂ ଲୋକମାନେ ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ପରିକଳ୍ପନାରେ ବାଢ଼ିବେ ଏବଂ ପରିପକ୍ୱ ହେବେ ।

ସୁସମାଚାରର କେନ୍ଦ୍ରୀୟ ବାର୍ତ୍ତା ପୁରୁଷ, ମହିଳା ଏବଂ ଶିଶୁ ହୋଇପାରନ୍ତି । ଆଦମ ଏବଂ ହବାରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ମୂଳ ପ୍ରତିଛବି, ପୁନରୁଦ୍ଧାର: ଆମ ସ୍ଥାନରେ ଏବଂ ତାଙ୍କ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱରେ ତାଙ୍କ ପୁତ୍ର, ମୃତ୍ୟୁ, ସମାଧି, ଏବଂ ପୁନରୁଦ୍ଧାନ ମାଧ୍ୟମରେ ତାଙ୍କ ସହିତ ସମ୍ପର୍କ, ଯାହାର ଅର୍ଥ ହେଉଛି ଆମେ ଉପଯୋଗୀତାରେ ତାଙ୍କ ନିକଟକୁ ଫେରି ଆସିବୁ । ଏବଂ ସେ

ତାଙ୍କ ରାଜ୍ୟରେ ଇଶ୍ଵରଙ୍କ ଦୟା ବାଉଁଶକୁ ଧାରଣ କରିଥିଲେ । ଯେଉଁଠାରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦିନ ପବିତ୍ରଆତ୍ମା ଆମକୁ ଆଗେଇ ନିଅନ୍ତି ସେହି ସ୍ଥାନରେ ଯୀଶୁ ଆମ ଜୀବନକୁ ବିଶ୍ଵ ଭାବରେ ପରିଚାଳନା କରନ୍ତି । ଯାହା କି ଆମକୁ ପ୍ରତିଦିନ ଆମ ଜୀବନରେ ଏକ ସ୍ଵସ୍ଵ ପ୍ରମାଣ ମଧ୍ୟରୁ ଗୋଟିଏ ହୋଇଯାଏ ଯେ ମାନବିକତାର ପାପ ଅବସ୍ଥାକୁ ସୁସ୍ଥ କରିବା ପାଇଁ ସୁସମାଚାରର ଶକ୍ତି ଅଛି ।

ପରମେଶ୍ଵର ଲୋକମାନଙ୍କର ଅତୀତର ଅନେକ ପିଢ଼ି ବୁଝିସାରିଅଛନ୍ତି, ଇଶ୍ଵର ନିଜ ପାଇଁ ହଜିଯାଇଥିବା ପୁରୁଷ ଏବଂ ମହିଳାମାନଙ୍କୁ ମୁକ୍ତ କରିବା ଏବଂ ସେମାନଙ୍କ ସହିତ ଏକ ସମ୍ପର୍କ ଏବଂ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ଵକୁ ଫେରାଇ ଆଣିବା ପାଇଁ ଏକ ମିଶନରେ ଅଛନ୍ତି । ସେଥିରେ ତାଙ୍କ ମଣ୍ଡଳୀ ପାଇଁ ଇଶ୍ଵରଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ରହିଛି: ଆମେ, ପୂର୍ବରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇଥିବା, ଏହି ମିଶନରେ ସେବକ ଅଟୁ । ଯେତେବେଳେ ଆମେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦିନ ତାଙ୍କ ବାକ୍ୟ ମାଧ୍ୟମରେ ପରମେଶ୍ଵରଙ୍କ ସହ ସମ୍ପର୍କ ରଖୁ ଏବଂ ପୃଥିବୀରେ ଥିବା ସମୟରେ ଆମର ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଏବଂ ଅନ୍ୟ ଆହ୍ଵାନରେ ତାଙ୍କୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ଵ କରୁ, ଆମେ ଇଶ୍ଵରଙ୍କୁ ଗୌରବ ଦେଇଥାଉ ଏବଂ ତାଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ପୁନଃସ୍ଥାପନ କରିବା ପାଇଁ ଆକର୍ଷିତ କରିଥାଉ ଯାହାକୁ ଆମେ ସଂତୁଷ୍ଟି ପ୍ରଚାରକ (SCP- Evangelism) ବୋଲି କହିଥାଉ - ପ୍ରତ୍ୟେକ ଘର, କର୍ମକ୍ଷେତ୍ର, ସମ୍ପ୍ରଦାୟ, ସହର, ଏବଂ ଦେଶରେ ପରମେଶ୍ଵରଙ୍କ ଲୋକଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ସୁସମାଚାର ବାଉଁଶ ସହିତ ପରିପୁର୍ଣ୍ଣ କରିବା ।

ପାଉଲ (ଏଫିସୀୟ ୩:୮-୧୧) ନିଜ ଲୋକଙ୍କ ପାଇଁ ଇଶ୍ଵରଙ୍କ ଏହି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଘୋଷଣା କରିଛନ୍ତି: “ଅନୁଗ୍ରହ ଦିଆଯାଇଥିଲା.....ଯେପରି ମଣ୍ଡଳୀ ମାଧ୍ୟମରେ ଇଶ୍ଵରଙ୍କ ବହୁଗୁଣ ଜ୍ଞାନ ହୋଇପାରେ ବର୍ତ୍ତମାନ ସ୍ଵର୍ଗସ୍ଥ ଶାସକ ଏବଂ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କୁ ଜଣାନ୍ତୁ ଯାହା ଅନନ୍ତ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଅନୁଯାୟୀ ସେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଯୀଶୁଙ୍କଠାରେ ଅନୁଭବ କରିଛନ୍ତି ପ୍ରଭୃତି” ଅନନ୍ତତା ହେଉଛି ଯୀଶୁଙ୍କଠାରେ ଇଶ୍ଵରଙ୍କ ଚମତ୍କାର କାର୍ଯ୍ୟଗୁଡ଼ିକର ଏକ ଦର୍ଶକ, ଏବଂ ମଣ୍ଡଳୀ ହେଉଛି ବର୍ତ୍ତମାନର ସାଧନ ଯାହା ସେ ଏହାକୁ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଶାସକମାନଙ୍କ ନିକଟରେ ପ୍ରଦର୍ଶନ କରିବା ପାଇଁ ବ୍ୟବହାର କରନ୍ତି ଏବଂ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷ ଏହି ପାର୍ଥବ କାର୍ଯ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ସମୟ ଉପରେ ନୁହେଁ ବରଂ ଅନନ୍ତତା ଉପରେ ଧ୍ୟାନ ଦେଇଥାଏ; ସେଗୁଡ଼ିକ ପରମେଶ୍ଵରଙ୍କ ଅନନ୍ତ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟର ମୂଳ ।

ଯେତେବେଳେ ଆମେ SCP ରେ ମଣ୍ଡଳୀ ବିଷୟରେ କଥାବାର୍ତ୍ତା କରୁ, ଆମେ ମଣ୍ଡଳୀ କରିବାର ଏକ ଧାରାକୁ ପୁନଃ ଉଦ୍ଭାବନ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁନାହିଁ ବରଂ ଶାସ୍ତ୍ରର କାହାଣୀର ଏକ ଭ୍ରମଣକାରୀ ପିଢ଼ିକୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁ: ଏହା ଆମ ବିଷୟରେ ନୁହେଁ; ଏହା ଇଶ୍ଵରଙ୍କ ଏବଂ ତାଙ୍କର ମୁକ୍ତି କାର୍ଯ୍ୟ ବିଷୟରେ ।

ତେବେ, ଏହି ମୁକ୍ତି ମୂଳକ କାର୍ଯ୍ୟ ଏବଂ ସୁସମାଚାରରେ ଏହାର ପରିତ୍ରାଣର ବଳିଦାନକୁ ତାଙ୍କର ଅବଶିଷ୍ଟ ସୃଷ୍ଟିକୁ ପଠାଇବା ପାଇଁ ମଣ୍ଡଳୀ ହେଉଛି ଇଶ୍ଵରଙ୍କ ବର୍ତ୍ତମାନର ଉପକରଣ ।

ଯେତେବେଳେ ଆମେ ନେତୃତ୍ଵ ବିଷୟରେ କଥାବାର୍ତ୍ତା କରୁ, ଆମେ ଏକ ଭ୍ରମଣକାରୀ ପିଢ଼ିକୁ ମନେ ପକାଉ। ସେହି ନେତୃତ୍ଵ କେବଳ ଗୋଟିଏ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ପାଇଁ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛି: ମଣ୍ଡଳୀକୁ ଏକ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଶରୀର ଭାବରେ ଏବଂ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ସଦସ୍ୟ ଭାବରେ, ଏହି ଇଶ୍ଵରୀୟ ଯୋଜନାକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଏବଂ ବିଶ୍ଵ ଭାବରେ ଚଳାଇବା ।

ଯେତେବେଳେ ଆମେ ବିଶ୍ଵର ପ୍ରତ୍ୟେକ ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ତାଙ୍କ ମଣ୍ଡଳୀ ପାଇଁ ଇଶ୍ଵରଙ୍କ ଏହି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟକୁ ରଣକୌଶଳରେ ପ୍ରୟୋଗ କରିବା ବିଷୟରେ ଆଲୋଚନା କରିବା, ସେତେବେଳେ ଆମେ ବିଶ୍ଵ ଅନୁଗାମୀମାନଙ୍କ ଅନ୍ୟ ପିଢ଼ିରୁ ଆମେ ଯାହା ଶିଖୁଅଛୁ, ସେହି ସ୍ଥାନଗୁଡ଼ିକରେ ଇଶ୍ଵରଙ୍କ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ଵ କରି ସେମାନଙ୍କୁ ସେବା କରିବାକୁ ଆହ୍ଵାନ କରିବା ।

ଇଶ୍ଵରଙ୍କ ମଣ୍ଡଳୀ ଉପରେ ଲକ୍ଷ

ପୁନଶ୍ଚ କହୁଅଛି, ଏହା ଏକ ନୂତନ ଶିକ୍ଷାଦାନ ନୁହେଁ । ବରଂ ଏହା ମୋର ପ୍ରାୟ ପଚାଶ ବର୍ଷ ମଧ୍ୟରେ ତତ୍ତ୍ଵାବଧାନର ଅଂଶ, ଯେପରି ମୁଁ ଅତି କମରେ ଅନ୍ୟ ତିନି ପିଢ଼ିକୁ ଖୋଜି ପାରିବି ଯେଉଁମାନେ ଆମ ପୂର୍ବରୁ ଯାଇଅଛନ୍ତି ଏବଂ ଯେଉଁମାନଙ୍କଠାରୁ ଆମେ ଶିଖୁଅଛୁ । ପଚାଶ ବର୍ଷ ପୂର୍ବେ, କେନେଥ ସ୍ଵାଗନଙ୍କ ପରି ପୁରୁଷମାନେ ସଂତୁଷ୍ଟିକରଣ ପ୍ରଚାର ବିଷୟରେ କହୁଥିଲେ । ଯଦି ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସ୍ଥାନରେ ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସମୟ ପାଇଁ ମଣ୍ଡଳୀ ନିଜର ପ୍ରୟାସକୁ ଏକାଗ୍ର କରେ, ତେବେ ସେ ପଚାରିଥିଲେ, ବିଶ୍ଵକୁ ସୁସମାଚାର ଗ୍ରହଣ କରିବାର କାର୍ଯ୍ୟ ଆମେ ଦେଖିପାରିବା କି? ସେ ବହୁତ କିଛି ଶିଖାଇଲେ, ସେ ବହୁତ କିଛି କଲେ, କିନ୍ତୁ ବହୁତ କିଛି ଶିଖିବାକୁ ବାକି ରହିଲା । ପରବର୍ତ୍ତୀ ପିଢ଼ି ଏହି ଅଭିଜ୍ଞତାକୁ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରିନଥିଲେ; ସେମାନେ ଏଥିରୁ ଶିଖିଲେ ଏବଂ ସେହି ଶିକ୍ଷଣକୁ ବିସ୍ତାର କଲେ ।

ମୋ ଜୀବନର ଚାଳିଶ ବର୍ଷରୁ ଅଧିକ ସମୟ ପାଇଁ ମୁଁ ଭାବିବାକୁ ଉତ୍ସାହିତ ହୋଇଥିଲି ଡୋନାଲ୍ଡ ମ୍ୟାକଗ୍ରାନ୍ ପରି ପୁରୁଷଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ଶିକ୍ଷା ନେଇ, ଯିଏ ବିଶ୍ଵାସୀକୁ ଲୋକମାନଙ୍କ ଗତି ବିଷୟରେ ଚିନ୍ତା କରିବାକୁ ଡାକିଲେ; ରାଲ୍ଫ ଶୀତଳ, ଯିଏ କେତେଜଣଙ୍କ ବିଷୟରେ ଭାବିବା ପାଇଁ ଯୀଶୁଙ୍କ ଅନୁଗାମୀମାନଙ୍କୁ ଡାକି ଦୁନିଆରେ ଥିବା ଲୋକ ଏବଂ ସେମାନେ ପହଞ୍ଚିବା ଠାରୁ କେତେ ଦୂର; ଜିମ୍ ମଣ୍ଟଗୋମେରୀ ଯିଏ ଇଶ୍ଵରଙ୍କ ଲୋକଙ୍କୁ ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ଦେଇଛନ୍ତି ଯେ ଏକ ଲୋକ କିମ୍ବା ସ୍ଥାନକୁ ପ୍ରତ୍ୟେକରେ ଏକ ଛୋଟ ମଣ୍ଡଳୀ ସ୍ଥାପନ କରି ସୁସମାଚାର ସହିତ ସଫଳତାର ସହିତ ସମ୍ପନ୍ନ ହୋଇ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ କରୁଛନ୍ତି କି ନାହିଁ । ଅନେକ ନିଜ ନିଜର ପାର୍ଥକ୍ୟ ଏବଂ ଯୋଗ ଆଣିଥିଲେ, ଏବଂ ମୁଁ ଶିଖିଲି ସେମାନଙ୍କଠାରୁ

ଏହି ଚାଳିଶ ବର୍ଷ ମଧ୍ୟରେ ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ମଣ୍ଡଳୀ ସମଗ୍ର ବିଶ୍ଵରେ ଅଦୃଶ୍ୟ ଅଭିବୃଦ୍ଧି ହେବାର ଅନୁଭୂତି ହୋଇଛି । ଯେତେବେଳେ ମୁଁ ଏଥିରେ ମୋର ନିଜର ଯାତ୍ରା ଆରମ୍ଭ କରି ପ୍ରାୟ ପଚାଶ ବର୍ଷ ତତ୍ତ୍ଵାବଧାନ ପୂର୍ବେ, ଅନେକେ ଅନୁଭବ କଲେ ଯେପରି ସୁସମାଚାର ପ୍ରଚାରର ଗ୍ଲାସ୍ ଅଧା ଖାଲି । ଆଜି ମୁଁ ଏକ ପିଢ଼ିର ଅଂଶ ହୋଇ ଆନନ୍ଦିତ ଅଟେ, ଯାହା ଅନେକଙ୍କୁ ଦେଖୁଛି ଅନ୍ୟ ପିଢ଼ିମାନେ ସ୍ଵପ୍ନ ଦେଖୁଛନ୍ତି, ପ୍ରତିକ୍ରିୟା କରିଛନ୍ତି, ଏବଂ ଦେଖିବା ପାଇଁ ବଳିଦାନ ଦେବା ବିଷୟରେ: ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ପୁରୁଷ ଏବଂ ମହିଳା ବିଶ୍ଵବ୍ୟାପୀ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ନିକଟକୁ ଆସୁଛନ୍ତି । କାରଣ ଆମେ ଦର୍ଶନକୁ ବଞ୍ଚାଇଛୁ!

ମୋ ଜୀବନକାଳ ମଧ୍ୟରେ ବୃହତ ସମାବେଶ ଏବଂ ଫଳାଫଳର ଗତିବିଧି ଇଶ୍ଵରଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ଆଜିର ଆଶୀର୍ବାଦର ଅବଦାନ ପାଇଁ ବ୍ୟବହୃତ ହୋଇଛି । ବର୍ଲିନରେ ସୁସମାଚାର ପ୍ରଚାରକ ଉପରେ 1966 ବିଶ୍ଵ ସମ୍ମିଳନୀ ମଣ୍ଡଳୀ ରୋପଣର ଏକ ଗତିବିଧିକୁ ଆରମ୍ଭ କଲା । ତନ୍ ମନ୍ତ୍ରଣାଳୟର ଜିମ୍ ମଣ୍ଟଗୋମେରୀ ଏହି ସମ୍ମିଳନୀକୁ ସମଗ୍ର ଦେଶ ପାଇଁ ଏକ ମଣ୍ଡଳୀ ରୋପଣ ରଣନୀତି ପାଇଁ ସନ୍ଧାନ କରୁଥିବା ଦର୍ଶାଇଛି। ୧୯୭୦ତମ ଓ ୮୦ତମ ଦଶକର ଏକାଧିକ ଲୋକାନ୍ତ ସମାବେଶରେ ବିଶ୍ଵର ବିଭିନ୍ନ ସ୍ଥାନରୁ ପୁରୁଷ ଏବଂ ମହିଳା ଡାକିଲେ ଏବଂ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଶରୀରରେ ଏକ ନୂତନ ତେତନା ସୃଷ୍ଟି କଲେ ଏବଂ ଏହା ପହଞ୍ଚିବା ପାଇଁ କ'ଣ ଆବଶ୍ୟକ ହେବ । AD 2000 ଭଳି ଗତିବିଧି, ତୁଚ୍ଛି ଓ ସଂତୁଷ୍ଟିକରଣ ମଣ୍ଡଳୀ ରୋପଣ, ଅପ୍ରାକୃତିକ ଲୋକ ଆନ୍ଦୋଳନ ଏବଂ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଅନେକାଂଶରେ ଇଶ୍ଵରଙ୍କ ଲକ୍ଷ ରୂପକୁ ପୃଥିବୀର ପ୍ରାକ୍ତ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବିସ୍ତାର କରିବାକୁ ଲାଗିଲା ।

ତଥାପି ଏହି କ୍ଷୁଦ୍ର ପଚାଶ ବର୍ଷର ସମୀକ୍ଷା କେବଳ ଲୋକମାନଙ୍କର ଏକ ଛୋଟ ଅଂଶ ଏବଂ ଗତିବିଧିକୁ ପ୍ରତିଫଳିତ କରେ ଯାହା ପୃଥିବୀର ମଣ୍ଡଳୀର ଦୁଇ ହଜାର ବର୍ଷର ଜୀବନ ଦେଇ ଗତି କରିଛି । ଯେତେବେଳେ ପ୍ରାରମ୍ଭିକ ମଣ୍ଡଳୀ ଛିନ୍ନଭିନ୍ନ ହେଲା (ପ୍ରେରିତ ୮:୧ କୁ ଦେଖନ୍ତୁ), ପ୍ରେରିତମାନେ ଏହି ଆନ୍ଦୋଳନ ଆରମ୍ଭ କଲେ, ଥୋମାସ୍ ଭାରତ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସୁସମାଚାର ଗ୍ରହଣ କଲେ ଏବଂ ପାଉଲ ସମଗ୍ର ରୋମାନ୍ ସାମ୍ରାଜ୍ୟର ପ୍ରଚାର କଲେ । ପଲିକାର୍ପ, ଉଲଫିଲୀସ୍,

ପାତ୍ରିକ ଏବଂ କଲମ୍ବା ପରି ଲୋକଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ଏହି ବିସ୍ତାର ଅନେକ ଶହ ବର୍ଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଜାରି ରହିଲା । ରୋମାନ କ୍ୟାଥୋଲିକ୍ ମଣ୍ଡଳୀ ସେହି ଲୋକମାନଙ୍କ ବିନା ନଥିଲା ଯେଉଁମାନେ ପ୍ରେରିତଙ୍କ ପ୍ରେରିତ ପ୍ରକୃତରେ ବୁଝିପାରୁଥିଲେ । ବୋନିଫେସ୍, ରେମଣ୍ଡ ଲୁଲ୍, ମାଥ୍ୟୁ ରିଟି ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ ବିଶ୍ୱକୁ ସୁସମାଚାର ଦେଖାଇବା ପାଇଁ ନିଜ ଜୀବନ ଦେଇଥିଲେ ।

ପ୍ରୋଟେଷ୍ଟାଣ୍ଟ ସଂସ୍କାରର (ରୋମର କ୍ୟାଥୋଲିକମାନଙ୍କ ଠାରୁ ପୃଥକ ହୋଇଯାଇଥିବା ଖ୍ରୀଷ୍ଟୀୟାନ ସମ୍ପ୍ରଦାୟର ସଭ୍ୟ) ପ୍ରାରମ୍ଭରେ ମୋରାଭିଆନ୍ତାନେ ଏହି ମାର୍ଗ ଦେଖାଇ ଆଧୁନିକ ମିଶନାରୀ ଆନ୍ଦୋଳନ ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରିଥିଲେ, ଯାହା ତିନି ଶହ ବର୍ଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଚାଲିଥିଲା ।

ଆଜି ମଣ୍ଡଳୀ ଏକାକୀ ଠିଆ ହୁଏ ନାହିଁ । ଆମେ କେବଳ ଏକ ସଫଳ ପିଢ଼ି ଯାହା ଲୋକମାନଙ୍କୁ ସମ୍ପର୍କ ଏବଂ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱରେ ପୁନଃସ୍ଥାପିତ କରିବା ପାଇଁ ଈଶ୍ୱର ତାଙ୍କର ଲକ୍ଷକୁ ପୂରଣ କରିବା ପାଇଁ ବ୍ୟବହାର କରୁଛନ୍ତି । ଆମେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ କାନ୍ଧରେ ଠିଆ ହୋଇ ସେମାନଙ୍କଠାରୁ ଶିଖିବା ଏବଂ ସୁସମାଚାରର କାର୍ଯ୍ୟ ସମାପ୍ତ ହେବା ଏବଂ ଧାର୍ମିକତାର ଜଗତ ଆସିବା ଆଶା କରିବା ପାଇଁ ସେହି ଶିକ୍ଷାକୁ ବିସ୍ତାର କରୁ!

ଯେହେତୁ ଆମେ SCP ର ଶିକ୍ଷାଦାନରେ କ୍ରମାଗତ ଭାବରେ ଜୋର ଦେଉଛୁ, ଈଶ୍ୱର ଜଗତରେ ଯାହା କରିବାକୁ ଯାଉଛନ୍ତି, ସେ ସମସ୍ତ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଲୋକଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ କରିବାକୁ ଯାଉଛନ୍ତି । ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଲୋକମାନେ ବିଶ୍ୱକୁ ଘୋଷଣା କରିବା ପାଇଁ ଏବଂ ସ୍ୱର୍ଗୀୟ ସ୍ଥାନଗୁଡ଼ିକରେ ଥିବା ପ୍ରାଧାନ୍ୟ ବାଦୀ ଏବଂ ଶାସକମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ପ୍ରତିଭା ସ୍ୱରୂପ, ଯେ ଆମେ ତାଙ୍କ ପାଇଁ ଏବଂ ତାଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ପାଇଁ ସୃଷ୍ଟି ଅଛୁ । ପରମେଶ୍ୱର କେବେ ବିଫଳ ହେବେ ନାହିଁ । ତାଙ୍କର ମୂଳ ସ୍ୱରୂପ ପୁରୁଷ ଓ ମହିଳାମାନଙ୍କଠାରେ ପୁତ୍ର ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁ, ସମାଧି ଏବଂ ପୁନରୁତ୍ଥାନ ଦ୍ୱାରା ପୁନଃସ୍ଥାପିତ ହେବ ।

ଖ୍ରୀଷ୍ଟିଆନ ଜୀବନ ଏକ ଉପାସନା ଭାବରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ରାଜ୍ୟରେ ବିନିଯୋଗ ହେବା ପାଇଁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ । କିନ୍ତୁ ଆମକୁ ଏହାର ଫଳପ୍ରସ୍ତ ଭାବରେ ବିନିଯୋଗ କରିବା ପାଇଁ, ଆମ ଦୈନନ୍ଦିନ ଜୀବନ ଉପରେ ଭଗବାନଙ୍କ ସାର୍ବଭୌମତ୍ୱରେ ବଞ୍ଚିବାକୁ ଶିଖିବା ଆବଶ୍ୟକ! ପବିତ୍ର ଆତ୍ମା ଆମ ଭିତରେ ଏକ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଆଣନ୍ତି, ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଲୋକମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବାକ୍ୟ ବ୍ୟବହାର କରନ୍ତି, ଯାହା ଦ୍ୱାରା ଆମେ ଆମ ଜୀବନର ଏହି ବିନିଯୋଗ ପ୍ରଦାନ କରିପାରିବା । ସେ ଆମକୁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ମୂଳ ସ୍ଥାନକୁ ପୁନଃସ୍ଥାପନ କରି ଏହା କରନ୍ତି । କେବଳ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ: ନିଜ ପାଇଁ ଏକ ଲୋକ ସୃଷ୍ଟି କରିବା, ଯେଉଁମାନେ ତାଙ୍କ ପରି ଅଟନ୍ତି, ତାଙ୍କ ପାଇଁ ବଞ୍ଚନ୍ତି, ଏବଂ ଜଗତରେ ତାଙ୍କୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରନ୍ତି । ଯେହେତୁ ପରମେଶ୍ୱର ଆମକୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଶରୀରର ଏକ ଅଂଶ ହେବା ପାଇଁ ସୃଷ୍ଟି କରିଛନ୍ତି, ଏହି ପରିବର୍ତ୍ତନ ଆମ ଭଳି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ସହିତ ଚମତ୍କାର ସଙ୍ଗଠନରେ ଆସିଥାଏ ଯାହା ଈଶ୍ୱର ନିଜର ମଣ୍ଡଳୀ କରିଅଛନ୍ତି ।

ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କର ଆପଣା ମାର୍ଗ ଅଛି

ପ୍ରତ୍ୟେକ ପିଢ଼ୀରେ “ଈଶ୍ୱର ଯାହା କରିଛନ୍ତି!” ଘଟଣାଗୁଡ଼ିକର ଅଂଶ ଅଛି । ଯେତେବେଳେ ତାଙ୍କ ଲୋକମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ପହଞ୍ଚାଇବା ଏବଂ ସେମାନଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ନିକଟରେ ତାଙ୍କର ସୁସମାଚାର ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରିବାକୁ ଆସିବା, ସେତେବେଳେ ଆମର ଈଶ୍ୱର ଛୋଟ ଏବଂ ବଡ଼ ଚମତ୍କାରର ପରମେଶ୍ୱର ତାଙ୍କର ଆଦେଶ ଅନୁଯାୟୀ ତାଙ୍କ ସୁସମାଚାରକୁ ସମସ୍ତ ଲୋକଙ୍କ ନିକଟକୁ ନେଇଯିବା, ପରମେଶ୍ୱର ଇତିହାସରେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ତୁଳନାରେ ଆମ ପିଢ଼ୀରେ ଅଧିକ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି ।

ଷୋଡଶ ଶତାବ୍ଦୀରେ ସଂସ୍କାରର ପାହାଡ଼ ଉପରେ ପ୍ରୋଟେଷ୍ଟାଣ୍ଟ ମିଶନର ଏକ ନୂତନ ତରଙ୍ଗ ଆରମ୍ଭ କରାଯାଇଥିଲା । ଅଷ୍ଟାଦଶ ଶତାବ୍ଦୀର ମଧ୍ୟଭାଗରୁ ପ୍ରାୟ ୧୯୦୦ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ, ଇଉରୋପୀୟମାନେ ଏହି ଆନ୍ଦୋଳନର ନେତୃତ୍ୱ

ନେଇଥିଲେ। ମିଶନର ଏହି ଚରଣ ଦ୍ୱିତୀୟ ବିଶ୍ୱଯୁଦ୍ଧ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଜାରି ରହିଲା ଏବଂ ଯାହାକୁ ସର୍ବଶ୍ରେଷ୍ଠ କୁହାଯାଇପାରେ । ମିଶନର ଏହି ଚରଣ ଦ୍ୱିତୀୟ ବିଶ୍ୱଯୁଦ୍ଧ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଜାରି ରହିଲା ଏବଂ ଯାହାକୁ ସର୍ବଶ୍ରେଷ୍ଠ କୁହାଯାଇପାରେ । କିନ୍ତୁ ବିଂଶ ଶତାବ୍ଦୀର ଶେଷ ଭାଗରେ, ପବିତ୍ର ଆତ୍ମା ଜନ୍ମଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ ଯାହାକି ଏକ ନୂତନ ଭାବରେ ଥିଲା । ଅଧିକ ଦେଶରୁ ଅଧିକ ମିଶନାରୀ, ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଅନେକ ଅଣ-ପାଶ୍ଚାତ୍ୟ, ସୁସମାଚାର ବାଣିଜ୍ୟ ପାଇଁ ସାରା ବିଶ୍ୱକୁ ପଠାଯାଉଥିଲା । ଯୀଶୁଙ୍କ ମଞ୍ଚଳୀ ଏହାର ଯିହୁଦୀ ଏବଂ ପରେ ଯୁରୋପୀୟ ମୂଳରୁ ସମଗ୍ର ବିଶ୍ୱରେ ଛିନ୍ନଭିନ୍ନ ହେଉଥିଲା । ବିଶ୍ୱର ଦଶହଜାର ଖ୍ରୀଷ୍ଟିଆନ ଯାହା ଏହା ଆଣିଛି ତାହା ଦର୍ଶାଇଲା ଯେ ଉନବିଂଶ ଶହ ବର୍ଷର ମଞ୍ଚଳୀ ପୂର୍ଣ୍ଣତା ପୂର୍ବରୁ କେବେ ଦେଖିନଥିଲା: ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜନଜାତିରେ, ଜିଭରେ ଏବଂ ଦେଶରେ ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ମଞ୍ଚଳୀ ସମଗ୍ର ବିଶ୍ୱରେ ଶକ୍ତି ଏବଂ ସ୍ୱାଧୀନ ସହିତ ରୋପିତ ହେଉଥିଲା ।

ଏହାର ଏକ ଉତ୍ତମ ଉଦାହରଣ ହେଉଛି ଭାରତୀୟ ମଞ୍ଚଳୀ । ୧୯୮୭ ରେ ପତାଶକଣ ମଞ୍ଚଳୀ ନେତାଙ୍କ ଏକ ଦଳ ସାକ୍ଷାତ ହୋଇ ଦୁଇଟି ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରିଥିଲେ: ଇଶ୍ୱର ଭାରତ ପାଇଁ କ'ଣ ଚାହୁଁଛନ୍ତି? ଯଦି ଇଶ୍ୱର ଏହି ଦେଶରେ ଯାହା ଚାହାଁନ୍ତି ତାହା କଲେ ତାହା କିପରି ଦେଖାଯିବ? ଦୁଇ ହଜାର ବର୍ଷ ଧରି ଏହାର ଦୁଇ ଗତିରେ ବୃଦ୍ଧି ପାଇଥିବା ଜନସଂଖ୍ୟାକୁ ସୁସମାଚାର ଆଣିବା ପାଇଁ ଅନେକେ ସେହି ଦେଶରେ ପରିଶ୍ରମ କରିଥିଲେ; ୮୫୦ ନିୟୁତ ଲୋକମାନେ ଥିବା ଦେଶରେ ଅନ୍ୟ ପିଢ଼ିର ପରିଶ୍ରମ ଏହି ସତ୍ତ୍ୱେ ନେତାଙ୍କ ଉପରେ ହଜି ଯାଇ ନଥିଲା । ଏହି ପ୍ରତିନିଧୀମାନେ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ନେଇଛନ୍ତି ଯେ ଇଶ୍ୱର ଯାହା ଚାହାଁନ୍ତି ତାହା ହେଉଛି ଭାରତର ପ୍ରତ୍ୟେକ ପୁରୁଷ, ମହିଳା ଏବଂ ଶିଶୁଙ୍କୁ ନିଜ ସହ ପୁନଃସମନ୍ୱୟ କରିବାର ବାରମ୍ବାର ସୁଯୋଗ ପାଇବା । ଯେହେତୁ ସେମାନେ ଏହି କାର୍ଯ୍ୟରେ ନିଜକୁ ପ୍ରୟୋଗ କଲେ, ସେମାନେ ଜାଣିବାକୁ ପାଇଲେ ଯେ ଯେତେବେଳେ ଇଶ୍ୱର ଯାହା ଚାହାଁନ୍ତି ତାହା କଲେ ।

ସେମାନେ ସମ୍ମୁଖୀନ ହୋଇଥିବା ଆହ୍ୱାନଗୁଡ଼ିକ ସତ୍ତ୍ୱେ, ଇଶ୍ୱରଙ୍କ ପରିତ୍ରାଣର ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ ବାଉଁ ଏବଂ ସମସ୍ତ ଦେଶର ଶିଷ୍ୟ କରିବା ପାଇଁ ଆମର ପ୍ରଭୁଙ୍କର ଅନ୍ତିମ ଆଦେଶ ସେମାନଙ୍କୁ ବିଶ୍ୱାସ କରିବାକୁ ପ୍ରେରିତ କଲା ଯେ ସେମାନେ ଏକ ଅନନ୍ୟ, ଇଶ୍ୱରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥିବା ସୁଯୋଗର ଏକ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ପହଞ୍ଚିଛନ୍ତି । ତେଣୁ ସେମାନେ ଇଶ୍ୱରଙ୍କ ଡାକରାକୁ ଗ୍ରହଣ କଲେ ଏବଂ ଭାରତର ପ୍ରତ୍ୟେକ ପୁରୁଷ, ମହିଳା ଏବଂ ଶିଶୁଙ୍କୁ ବାରମ୍ବାର ସୁଯୋଗ ମିଳିବା ପାଇଁ ସେମାନଙ୍କର ହୃଦୟ ସ୍ଥିର କଲେ । ସୁସମାଚାର ବୁଝି ଏବଂ ଏହାର ପ୍ରତିକ୍ରିୟା କରି । ଏକ ଲକ୍ଷ ନୂତନ ମଞ୍ଚଳୀ ସ୍ଥାପନ କରିବାକୁ, କିମ୍ବା ସେମାନେ ଯେପରି ବୁଝିଥିଲେ, ପ୍ରତ୍ୟେକ ଗାଁରେ ଏବଂ ପ୍ରତ୍ୟେକ ସହରର ଗୋଟିଏ ପଡ଼ିଆରେ ଗୋଟିଏ ମଞ୍ଚଳୀ ସ୍ଥାପନ କରିବାକୁ ସେମାନେ ଯୋଜନା କରି ଏହା କରିଥିଲେ । ସେମାନେ ଜାଣିଥିଲେ ଯେ ଭାରତରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପହଞ୍ଚିବା ପାଇଁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ପୁରୁଷ, ମହିଳା ଏବଂ ଶିଶୁଙ୍କ ପାଇଁ ସହଜ ପ୍ରବେଶ ମାଧ୍ୟମରେ ଯୀଶୁଙ୍କ ଅନୁଗାମୀମାନଙ୍କର ଏକ ଗୋଷ୍ଠୀ ରହିବା ଆବଶ୍ୟକ ।

ସେମାନଙ୍କର ଆଜ୍ଞାକାରୀ ବିଶ୍ୱାସର ଫଳାଫଳ ଚମତ୍କାରଠାରୁ କମ୍ ନୁହେଁ । ଏହା କହିବା ଅତ୍ୟଧିକ ମାତ୍ରାରେ ନୁହେଁ ଯେ ଗତ ତିନି ଦଶନ୍ଧି ମଧ୍ୟରେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିଆନ ଇତିହାସରେ ସର୍ବ ବୃହତ ମଞ୍ଚଳୀ ଗଠନ ପାଇଁ ସେହି ଦେଶରେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିଆନଙ୍କ ସଂଖ୍ୟା ବୃଦ୍ଧି ପାଇଛି, ୨୫ ନିୟୁତ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିଆନଙ୍କ ଠାରୁ ୧୫୦ ନିୟୁତ ଏବଂ ୧୦୦,୦୦୦ ରୁ ଅଧିକ ଏବଂ ୧୯୮୭ ରେ ୬୦୦,୦୦୦ ରୁ ଅଧିକ ମଞ୍ଚଳୀ ନିର୍ମାଣ ହୋଇଥିଲା ।

ଦେଶ ସଂଘକୁ ସୁସମାଚାର ସହିତ ଧୂଳିସାତ୍ କରିବା ପାଇଁ ଏପରି ଦର୍ଶନ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଶରୀରରେ ନୂଆ ନୁହେଁ । ଗତ ଚାଳିଶ ବର୍ଷ ମଧ୍ୟରେ ଫିଲିପାଇନ୍ସ, ଭାରତ, ଗୁଆଟେମାଲା ଏବଂ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ରାଷ୍ଟ୍ରର ଜାତୀୟ ମଞ୍ଚଳୀଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟ ସେହିଭଳି ଦର୍ଶନକୁ ଉଠାଇ ନେଇଛନ୍ତି । ଉଦାହରଣ ସ୍ୱରୂପ, ୧୯୭୪ ରେ ଫିଲିପାଇନ୍ସର ଚର୍ଚ୍ଚ ଜାଣିଥିଲା ଯେ ଇଶ୍ୱର ସେମାନଙ୍କୁ ସେମାନଙ୍କ ଜୀବନରେ ସେମାନଙ୍କ ଦେଶରେ ପହଞ୍ଚିବାକୁ କହୁଛନ୍ତି । ସେତେବେଳେ ଦେଶରେ ଚାରି ହଜାରରୁ କମ୍ ମଞ୍ଚଳୀ ଥିଲା। ସେମାନେ ନିଜ ଦେଶ ବିଷୟରେ କ'ଣ କରିଛନ୍ତି ଜାଣି, ବିଶ୍ୱାସୀମାନେ ସ୍ୱୀକାର କଲେ ଯେ 2000

ମସିହା ସୁଦ୍ଧା ପ୍ରତ୍ୟେକ ପୁରୁଷ, ମହିଳା ଏବଂ ଶିଶୁଙ୍କ ପାଇଁ ସୁସମାଚାରକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ପହଞ୍ଚାଇବା ପାଇଁ ମଣ୍ଡଳୀ ପଚାଶ ହଜାର ସ୍ଥାନରେ ରହିବା ଆବଶ୍ୟକ । ବିଶ୍ୱାସ ଦ୍ୱାରା, ସେମାନେ ଜାଣିଥିଲେ ଯେ ସେମାନଙ୍କର ଆଗାମୀ ଦଶନ୍ଧିର କଠିନ ପରିଶ୍ରମ ଅଛି, ସେମାନେ ଏହି ଦର୍ଶନକୁ ଦାବି କଲେ ଏବଂ ଏହାକୁ ଗମ୍ଭୀରତାର ସହ ଗ୍ରହଣ କଲେ ଏବଂ ଇଶ୍ୱରଙ୍କୁ ପ୍ରଶଂସା କର, ସେମାନେ 2000 ବର୍ଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେହି ପଚାଶ ହଜାର ମଣ୍ଡଳୀ ସ୍ଥାପନ କରିଥିଲେ!

ପାଶ୍ଚାତ୍ୟ ମଣ୍ଡଳୀ କ'ଣ ଶିଖିପାରେ?

ପାଶ୍ଚାତ୍ୟ ମଣ୍ଡଳୀ, ଯେପରି ଆମେ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରିଛୁ, ସେହି ପ୍ରକାରର ଦୃଷ୍ଟିକୋଣରୁ ବହୁ ପରିମାଣରେ ଭ୍ରମଣ କରିଛନ୍ତି ଯାହା ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ସୁସମାଚାର ସହିତ ସମଗ୍ର ଦେଶରେ ପହଞ୍ଚିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରେ । ଭାରତ ଏବଂ ଫିଲିପାଇନ୍ସର ପାଶ୍ଚାତ୍ୟରେ ଥିବା ମଣ୍ଡଳୀଗୁଡ଼ିକ ପରି କେତେକ ନୀତିଗୁଡ଼ିକ କ'ଣ?

ଯେତେବେଳେ ଇଶ୍ୱର ଏକ ରାଷ୍ଟ୍ରରେ ଗତି କରନ୍ତି, ସେତେବେଳେ ସେ ଆଦିବାସୀମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଗତି କରନ୍ତି ।

ଅନ୍ୟ ଅର୍ଥରେ, ଇଶ୍ୱର ସ୍ଥାନୀୟ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ସ୍ଥାନୀୟ ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ବ୍ୟବହାର କରନ୍ତି । ସଂତୁଷ୍ଟିକରଣ ମଣ୍ଡଳୀ ରୋପଣ (SCP) ମିଶନାରୀମାନଙ୍କୁ ବିଭିନ୍ନ ସଂସ୍କୃତିରେ ଏହି ଧାରଣାକୁ ବ୍ୟବହାର କରୁଥିବା ଦେଖିଛି । ଆଦିବାସୀମାନଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ସୁସମାଚାର ବିସ୍ତାର କରିବା ହେଉଛି ଇଶ୍ୱରଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାର ଏକ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଉପାୟ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଗ୍ରାମ, ପ୍ରତ୍ୟେକ ପଡ଼ୋଶୀ, ପ୍ରତ୍ୟେକ ସହର ଏଥିରେ ସାଧାରଣ ଲୋକ ଯୀଶୁଙ୍କ କୁଣ୍ଡ ଦ୍ୱାରା ପରିବର୍ତ୍ତିତ ଆବଶ୍ୟକ କରନ୍ତି । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଗ୍ରାମ, ପ୍ରତ୍ୟେକ ପଡ଼ୋଶୀ, ପ୍ରତ୍ୟେକ ସହର ଏଥିରେ ସାଧାରଣ ଲୋକ ଯୀଶୁଙ୍କ କୁଣ୍ଡ ଦ୍ୱାରା ପରିବର୍ତ୍ତିତ ଆବଶ୍ୟକ କରନ୍ତି । ଏହିପରି ଭାବରେ, ଇଶ୍ୱର ତାଙ୍କ ପୁତ୍ରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ସମୟାନୁସାରେ ବାର୍ତ୍ତା ଏକ ଦେଶରେ ମାନବିକ ସମ୍ପର୍କର ପ୍ରତ୍ୟେକ ପ୍ରସଙ୍ଗ ମାଧ୍ୟମରେ ଦେଖାଯାଇପାରେ, ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣ କରାଯାଇପାରେ ଏବଂ ଶୁଣାଯାଏ । ଇଶ୍ୱରଙ୍କ ଲୋକମାନେ ସୁସମାଚାର କାହାଣୀର ଅବତାର ହୋଇଗଲେ ଯେ କବରଟି ପ୍ରକୃତରେ ଖାଲି ଅଛି । *ଯେତେବେଳେ ଇଶ୍ୱର ଏକ ରାଷ୍ଟ୍ରରେ ଗତି କରନ୍ତି, ସେତେବେଳେ ସେ ଏକ ବଡ଼ ଧରଣର ମଣ୍ଡଳୀ ଏକତା ଦେଇ ଗତି କରନ୍ତି ।* ଯେକୌଣସି ରାଷ୍ଟ୍ରରେ ଚର୍ଚ୍ଚର ଅନେକ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତିକୁ ଅନେକାଂଶରେ ବିଭକ୍ତ କରାଯାଇପାରେ । କିନ୍ତୁ ଯେକୌଣସି ଜାତୀୟ ମଣ୍ଡଳୀ ଯିଏ ନିଜ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଯୀଶୁଙ୍କ ସୁସମାଚାର ସହିତ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ଶିକ୍ଷ୍ୟ କରେ । କାରଣ ଏହା ଅନନ୍ତ ବାସ୍ତବତାକୁ ବୁଝିଥାଏ ଯାହା ପ୍ରତ୍ୟେକ ମଣ୍ଡଳୀକୁ ଏହାର ସୀମା ମଧ୍ୟରେ ଏକତ୍ର କରିଥାଏ । ଯୁକ୍ତରାଷ୍ଟ୍ରରେ ଏହା କମ୍ ସତ୍ୟ ନୁହେଁ । ଯଦି କୌଣସି ରବିବାରରେ କେବଳ ୫୨ ନିୟୁତ ଆମେରିକୀୟ ମଣ୍ଡଳୀରେ ଅଛନ୍ତି (ଅନୁସନ୍ଧାନ ସୂଚାଇଥାଏ) ଏବଂ ବହୁତ କମ୍ ପ୍ରତିଶତ ବାଇବଲରେ ସ୍ୱୀକୃତିପ୍ରାପ୍ତ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିଆନ ଜୀବନଯାପନ କରୁଛନ୍ତି, ତେବେ ପ୍ରାୟ ୩୦୦ ନିୟୁତ ଆମେରିକୀୟଙ୍କୁ ସୁସମାଚାର ପ୍ରଚାର କିମ୍ବା ପୁନଃପ୍ରଚାର କରାଯିବା ଆବଶ୍ୟକ । ଯୁକ୍ତରାଷ୍ଟ୍ରର ମଣ୍ଡଳୀଗୁଡ଼ିକୁ ବିଭକ୍ତ କରୁଥିବା ବିଷୟଗୁଡ଼ିକ ସୁସମାଚାରର ଲୋକଙ୍କ ଆବଶ୍ୟକତା ତୁଳନାରେ ଫିକା ପଡ଼ିଥାଏ, ଯେଉଁଠାରେ ମଧ୍ୟ ଗଭୀର ତତ୍ତ୍ୱିକ ବିଶ୍ୱାସ ରହିଥାଏ ।

ଯେତେବେଳେ ଇଶ୍ୱର ଏକ ରାଷ୍ଟ୍ରରେ ଗତି କରନ୍ତି, ସେ କେବଳ ନୂତନ ମଣ୍ଡଳୀଗୁଡ଼ିକର ଗୁଣ ବଢ଼ାଇ ଗତି କରନ୍ତି, କେବଳ ବିଦ୍ୟମାନର ଆକାର ବଢ଼ାନ୍ତି ନାହିଁ । ପ୍ରେରିତମାନଙ୍କ ପୁସ୍ତକରୁ ଆମେ ଏହି ଶିକ୍ଷା ଶିଖୁ, ଯେଉଁଠାରେ ମଣ୍ଡଳୀ ରୋପଣ ଶିଖାଯାଏ ନାହିଁ କିମ୍ବା ବର୍ଷନା କରାଯାଏ ନାହିଁ - ଏହା ଅନୁମାନ କରାଯାଏ! ପ୍ରେରିତ ତଥା ମଣ୍ଡଳୀର ସାଧାରଣ ସଦସ୍ୟମାନେ ସୁସମାଚାର ରୋମାନ ଜଗତକୁ ଆଣିଥିବାରୁ ଲୋକମାନେ ଏହାକୁ ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ। ଏହି ଲୋକମାନଙ୍କୁ ସେତେବେଳେ ମଣ୍ଡଳୀ ଭାବରେ ବିବେଚନା କରାଯାଉଥିଲା ଏବଂ ସେମାନଙ୍କୁ ନୂତନ ସମ୍ପ୍ରଦାୟରେ ଚର୍ଚ୍ଚ ବା ମଣ୍ଡଳୀ ଭାବରେ ସଂଗଠିତ କରିବା ପାଇଁ ପଦକ୍ଷେପ ନିଆଯାଇଥିଲା ।

ଭାରତ ଏବଂ ଫିଲିପାଇନ୍ସରେ ଫଳପ୍ରସୂ ଭାବରେ ଲଗାଯାଇଥିବା ସ୍ଥାନୀୟ ମଣ୍ଡଳୀଗୁଡ଼ିକର ବୃଦ୍ଧିରୁ ଏହି ଶିକ୍ଷା ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ସାକ୍ଷୀ ହୋଇଛି । ଲୋକମାନେ ସୁସମାଚାରର ଜବାବ ଦେବା ପାଇଁ, ଏହା ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ସେମାନଙ୍କ ଗାଁକୁ ଆସିବା ଆବଶ୍ୟକ । ଅବଶ୍ୟ, ସବୁଠାରୁ ପ୍ରଭାବଶାଳୀ ଉପାୟ ହେଉଛି ଯେଉଁମାନେ ଭୌଗୋଳିକ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ନିକଟ ଗ୍ରାମ କିମ୍ବା ସହରରେ ବାସ କରନ୍ତି କିମ୍ବା ଶେଷରେ ସମାନ ସ୍ଥାନରେ - ସେମାନଙ୍କ ବିଶ୍ୱାସୀକୁ ସ୍ଥାନୀୟ ମଣ୍ଡଳୀ ଭଳି ଜୀବନଯାପନ କରନ୍ତି, ଯେଉଁମାନେ ସୁସମାଚାର ବିସ୍ତାର କରନ୍ତି । ଦେଖାଗଲା ଏବଂ ଅନୁଭବ କଲା, କେବଳ ଶୁଣାଗଲା ନାହିଁ । ଗୋଟିଏ ଦେଶର ପ୍ରତ୍ୟେକ ପୁରୁଷ, ମହିଳା ଏବଂ ଶିଶୁ ହୋଇପାରନ୍ତି । ଯେତେବେଳେ ଯୀଶୁଙ୍କ ଅନୁଗାମୀମାନଙ୍କର ଏକ ଶରୀର ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ସୁସମାଚାରକୁ ସଂଲଗ୍ନ କରେ । ହଁ, କିଛି ମଣ୍ଡଳୀ ବହୁତ ବଡ଼ ହେବ, କିନ୍ତୁ ସେମାନଙ୍କର ଆକାର ସେମାନଙ୍କ ସୁବିଧା ପାଇଁ ହେବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ସେମାନଙ୍କର ମହାନତା, ସେମାନଙ୍କର ବିପୁଳ ଉତ୍ସାହ ସହିତ, ଅନ୍ୟ ଗ୍ରାମ ଏବଂ ପଡ଼ୋଶୀମାନଙ୍କରେ ମଣ୍ଡଳୀ ରଖିବା ପାଇଁ ଇଚ୍ଛୁରଙ୍କ ହାତରେ ଏକ ସାଧନ ହେବା ଉଚିତ୍ । ସାମ୍ପ୍ରତିକ ଅନୁସନ୍ଧାନରୁ ଜଣାପଡ଼ିଛି ଯେ ଏହି ପ୍ରକାରର ଜୀବନ ପ୍ରଚାର କରୁଥିବା ମଣ୍ଡଳୀଗୁଡ଼ିକ କେବଳ ପୁରୁଣା ହେବାକୁ ଥିବା ମଣ୍ଡଳୀ ଅପେକ୍ଷା ତିନି ଗୁଣ ଦ୍ରୁତ ଗତିରେ ବଢ଼ନ୍ତି !

ଯେତେବେଳେ ଇଚ୍ଛୁର ଏକ ରାଷ୍ଟ୍ରରେ ଗତି କରନ୍ତି, ସେ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ସେମାନଙ୍କ ସ୍ଥାନ ପାଇଁ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିବାକୁ ଉତ୍ସାହିତ କରି ଗତି କରନ୍ତି । ଯେତେବେଳେ ଆମେ ଏକାକୀ ସ୍ଥାନ ପାଇଁ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିବା ପରିବର୍ତ୍ତେ ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସ୍ଥାନ ପାଇଁ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିବା ଆରମ୍ଭ କରିବା, ସେତେବେଳେ ଆମେ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ବ୍ୟକ୍ତି ଏବଂ ପରିବାରମାନଙ୍କ ପାଇଁ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିବା ଏବଂ ଯତ୍ନ ନେବା ଆରମ୍ଭ କରିଥାଉ । ଯେତେବେଳେ ଆମେ ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସ୍ଥାନରେ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଲୋକଙ୍କ ପାଇଁ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିବାକୁ ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ଦେଇଥାଉ, ସେତେବେଳେ ଆମର ହୃଦୟକୁ ଇଚ୍ଛୁର ସେଠାରେ ଯାହା କରୁଛନ୍ତି ତାହା ଅଂଶ ହେବା ପାଇଁ ଆମ ହୃଦୟକୁ ଉତ୍ସାହିତ କରନ୍ତି । ସୁସମାଚାର ପାଇଁ ସେହି ସ୍ଥାନରେ ଥିବା ଲୋକଙ୍କ ଆବଶ୍ୟକତାର ଉତ୍ତର ଏକ ଅଂଶ ହେବାକୁ ଆମେ ଚାହୁଁ । ପ୍ରାର୍ଥନା ହେଉଛି ଏକ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ସାଧନ । ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସ୍ଥାନ ଏବଂ ଏହାର ଲୋକମାନଙ୍କ ପାଇଁ ପ୍ରାର୍ଥନା ଇଚ୍ଛୁରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପୂର୍ବରୁ ଥିବା ମଣ୍ଡଳୀଗୁଡ଼ିକ ମାଧ୍ୟମରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଗ୍ରାମ ଏବଂ ପଡ଼ୋଶୀ ସ୍ଥାନକୁ ପ୍ରବେଶ କରିବା ପାଇଁ ବ୍ୟବହୃତ ହୁଏ ଏବଂ ଲୋକମାନେ ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ସୁସମାଚାର ପ୍ରତି ଅଧିକ ପ୍ରତିକ୍ରିୟାଶୀଳ ହୁଅନ୍ତି ।

ଏହି ପ୍ରକାରର ପ୍ରାର୍ଥନା ମଧ୍ୟ ମଣ୍ଡଳୀକୁ ଅଧିକ ଏକତା ଆଡ଼କୁ ଗତି କରେ । ଏହା କ୍ରମାଗତ ଭାବରେ ଆମକୁ ମନେ ପକାଇଥାଏ ଯେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜାତିର ଅନେକ ଲୋକଙ୍କ ତୁଳନାରେ ଆମର ବିଭାଜନ ଛୋଟ, ଯେଉଁମାନଙ୍କୁ ଯୀଶୁଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ଇଚ୍ଛୁରଙ୍କ ସହ ପୁନଃସ୍ଥାପନ ପାଇଁ ଡାକିବା ଆବଶ୍ୟକ ।

ଚାଲନ୍ତୁ ଆମ ଜାତିର ଇତିହାସ ଲେଖିବା

ଯୁକ୍ତରାଷ୍ଟ୍ର ମଣ୍ଡଳୀ ଅପେକ୍ଷା କୌଣସି ଦେଶ ଆଜି ଏହାର ସମଗ୍ର ଜନସଂଖ୍ୟାରେ ପହଞ୍ଚିବା ପାଇଁ ଅଧିକ ସୁଯୋଗ ପାଇନାହାଁନ୍ତି । ଐତିହାସିକ ନାମ ଏବଂ ରାଷ୍ଟ୍ରରେ ସୃଷ୍ଟି ହେଉଥିବା ଅନେକ ନୂତନ ନାମ ମଧ୍ୟରେ ଆଜିର ବହୁଥିବା ସହଯୋଗର ଭାବନା ଇଚ୍ଛୁରଙ୍କ ହାତରେ ଏକ ବଡ଼ ସାଧନ ହୋଇପାରେ । ଏହି ପ୍ରକାରର ଏକତା ହାସଲ କରିବା ପ୍ରକୃତରେ ସରଳ: ଆମେରିକୀୟ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିଆନମାନେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ମଣ୍ଡଳୀର ଏକ ଆନ୍ଦୋଳନରେ ପରିଣତ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ ଯେ ଏହି ଦେଶର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅନୁଶାସନ ଆମ ଜୀବନକାଳରେ ଉପଲବ୍ଧ ହେବ । ଆମକୁ ବିଶ୍ୱାସ କରିବାକୁ ହେବ ଯେ ଯୁକ୍ତରାଷ୍ଟ୍ର ପ୍ରତ୍ୟେକ ପୁରୁଷ, ମହିଳା ଏବଂ ଶିଶୁ ଇଚ୍ଛୁରଙ୍କ ସହ ପୁନଃସ୍ଥାପନର ବାରମ୍ବାର ସୁଯୋଗ ପାଇପାରିବେ ।

ଇତିହାସ ଆମକୁ ବିଚାର କରିବାକୁ କିଛି ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ବାସ୍ତବତା ପ୍ରଦର୍ଶନ କରେ ।

ପ୍ରଥମେ, ଆମେ ହୃଦୟଙ୍ଗମ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ ଯେ ଚର୍ଚ୍ଚ ଆମ ଭାବିବା ଠାରୁ ବଡ଼ ଅଟେ । ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଶରୀର କେବଳ ସେହିମାନଙ୍କଠାରୁ ଅଧିକ ଗଠିତ, ଯେଉଁମାନେ ଠିକ୍ ସେହିଭଳି ବିଶ୍ୱାସ କରନ୍ତି ଯାହାକୁ ଆମେ ନିଜେ ବିଶ୍ୱାସ କରୁ । ଶାସ୍ତ୍ର, ଆମର ଧର୍ମତତ୍ତ୍ୱାବିକ ପସନ୍ଦ ନୁହେଁ, ଏହା ଇଶ୍ୱରଙ୍କଠାରୁ ଅନୁପ୍ରାଣିତ ହୋଇ ଇଶ୍ୱର ଯାହା କୁହନ୍ତି ତାହା ବିନା ତୁଚ୍ଚରେ ଆସେ । ମଣିଷ ଇଶ୍ୱରଙ୍କ ବିଷୟରେ ଯାହା କୁହନ୍ତି ତାହା ସର୍ବଦା କିଛି ତୁଚ୍ଚ ସହିତ ଆସିଥାଏ ।

ଦ୍ୱିତୀୟରେ, ମଣ୍ଡଳୀଗୁଡ଼ିକ ଏକତ୍ର ପ୍ରାର୍ଥନା କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛୁକ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ । ଆମର ସମଗ୍ର ରାଷ୍ଟ୍ରରେ ପହଞ୍ଚିବା ପାଇଁ ଏକ ଆନ୍ଦୋଳନ ଆମକୁ ନିଜ ପାଇଁ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିବା ପାଇଁ ନୁହେଁ ବରଂ ଦେଶରେ ଯାହା କରିବା ଆବଶ୍ୟକ ତାହା ଆବଶ୍ୟକ କରିବା । ଏହାର ଅର୍ଥ ନୁହେଁ ଯେ ଆମେ ଆଶୀର୍ବାଦ ପ୍ରାର୍ଥନା କରୁ ନାହିଁ ପଡ଼ୋଶୀ ମଣ୍ଡଳୀ ଏବଂ ଧାର୍ମିକ ଗୋଷ୍ଠୀ ନିମନ୍ତେ କିନ୍ତୁ ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତ ବିଷୟ ଉପରେ ଆମେ ଇଶ୍ୱରଙ୍କ ହୃଦୟ ସହିତ ଆମର ପ୍ରାର୍ଥନାରେ ଯୋଗଦେଉ, ଯିଏ ଚାହାଁନ୍ତି ଯେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ପୁରୁଷ, ମହିଳା ଏବଂ ଶିଶୁ ସୁସମାଚାର ଶୁଣିବା, ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣ କରିବା, ଅନୁଭବ କରିବା ଏବଂ ପ୍ରତିକ୍ରିୟା କରିବାର ସୁଯୋଗ ପାଇବେ ।

ଅନେକ ଉପାୟ ଅଛି ଯେଉଁଥିରେ ଆମେ ଏକାଠି ପ୍ରାର୍ଥନା କରିପାରିବା । ସବୁଠାରୁ ମୌଳିକ ବିଷୟ ହେଉଛି ଏକ ପଡ଼ୋଶୀ, ସହର, କିମ୍ବା ଗାଁର ମଣ୍ଡଳୀଗୁଡ଼ିକ ପାଇଁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ସପ୍ତାହ କିମ୍ବା ମାସରେ ଗୋଟିଏ ଦିନ ସେମାନଙ୍କ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଅଞ୍ଚଳ ପାଇଁ ଏକତ୍ର ପ୍ରାର୍ଥନା କରିବା ଆରମ୍ଭ କରିବା । ଆହୁରି ମଧ୍ୟ, ଆମେ ବେଳେବେଳେ ଦିନ ଏବଂ ସ୍ଥାନ ପାଇପାରିବା ଯେଉଁଠାରେ ବହୁ ସଂଖ୍ୟକ ମଣ୍ଡଳୀ ଏବଂ ନେତା କେବଳ ଗୋଟିଏ ଦିନ କିମ୍ବା ଅଧିକ ସମୟ ପାଇଁ ନିଜ ସହର, ସହର ଏବଂ ଗ୍ରାମ ପାଇଁ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିପାରିବେ । ଶେଷରେ, ଧାର୍ମିକ ଗୋଷ୍ଠୀର ନେତାମାନେ ସ୍ଥାନ ଏବଂ ଲୋକମାନଙ୍କ ବିଷୟରେ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିବାର ଏକମାତ୍ର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଅନ୍ୟ ଧର୍ମର ନେତୃତ୍ୱ ସହିତ ସାକ୍ଷାତ କରିବାକୁ ସମୟ ଅଲଗା କରିପାରିବେ, ଯେଉଁଠାରେ ସୁସମାଚାର ପ୍ରଚାର କରାଯିବା ଆବଶ୍ୟକ ।

ତୃତୀୟତ, ଆମେ ମିଳିତ ଭାବରେ ଲକ୍ଷ୍ୟର ମାଲିକ ହୋଇପାରିବା । ଆମେ ସମସ୍ତେ ଏକତ୍ର ହୋଇପାରିବା ଏବଂ ଆମର ବିଶ୍ୱାସକୁ ନିଶ୍ଚିତ କରିପାରିବା ଯେ ଇଶ୍ୱର ପ୍ରକୃତରେ 300 ନିୟୁତ ଆମେରିକୀୟଙ୍କୁ ତାଙ୍କ ସହିତ ପୁନଃସ୍ଥାପନ କରିବାର ସୁଯୋଗ ଦେଖିବାକୁ ଚାହାଁନ୍ତି ।

ଶେଷରେ, ଆମ ଜୀବନରେ ଯୁକ୍ତରାଷ୍ଟ୍ରକୁ ସୁସମାଚାରକୁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ପହଞ୍ଚାଇବା ପାଇଁ ଇଶ୍ୱର ବ୍ୟବହାର କରୁଥିବା ସେହି ଲୋକମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ରହିବାକୁ ଆମେ ଆମର ନିଜର ପ୍ରୟାସକୁ ଦ୍ୱିଗୁଣିତ କରିପାରିବା । ଆମେ ଅଧିକ ମଣ୍ଡଳୀ ସ୍ଥାପନ କରିବାକୁ ଅଧିକ ମଣ୍ଡଳୀ ଶିଖାଇ ପାରିବା । ନୂତନ ମଣ୍ଡଳୀଗୁଡ଼ିକୁ ସେମାନଙ୍କର ପ୍ରଥମ ପ୍ରତିବନ୍ଧତା ପାଇଁ ଆମେ ଅଧିକ ନେତାଙ୍କୁ ତାଲିମ ଦେଇପାରିବା । ଏହି କାର୍ଯ୍ୟ ଉପରେ ଧ୍ୟାନ ଦେବା ପାଇଁ ଆମର ପତ୍ରିକା, ଉପଦେଶ, ଏବଂ ସଭାଗୁଡ଼ିକ ଦ୍ୱାରା ବାର୍ତ୍ତା ବିତରଣ କରିବାରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିବାକୁ ଆମେ ଆମର ସମସ୍ତ ଉତ୍ସୁକ ଏକତ୍ର କରିପାରିବା ।

ଯୁକ୍ତରାଷ୍ଟ୍ର ଆମେରିକା ଏବଂ ପାଶ୍ଚାତ୍ୟ ଜଗତର ସମୟ ଆସିଛି । ସୁଯୋଗର ଏକ ଝରକା ସବୁଦିନ ପାଇଁ ଖୋଲା ରହିବ ନାହିଁ । ଆମେ SCP ମାଧ୍ୟମରେ ରେ ପ୍ରାର୍ଥନା କରୁଛୁ ଯେ ଇଶ୍ୱର ଆଗାମୀ ବର୍ଷରେ ଏହି କାର୍ଯ୍ୟ ସମାପ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ତାଙ୍କ ଲୋକଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରତିବନ୍ଧତା, ଏକତା ଏବଂ ସମୃଦ୍ଧି ଗଠନ କରିବେ । କାରଣ ଏହା ବର୍ତ୍ତମାନଠାରୁ ଅଧିକ ସତ୍ୟ ହୋଇନାହିଁ ---- କାରଣ ଆମେ ଆମ ଦେଶର ଇତିହାସ ଲେଖୁଛୁ ।

ମଣ୍ଡଳୀର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ କ'ଣ ?

ଆଜି ବିଶ୍ୱର ଲୋକମାନେ ପଚାରିଥିବା ସବୁଠାରୁ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରଶ୍ନ ହେଉଛି, ମଣ୍ଡଳୀର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ କ'ଣ? ପାଶ୍ଚାତ୍ୟ ମଣ୍ଡଳୀର ନେତୃତ୍ୱ ଅନେକେ ଏହାର ଉତ୍ତର ଜାଣିବାକୁ ଅନୁମାନ କରନ୍ତି । ପ୍ରାୟ ପ୍ରତ୍ୟେକ ତାଲିମ ବିଦ୍ୟାଳୟରେ ପାଠ୍ୟକ୍ରମଗୁଡ଼ିକ ବିଷୟବସ୍ତୁକୁ ଅତ୍ୟନ୍ତ କରିଥାଆନ୍ତି । ସ୍ଥାନୀୟ ମଣ୍ଡଳୀ ପାଳକମାନେ ଏହା ଉପରେ ଉପଦେଶ ପ୍ରଚାର କରନ୍ତି । ଚିନ୍ତିତ ପାରା-ମଣ୍ଡଳୀ ସଂଗଠନଗୁଡ଼ିକ ଚମତ୍କାର ବିଜ୍ଞାପନ ବର୍ଣ୍ଣନା କରନ୍ତି ଏବଂ ବହୁ ଦିନର ସେମିନାର ପାଇଁ ପ୍ୟାକେଜ୍ ହୋଇଥିବା ମହଙ୍ଗା ସାମଗ୍ରୀ ସହିତ ଏହାର ଉତ୍ତର ନିଶ୍ଚିତ କରିଥାଆନ୍ତି । ମେଗା-ଚର୍ଚ୍ଚର ନେତୃତ୍ୱ ସମଗ୍ର ବିଶ୍ୱରୁ ହଜିଯାଇଥିବା ଏବଂ ଭୋକିଲାଙ୍କ ପାଇଁ ଶୋ-ଏବଂ-ଶେଷ ସପ୍ତାହ ମଧ୍ୟରେ ଆୟୋଜନ କରନ୍ତି ଏବଂ ଏହାର ଉତ୍ତର ଖୋଜିବାକୁ ଆସନ୍ତି ।

କିନ୍ତୁ ଯଦି ପାଶ୍ଚାତ୍ୟ ମଣ୍ଡଳୀ ବିଶ୍ୱର ମଣ୍ଡଳୀର ଭୂମିକାକୁ ପ୍ରକୃତରେ ବୁଝିଥାଏ, ତେବେ ପାଶ୍ଚାତ୍ୟର ଅନେକ ଅସବୁଷ୍ଟ ଲୋକ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିଆନ ଧର୍ମକୁ କାହିଁକି ବିରୋଧ କରନ୍ତି? ପରିସଂଖ୍ୟାନ ଏକ ମଜାଦାର କାହାଣୀ କହିବା ଅପେକ୍ଷା ଅଧିକ କରେ । ସେମାନେ ଧାରାଗୁଡ଼ିକୁ ପ୍ରକାଶ କରନ୍ତି ଯେ, ଯଦି ଅପରିବର୍ତ୍ତିତ ହୁଏ, ସୂଚିତ କରେ ଯେ ପାଶ୍ଚାତ୍ୟରେ ସଂଗଠିତ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିଆନ ସ୍ଥାନୀୟ ମଣ୍ଡଳୀ ଜୀବନର ଭବିଷ୍ୟତ ସର୍ବଶ୍ରେଷ୍ଠ ଭାବରେ ଅପ୍ରାସଙ୍ଗିକତା ଏବଂ ବିଲୁପ୍ତ ହେବା ଆଡ଼କୁ ଗତି କରୁଛି । ମୋତେ ଏଠାରେ ଭୁଲ୍ କରନ୍ତୁ ନାହିଁ । ମୁଁ ଏହା କହୁ ନାହିଁ ଯେ ସୁସମାଚାର ମରିବ କିମ୍ବା ପାଶ୍ଚାତ୍ୟ ଦେଶମାନଙ୍କରେ ଯୀଶୁଙ୍କ ଅନୁଗାମୀମାନେ ବନ୍ଦ ହୋଇଯିବେ । ବରଂ, ଶହ ଶହ ବର୍ଷ ଧରି ଆମେ ଜାଣିଥିବା ଜନସାଧାରଣ ଏବଂ ସଂଗଠିତ ରୂପ ଗଭୀର ଅସୁବିଧାରେ ଅଛନ୍ତି ।

ଯଦି ଆପଣ ଜଣେ ମିଶନାରୀ କିମ୍ବା ପାଶ୍ଚାତ୍ୟଠାରୁ ବହୁ ଦୂରରେ ଥିବା ଏକ ଜାତୀୟ ମଣ୍ଡଳୀର ନେତା, ତେବେ ଆପଣ ଭାବୁଥିବେ, ଏହା ମୋ ସହିତ କ'ଣ କରିବାର ଅଛି? ଆପଣଙ୍କ ସହିତ ଏହାର ଅନେକ ସମ୍ପର୍କ ଅଛି, କାରଣ ପାଶ୍ଚାତ୍ୟ ଧାରଣା ଏବଂ ମଣ୍ଡଳୀର ଅଭ୍ୟାସ ସମଗ୍ର ବିଶ୍ୱରେ ଶହ ଶହ ବର୍ଷ ଧରି ରପ୍ତାନି ହୋଇଆସୁଛି ଏବଂ ଜାରି ରହିଛି । ଆମ ପାଖରେ ଥିବା ମଞ୍ଜି ହେଉଛି ଏକମାତ୍ର ଯାହା ଆମେ ପୁନଃ ଉତ୍ପାଦନ କରିପାରିବା । ଯଦି ଆମେ ସମଗ୍ର ବିଶ୍ୱରେ ହଜାରେ ରୁ ଅଧିକ ନୂତନ ଚର୍ଚ୍ଚ ଲଗାଇବାକୁ ଚାହୁଁ, ତେବେ ପାଶ୍ଚାତ୍ୟ ଦେଶରେ ଥିବା ବିହନ ଉଭୟ ସହିତ ପ୍ରବୃତ୍ତ ଭାବରେ ବାଇବଲ ଏବଂ ନିଜକୁ ହଜାରେ ଥର ପୁନଃ ଉତ୍ପାଦନ ପ୍ରକାଶ କରିବାରେ ସକ୍ଷମ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ । ଆମେ ଖରାପ ଗୁଣବତ୍ତା ବିହନ ଲଗାଇ ପାରିବୁ ନାହିଁ ଯାହା ନିର୍ଭରଯୋଗ୍ୟ ପ୍ରଜନନ ବିରୁଦ୍ଧରେ ସିଧାସଳଖ କାମ କରେ ଏବଂ ସ୍ଥିର, ଫଳପ୍ରସୂ ଫଳାଫଳ ଆଣା କରେ ।

ମୋର ସନ୍ଧାନ

ମୋର ନିଜସ୍ୱ ଦୀର୍ଘ ସାହାସିକ ଯାତ୍ରା ମଧ୍ୟରେ ମୁଁ ମଣ୍ଡଳୀକୁ ଏକ ବସ୍ତୁ ଭାବରେ ସ୍ୱୀକୃତି ଦେବା ଠାରୁ ଏକ ଜୀବନ୍ତ ଜୀବ ଭାବରେ ମଣ୍ଡଳୀ ବିଷୟରେ ଏକ ନୂତନ ଆବିଷ୍କାର କରିବା ପାଇଁ ଏବଂ ପବିତ୍ର ଆତ୍ମାଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ପ୍ରବୃତ୍ତ ଭାବରେ ନିଜକୁ ପୁନଃ ଉତ୍ପାଦନ କରିବା ପାଇଁ ଇଶ୍ୱରଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟକୁ ନେଇଛି । ମୋର ଚିରିଶ ବର୍ଷ ବୟସରେ, ମୋ ପଢ଼ା ପାଠି ଏବଂ ମୁଁ ପ୍ରାୟ ଦଶ ବର୍ଷ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟରେ ଅତିବାହିତ କରିଥିଲୁ, ପ୍ରଥମେ ଆମେରିକାରେ ଯୁବକମାନଙ୍କ ସହ ଏକ ସ୍ଥାନୀୟ

ମଣ୍ଡଳୀରେ କାମ କରୁଥିଲି, ପରେ ଲାଟିନ୍ ଆମେରିକାରେ ମିଶନାରୀ ଭାବରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିଲି ଏବଂ ଶେଷରେ ଏକ ସାଉଥ କାଲିଫର୍ନିଆର ମଣ୍ଡଳୀରେ ବଢ଼ିଉଠିଥିଲି ।

ମୁଁ ମୋର ସ୍ୱପ୍ନକୁ ସାକାର କରୁଥିଲି – ସୁସମାଚାର ପ୍ରଚାର କରି ଏବଂ ଶହ ଶହ ଲୋକ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଶରୀରରେ ଯୋଡ଼ି ହେବାରଦେଖି । ଯଦି କେହି ମଣ୍ଡଳୀକୁ ବୁଝନ୍ତି, ମୁଁ ଭାବିଲି, ତାହା ମୁଁ ଅଟେ ଓ ସର୍ବଶେଷରେ, ମୁଁ ଏଫିସୀୟ ପୁସ୍ତକ ଉପରେ ଏକ ଲୋକପ୍ରିୟ ଶିକ୍ଷାଦାନ ଶେଷ କରି ନାହିଁ କି?

କିନ୍ତୁ ସେହି ସମୟରେ ଇଶ୍ୱର ଆମନ୍ତ୍ରିତ ହୋଇନଥିଲେ, ମୋର ସନ୍ତୋଷ ଉପରେ ଆକ୍ରମଣ କରି । ସେ ମୋତେ ଏହି ସମସ୍ତ ଲୋକ କେଉଁଠୁ ଆସୁଛନ୍ତି ସେ ବିଷୟରେ ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରିବାକୁ ବାଧ୍ୟ କଲେ । ପ୍ରଥମ ଥର ପାଇଁ ମୁଁ କିଛି ଦେଖିବା ପରେ ମୋର ଅନୁସନ୍ଧାନ ଅସହଜ ଥିଲା । “ଢାଲପ,” ମୁଁ ଅନୁଭବ କଲି ପ୍ରଭୁ ମୋତେ ପଚାରିଲେ, “ତୁମେ ମୋର ମଣ୍ଡଳୀକୁ ଏକ ସ୍ଵେଚ୍ଛାଭାବରେ ପରିଣତ କରିଛ କି ଲୋକମାନେ ତୁମର କଥା ଶୁଣିବା ପାଇଁ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ଗୀତ ଶୁଣିବା ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ସେବା କରିବା ଦେଖିବା ପାଇଁ?” ମୋତେ ଲାଗିଲା ଯେମିତି ଇଶ୍ୱର ମୋତେ ପଚାରୁଛନ୍ତି, “ମଣ୍ଡଳୀର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ କ’ଣ?”

ମୋତେ ସ୍ୱୀକାର କରିବାକୁ ପଡ଼ିଲା ଯେ ମୁଁ ପ୍ରକୃତରେ ଜାଣି ନାହିଁ; ଏବଂ ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମୋର ସାଥୀ ପାଳକମାନେ ମୋତେ ବୋକା ବନାଉଛନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଅଧିକାଂଶ ମଧ୍ୟ ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି। ଅଧିକନ୍ତୁ, ଏହି ଅଭିଜ୍ଞତାର କିଛି ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ ସ୍ନାତକୋତ୍ତର ଅଧ୍ୟୟନ ସମାପ୍ତ କରି, ମୋର ଏକ ଶିକାର ଥିଲା ଯାହା ମୋର ଅଧିକାଂଶ ପ୍ରଫେସର ମଧ୍ୟ ଜାଣି ନଥିଲେ । ମୋତେ ପ୍ରଶ୍ନର ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗରେ ସାମ୍ନା କରିବାକୁ ପଡ଼ିଲା: ଆମେରିକୀୟ ମଣ୍ଡଳୀ କ’ଣ ଥିଲା, ଆମେ ଏଠାରେ କ’ଣ ଥିଲୁ ଏବଂ ଏହି ଚର୍ଚ୍ଚର ଗଠନ ଉପରେ ଆମର କ’ଣ ପ୍ରଭାବ ଥିଲା? ସବୁଠାରୁ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ କଥା ହେଉଛି, ଯେତେବେଳେ ଆମ ସମ୍ପ୍ରଦାୟ ଏବଂ କର୍ମକ୍ଷେତ୍ରରେ ଛିନ୍ନଛତ୍ର ହୋଇ ଆମ ଆଖପାଖର ଲୋକଙ୍କ ଉପରେ ଏହାର କ’ଣ ପ୍ରଭାବ ପଡ଼ିଥିଲା?

ପ୍ରଚାର, ଉପାସନା, ଛୋଟ ଗୋଷ୍ଠୀ, ଏବଂ ଏପରିକି ସୁସମାଚାର ପ୍ରଚାର ଭଳି ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ, ମୁଁ ନିଶ୍ଚିତ ହୋଇଗଲି ଯେ ଏହି ଜିନିଷଗୁଡ଼ିକ ମଣ୍ଡଳୀର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନୁହେଁ । ମୁଁ ଚିନ୍ତା କଲାବେଳେ, ମଣ୍ଡଳୀ କ’ଣ ନୁହେଁ, ସେ ବିଷୟରେ ମୁଁ ଏକ ଭଲ ଧାରଣା ପାଇଲି, କିନ୍ତୁ ମଣ୍ଡଳୀର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ବିଷୟରେ ଏକ ଗଭୀର ଆସନ ପାଇବା ପୂର୍ବରୁ ଏହା କିଛି ବର୍ଷ ହେବ । ବାଟରେ, ଇଶ୍ୱର ମୋତେ ନେତୃତ୍ୱ ଉପରେ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଶିକ୍ଷା ଶିଖାଇଲେ ଯେ ମୁଁ ମୋର ସେବା ଆରମ୍ଭରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ଛିତିରେ ନ ଥିଲି ।

ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ଇଶ୍ୱରଙ୍କ ଆତ୍ମା ସହିତ ମୋର ସାକ୍ଷାତ ପ୍ରଥମଟିର ପାଞ୍ଚ ବର୍ଷ ପରେ ଆସିଗଲା । ଅକ୍ଟୋବର ୧୯୭୯ ର ପ୍ରାରମ୍ଭରେ, ପାଟି ଏବଂ ମୁଁ ନିଜକୁ ଏକ ନୂତନ ମଣ୍ଡଳୀ ରୋପଣରେ ଜଡ଼ିତ ଥିବା ଦେଖିଲୁ ଯାହା ଦ୍ରୁତ ଗତିରେ ହଜାର ହଜାର ଲୋକଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ବଢ଼ିଲା । ଦଶ ବର୍ଷ ଧରି ଏହି ମଣ୍ଡଳୀର ଏକ ଅଂଶ ଥିଲୁ, ଏବଂ ଆମେ ଶେଷରେ ଅନ୍ୟ ଏକ ମଣ୍ଡଳୀ ନେତୃତ୍ୱ ନେଇଥିଲୁ ଯାହା ଏଥିରୁ ରୋପିତ ହୋଇଥିଲା । ଆମେ ପ୍ରାୟ ପ୍ରତି ସପ୍ତାହରେ ବାପ୍ଟିସ୍ମ ଗ୍ରହଣ କରାଉଥିଲୁ, ଆମର ସଂଖ୍ୟା ବଢ଼ିଉଠୁଥିଲା ଏବଂ ଅଳ୍ପ ପାଞ୍ଚ ବର୍ଷ ମଧ୍ୟରେ ଆମେ ବାଇଶି ଶହ ଜଣଙ୍କ ଉପରେ ରହିଥିଲୁ । ଯଦି କୌଣସି ଲୋକର ପ୍ରଚାର ଶୁଣିବା ପାଇଁ ଶହ ଶହ ଲୋକ ଏକତ୍ରିତ ହେବା ସଫଳତାର ସଙ୍କେତ ଥିଲା, ତେବେ ହଜାର ହଜାର ଲୋକଙ୍କର ଅର୍ଥ କ’ଣ? ବଡ଼ ନୈବେଦ୍ୟ, ମହାନ ଉପାସନା - ଆମର ସମସ୍ତ ଜିନିଷ ଥିଲା ଯାହାକି କୌଣସି ନୂତନ ମଣ୍ଡଳୀ କେବେ ଚାହିଁପାରେ । ମୁଁ ଅନୁଭବ କଲି ଯେ ବୋଧହୁଏ ମୋ ଜୀବନରେ ପ୍ରଥମ ଥର ପାଇଁ, ମୁଁ ମଣ୍ଡଳୀର ପ୍ରକୃତ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ବୁଝିବାରେ ଲାଗିଲି । ସର୍ବଶେଷରେ, ଆମର ମଣ୍ଡଳୀ ବଢ଼ିଉଠୁଥିଲା, ଲୋକମାନେ ବଞ୍ଚିତ ହେଉଥିଲେ, ଏବଂ ଆମର ଏକ ମିଶନ ପ୍ରୋଗ୍ରାମ ଥିଲା ଯାହା ସମଗ୍ର ଆମେରିକାରେ ମଣ୍ଡଳୀର ଇର୍ଷା ହୋଇଥାନ୍ତା ।

ଇଶ୍ୱରଙ୍କ ଆତ୍ମା ମୋତେ ପୁନର୍ବାର ପଚରାଉଚରା କରିବା ପୂର୍ବରୁ ଏହା ବେଶି ସମୟ ହୋଇନଥିଲା । ଯେଉଁମାନେ ମୋ ସହିତ ସେବାରେ ଥିଲେ କିମ୍ବା ଆମର ମଣ୍ଡଳୀରେ ଅନେକ ଭଲ କାର୍ଯ୍ୟ ସମ୍ପନ୍ନ ହୋଇଥିଲା ସେମାନଙ୍କ

ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ବିଷୟରେ ମୁଁ କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ପ୍ରଶ୍ନ କରୁନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ମୋତେ ପଚାରିବାକୁ ଆଗେଇ ନିଆଗଲା, “ପ୍ରକୃତରେ ଏଠାରେ କ’ଣ ଘଟୁଛି?” ମୁଁ ଦୁଇଟି ଜିନିଷ ଆବିଷ୍କାର କଲି: ପ୍ରଥମତଃ, ଆମ ମଣ୍ଡଳୀରେ ଯୋଡ଼ି ହୋଇଥିବା ଅଧିକାଂଶ ଲୋକ ଅନ୍ୟ ମଣ୍ଡଳୀରୁ ଆସିଥିଲେ, ଏବଂ ଦ୍ୱିତୀୟତଃ, ଲୋକମାନେ ଯାଶୁଙ୍କୁ ସେମାନଙ୍କ ଦ୍ରାଶକର୍ତ୍ତା ଭାବରେ ବିଶ୍ୱାସ କରିବାର ଛଅ ମାସ ପରେ, ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ବହୁ ସଂଖ୍ୟା ଆମ ମଣ୍ଡଳୀରେ ମିଳିଲା ନାହିଁ ।

ଏହି ସମୟ ମଧ୍ୟରେ ମୁଁ ନେତାଙ୍କ ଗୋଷ୍ଠୀର ଅଂଶ ହୋଇଥିଲି ଯେଉଁଠାରେ ଆମେ ରହୁଥିଲୁ ସେହି ଅଞ୍ଚଳରେ ଥିବା ମଣ୍ଡଳୀ ବିଷୟରେ ସମାନ ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରିଥିଲି ଏବଂ ଆମର ମିଳିତ ଆବିଷ୍କାର ଆମ ନିଜ ମଣ୍ଡଳୀରେ ଆମର ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଅନୁସନ୍ଧାନକୁ ବାଧା କରିଥିଲା । ଆମେ ଜାଣିଲୁ ଯେ ଆମ ଅଞ୍ଚଳର ବିଶ୍ୱାସୀଙ୍କ ସଂଖ୍ୟା ଆମ ଆଖପାଖର ଜନସଂଖ୍ୟା ସହିତ ସମ୍ପର୍କରେ ହ୍ରାସ ପାଇଛି । ଆମେ ମଧ୍ୟ ଆବିଷ୍କାର କଲୁ ଯେ ମିଳିତ ଅଭିବୃଦ୍ଧିର ଏକ ବୃହତ ପ୍ରତିଶତ । ଆମ ଅଞ୍ଚଳର ମଣ୍ଡଳୀଗୁଡ଼ିକ ମଣ୍ଡଳୀ ସ୍ଥାନାନ୍ତରରୁ ଆସିଥିଲା । ଶେଷରେ, ଆମେ ହୃଦୟଙ୍ଗମ କଲୁ ଯେ ଆମ ଅଞ୍ଚଳରେ ମଣ୍ଡଳୀଗୁଡ଼ିକର ମିଳିତ ଅଭିବୃଦ୍ଧି ଯଦି ଆମ ମଣ୍ଡଳୀରେ ଯୋଗଦେଉଥିବା ସମସ୍ତଙ୍କ ପିଲାମାନେ ଯାଶୁଙ୍କ ଅନୁଗାମୀ ହୁଅନ୍ତି ତେବେ ଏହା କ’ଣ ହେବ ତାହାଠାରୁ କମ୍ ହେବ । ପୁନର୍ବାର ଆମେ ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରିଲୁ, ମଣ୍ଡଳୀର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ କ’ଣ?

ଏସବୁ ମୋତେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଶରୀରର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ବିଷୟରେ କିଛି ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ବିଶ୍ୱାସ ଖୋଜିବା ପାଇଁ ଇଶ୍ୱରଙ୍କ ବାକ୍ୟର ଏକ ଗନ୍ତୀର ସନ୍ଧାନକୁ ଫେରାଇ ଆଣିଲା ଯାହା ମୋତେ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ରକ୍ଷା କରିପାରିଛି । ମୁଁ ଯେତେବେଳେ ଖୋଜିଲି, ମୁଁ ପାଇଲି ଯେ ତାଙ୍କ ମଣ୍ଡଳୀ ପାଇଁ ଇଶ୍ୱରଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଆବିଷ୍କାର କରିବାରେ ମୁଁ କେବଳ ଚିନ୍ତିତ ନୁହେଁ; ଇତିହାସ ପୁରୁଷ ଏବଂ ମହିଳାମାନଙ୍କ ସହିତ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ, ଯେଉଁମାନେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଶରୀର ପାଇଁ ଇଶ୍ୱରଙ୍କ ସୁନ୍ଦର ଏବଂ ପ୍ରଭାବଶାଳୀ ରୂପ ଆବିଷ୍କାର କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ବଞ୍ଚାଇଛନ୍ତି । ମୁଁ ଯାହା ଆବିଷ୍କାର କଲି ----- ମୋ ପୂର୍ବରୁ ଅନ୍ୟମାନେ ଜାଣିଥିବା ସତ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ----- ସର୍ବଦା ମଣ୍ଡଳୀ ଉପରେ ମୋର ଦୃଷ୍ଟିକୋଣ ଏବଂ ବିଶ୍ୱାସ ପାଇଁ ଇଶ୍ୱରଙ୍କ ଯୋଜନାରେ ଏହାର ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଭୂମିକାକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କଲା । ମୋ କାହାଣୀର ସବୁଠାରୁ ଦୁଃଖର ବିଷୟ ହେଉଛି ଉତ୍ତରଗୁଡ଼ିକ ମୋଠାରୁ କେବେ ବି ଦୂରରେ ନଥିଲା: ପାଇଲ ଏଫିସୀୟମାନଙ୍କୁ ତାଙ୍କ ପତ୍ରରେ ଆବଶ୍ୟକ କରୁଥିବା ସମସ୍ତ ଜିନିଷକୁ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଥିଲେ ।

ମୁଁ କ’ଣ ପାଇଲି

ଦୁଇ ହଜାର ବର୍ଷ ପୂର୍ବେ ପରମେଶ୍ୱର ଚମତ୍କାର ଭାବରେ ମାନବ ଇତିହାସରେ ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରିଥିଲେ ଏବଂ ତାଙ୍କର ହସ୍ତକ୍ଷେପ ତିନୋଟି ଦିଗକୁ ନେଇ ଗଠିତ ହୋଇଥିଲା: ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁ, ପୁନରୁତ୍ଥାନ ଏବଂ ମଣ୍ଡଳୀର ସୃଷ୍ଟି । ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଆଗମନ ଦ୍ୱାରା ମୃତ୍ୟୁ ହେବାକୁ ବ୍ୟଗ୍ର ଥିବା ଏକ ଯିହୁଦୀ ଜଗତରେ, ଯାଶୁ ମନୁଷ୍ୟର ଅବତାର ଗ୍ରହଣ କଲେ । ତାଙ୍କର ଚମତ୍କାର ଆଗମନର ଉତ୍ସାହ ଦୀର୍ଘ ଦିନ ଧରି ରହିଲା ନାହିଁ, ଅନ୍ତତ ପକ୍ଷେ ରାଜନୈତିକ ସ୍ୱାଧୀନତା ଆଣିବାକୁ ଯଥେଷ୍ଟ ସମୟ ନଥିଲା । କିନ୍ତୁ ସ୍ପଷ୍ଟ ବିଫଳତା ହେଉଛି ବିଜୟ ଇଶ୍ୱରଙ୍କ ବୀଜ । ଅଧିକାଂଶଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଅଜଣା, ତାଙ୍କ ପୁନରୁତ୍ଥାନ ଦ୍ୱାରା ଯାଶୁ ଯିହୁଦୀମାନଙ୍କର ରାଜା ଅପେକ୍ଷା ଅଧିକ ହେଲେ; ସେ ଜଗତର ଦ୍ରାଶକର୍ତ୍ତା ହେଲେ । ତା’ପରେ, ଯେତେବେଳେ ପ୍ରେରିତମାନଙ୍କ ମନରେ ବିଜୟ ପୁଣି ଥରେ ଆସିଲା, ଯାଶୁ ସେମାନଙ୍କଠାରୁ ସ୍ୱର୍ଗକୁ ନିଆଗଲା । କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କ ଅନୁପସ୍ଥିତିରେ ମାନବ ଇତିହାସରେ ଇଶ୍ୱରଙ୍କ ଚମତ୍କାର ହସ୍ତକ୍ଷେପର ଅନ୍ତିମ ଖଣ୍ଡ ଗଠନ ହେଲା, ଏକ ତ୍ରିଲୋଚନ ସମାପ୍ତ ହେଲା: ମଣ୍ଡଳୀର ସୃଷ୍ଟି, ଯେପରି ପାଇଲ ଏଫିସୀୟ ୦୨:୧୦—୦୩:୧୧ ରେ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଛନ୍ତି । ଏହି ପଦଗୁଡ଼ିକ ବାଇବଲରେ ମିଳୁଥିବା ମଣ୍ଡଳୀ ଉପରେ ସବୁଠାରୁ ବିସ୍ତୃତ ବକ୍ତବ୍ୟକୁ ରଚନା କରେ ।

ପଦ ୨:୧୧-୧୮ ପାଇଲ ଆମକୁ ମଣ୍ଡଳୀ ସହିତ ପରିଚିତ କରାନ୍ତି । ସେ ତାଙ୍କର ଅଣଯିହୁଦୀ ପାଠକମାନଙ୍କୁ ମନେ ପକାନ୍ତି ଯେ ସେମାନେ ପୂର୍ବରୁ କିପରି ପ୍ରତିଜ୍ଞାକାରୀ ଦ୍ରାଶକର୍ତ୍ତା ଏବଂ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ବିନା ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ନିରାଶାରେ ଜୀବନ

ଅତିବାହିତ କରିଥିଲେ । ସେମାନଙ୍କର “ଲୋକ-ଗହଳି” ର କୌଣସି ଅର୍ଥ ନଥିଲା, କାରଣ ସେମାନେ ଇଶ୍ଵରଙ୍କ ମନୋନୀତ ଲୋକମାନଙ୍କର ଅଂଶ ହୋଇନଥିଲେ । ଏହି ଶୂନ୍ୟସ୍ଥାନରେ ପରମେଶ୍ଵରଙ୍କ କେବଳ ଯିହୁଦୀମାନଙ୍କୁ ନୁହେଁ ବରଂ ତାଙ୍କ ନାମକୁ ଡାକିବାକୁ ଥିବା ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଉଦ୍ଧାର କରିବାକୁ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ପଠାଇ ଚମତ୍କାର ଭାବରେ ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରିଥିଲେ । ଯୀଶୁଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ଇଶ୍ଵର ଯାହା କଲେ ତାହା ପୃଥିବୀରେ କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି ଆଶା କରିନଥିଲେ: ସେ ଉଭୟ ଯିହୁଦୀ ଏବଂ ଅଣଯିହୁଦୀଙ୍କୁ ନିଜ ସହିତ ପୁନଃସମନ୍ୱୟ କରି ଏହିପରି ଭାବରେ ମଣ୍ଡଳୀ ସୃଷ୍ଟି କରିଥିଲେ: “ବର୍ତ୍ତମାନ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଯୀଶୁଙ୍କଠାରେ ତୁମେ ଯିଏ ପୂର୍ବରୁ ଦୂରରେ ଥିଲ, ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ରକ୍ତ ଦ୍ଵାରା ତୁମେ ନିକଟତର ହୋଇଛ. ଯାହାଫଳରେ ସେ ଦୁଇଜଣଙ୍କ ସ୍ଥାନରେ ଜଣେ ନୂତନ ମଣିଷ ସୃଷ୍ଟି କରି ପାରିବେ, ତେଣୁ ଶାନ୍ତି ସ୍ଥାପନ କର ”(ଏଫି. ୨:୧୩-୧୫) । ମଣ୍ଡଳୀ ହେଉଛି ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ନୂତନ ସୃଷ୍ଟି; ଏହା ତାଙ୍କର ଅଟେ! ପୃଥିବୀରେ କୌଣସି ମାନବ ସଂଗଠନ, କିମ୍ବା ଇଶ୍ଵରଙ୍କ ବିଷୟକୁ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରିବାକୁ କିମ୍ବା ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରିବାକୁ ଅନୁମତି ଦେବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ ।

ପଦ ୨:୧୯—୨୨ ରେ ପାଉଲ ଏହି ଚମତ୍କାର ସତ୍ୟ ଉପରେ ଆମକୁ ଇଶ୍ଵରଙ୍କ ନୂତନ ସୃଷ୍ଟିର ଅନନ୍ୟ ପ୍ରକୃତି ଦେଖାଇବା ପାଇଁ ନିର୍ମାଣ କରିଛନ୍ତି:

ଅତଏବ, ତୁମେମାନେ ଆଉ ବିଦେଶୀ ବା ପ୍ରବାସୀ ନୁହଁ, କିନ୍ତୁ ସାଧୁମାନଙ୍କ ସହିତ ସହନାଗରିକ ଓ ଇଶ୍ଵରଙ୍କ ପରିବାରଭୁକ୍ତ ଅଟ; ତୁମେମାନେ ପ୍ରେରିତ ଓ ଭାବବାଦୀମାନଙ୍କର ଭିତ୍ତିମୂଳ ଉପରେ ନିର୍ମିତ ହୋଇଅଛ, ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଯୀଶୁ ସ୍ଵୟଂ ସେଥିର କୋଣର ପ୍ରଧାନ ପ୍ରସ୍ତର; ତାହାଙ୍କଠାରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଗୃହ ଏକତ୍ର ସଂଲଗ୍ନ ହୋଇ ପ୍ରଭୁଙ୍କଠାରେ ଗୋଟିଏ ପବିତ୍ର ମନ୍ଦିର ସ୍ଵରୂପେ ବୃଦ୍ଧି ପାଉଅଛି; ତାହାଙ୍କଠାରେ ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ଇଶ୍ଵରଙ୍କ ଆତ୍ମିକ ନିବାସ ନିମନ୍ତେ ଏକତ୍ର ନିର୍ମିତ ହେଉଅଛ ।

ଏହି ଚାରୋଟି ପଦର ସ୍ପଷ୍ଟ ସମୟ ମଧ୍ୟରେ, ପାଉଲ ଇଶ୍ଵରଙ୍କ ହସ୍ତକୃତ କାର୍ଯ୍ୟକୁ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିବା ପାଇଁ ଚାରୋଟି ରୂପାୟନ ମାଧ୍ୟମରେ ଗତି କରନ୍ତି: ଇଶ୍ଵରଙ୍କ ଚମତ୍କାର ହସ୍ତକ୍ଷେପ ଯିହୁଦୀ ଏବଂ ଅଣଯିହୁଦୀମାନଙ୍କୁ ଏକ ନୂତନ ଦେଶ ଭାବରେ ଦେଇଛି; ସେମାନେ ପରମେଶ୍ଵରଙ୍କର ଲୋକ ଅଟନ୍ତି। ସେ ସେମାନଙ୍କୁ ଏକ ନୂତନ ରକ୍ତଦାନ, ଯୀଶୁଙ୍କ ରକ୍ତଦାନ ଦେଇଛନ୍ତି ଏବଂ ସେମାନେ ଏକ ନୂତନ ପରିବାର । ସେ ସେମାନଙ୍କୁ ଏକ ନୂତନ କୋଠା ନିର୍ମାଣ କରିଛନ୍ତି ପ୍ରକୃତରେ ଅଧିକ, ଏକ ମନ୍ଦିର ଯେଉଁଠାରେ ଇଶ୍ଵର ନିଜେ ବାସ କରନ୍ତି । ପୁରାତନ ନିୟମର ଉପାସନା କେନ୍ଦ୍ର ଏବଂ କାର୍ଯ୍ୟକଳାପ ଇଶ୍ଵରଙ୍କ ନୂତନ ଧର୍ମାସ୍ତଳକୁ ସ୍ଥାନାନ୍ତରିତ ହୁଏ: ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଶରୀର ହେଉଛି ମଣ୍ଡଳୀ!

ତାଙ୍କ ଲୋକମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଇଶ୍ଵରଙ୍କ ବାସସ୍ଥାନର ପ୍ରକୃତିରେ ଅତୁଳନୀୟ ଅଟେ । ଏହି ଶରୀର ତାଙ୍କ ପ୍ରେରିତ ଏବଂ ଭବିଷ୍ୟଦ୍‌ବକ୍ତାଙ୍କ ସେବା ଏବଂ ଲେଖା ମାଧ୍ୟମରେ ଇଶ୍ଵରଙ୍କ ବାକ୍ୟରେ ପ୍ରକାଶିତ ହେବା ଉପରେ ନିର୍ମିତ ହୋଇଛି । ଯୀଶୁ ନିଜେ ସ୍ଥାପତ୍ୟ ଢାଞ୍ଚା ଯାହା ଏହି ନୂତନ ମନ୍ଦିରଟି କିପରି ଦେଖାଯିବ ତାହା ସ୍ଥିର କରେ । ସମସ୍ତ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କର ଲୋକମାନେ ଉଭୟ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ (୧ କୋରିନ୍ଥୀୟ ୬:୧୯ ଦେଖନ୍ତୁ) ଏବଂ ଦଳବଦ୍ଧ ଭାବରେ (ଏଫି. ୨:୨୦-୨୧ ଦେଖନ୍ତୁ) ଇଶ୍ଵରଙ୍କ ବାସସ୍ଥାନ ଅଛି । ଏହି ନୂତନ ଦଳବଦ୍ଧ ମନ୍ଦିର ମଧ୍ୟରେ, ଇଶ୍ଵର ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ଯେଉଁଠାରେ ସେ ରାହାନ୍ତି ସେ ସ୍ଥାନିତ କରନ୍ତି । ଇଶ୍ଵର ଉପଯୁକ୍ତ ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତିବିଶେଷଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଏକ ଗୁଣାତ୍ମକ ସ୍ଵତନ୍ତ୍ରତା ବଜାୟ ରଖିବା ସହିତ ସେ ଚାହୁଁଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ବଢିବା ପାଇଁ ସର୍ବଶ୍ରେଷ୍ଠ ସମ୍ଭାବନା ଦେଇଥାନ୍ତି । ଲୋକମାନେ ତା’ପରେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଆଲୋକକୁ ନିଜ ପଡ଼ୋଶୀ ଏବଂ ମଣ୍ଡଳୀସ୍ଥାନକୁ ଆଣିପାରିବେ ଯେଉଁଠାରେ ସେମାନେ ରହିବେ ଏବଂ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବେ ।

ସମଗ୍ର ବିଶ୍ଵରେ ପବିତ୍ରଆତ୍ମା ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଶରୀର ସହିତ ସଂଯୁକ୍ତ ହେବା ପାଇଁ ବ୍ୟକ୍ତିବିଶେଷ, ପରିବାର ଏବଂ ସ୍ଥାନୀୟ ମଣ୍ଡଳୀ ଏହି ସିଞ୍ଚନକୁ ବ୍ୟବହାର କରନ୍ତି । ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଯେତେବେଳେ ଫେରି ଆସିବେ ସୁସମାଚାରର ଏହି ସେବା, ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଲୋକଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ଆତ୍ମାଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ବଞ୍ଚିବ ଏବଂ କଥାବାର୍ତ୍ତା ହୋଇ, ଏହା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଏବଂ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ମାର୍ଗରେ ଚାଲିବ (ମାଥୁ ୨୪:୧୪ ଦେଖନ୍ତୁ) ।

ଯଦିଓ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଲୋକମାନେ ଏକତ୍ରିତ ହୋଇ ଈଶ୍ଵରଙ୍କ ମନ୍ଦିର ଗଠନ କରନ୍ତି, ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତି ଏକ ବ୍ୟକ୍ତି ଅଟନ୍ତି ଯିଏ ଅନନ୍ୟ ଉପାୟରେ ବଢ଼ିବାକୁ ଏବଂ ପରିପକ୍ୱ ହେବାକୁ ଲାଗିବ । ଏହିପରି ଭାବରେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ପ୍ରତ୍ୟେକ ବୃଦ୍ଧିହେଉଥିବା ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ପରିପକ୍ୱତା ଏବଂ ପରିପକ୍ୱ ଶରୀର ମଧ୍ୟ ଈଶ୍ଵରଙ୍କ ସୁସମାଚାର ବାଉଁଶକୁ ଏପରି ଭାବରେ ସ୍ଥିର କରେ ଯେପରି ଆମ ଚାରିପାଖରେ ଥିବା ପ୍ରତ୍ୟେକ ପୁରୁଷ, ମହିଳା ଏବଂ ଶିଶୁଙ୍କୁ ଶୁଣିବା, ବୁଝିବା ଏବଂ ସୁଯୋଗ ଦେବା ପାଇଁ ଈଶ୍ଵରଙ୍କ ସୁସମାଚାର ଗ୍ରହଣ କିମ୍ବା ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରନ୍ତି । ଏହି ବହୁଥିବା ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ପରିପକ୍ୱତା ହେଉଛି ଏକ ସ୍ଥିତି ଯେଉଁଥିରେ ମଣ୍ଡଳୀର ସାଂଖ୍ୟିକ ଅଭିବୃଦ୍ଧି ହୋଇପାରେ । ଈଶ୍ଵର କିପରି ତାଙ୍କ ଶରୀରକୁ ପରିକଳ୍ପନା କଲେ; ଏହା ଏକ ଜିନ୍ ର ଢାଞ୍ଚା ଯାହା ସେ ମଣ୍ଡଳୀର କାର୍ଯ୍ୟକଳାପରେ ବୁଣିଛନ୍ତି ।

ଏହା ସ୍ଵାଭାବିକ ଭାବରେ ପାଉଁଶକ ମଣ୍ଡଳୀ ବିଷୟରେ ଅତିମ ତଥା ଗୁରୁତ୍ଵପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରକାଶନକୁ ନେଇଥାଏ: “ଏହି ଅନୁଗ୍ରହ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା.....ଯାହା ଦ୍ଵାରା ମଣ୍ଡଳୀ ମାଧ୍ୟମରେ ଈଶ୍ଵରଙ୍କ ବହୁଗୁଣ ଜ୍ଞାନ ବର୍ତ୍ତମାନ ସ୍ଵର୍ଗ ସ୍ଥାପକ ଏବଂ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କୁ ଜଣାଯାଏ । ଏହା ଅନନ୍ତ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଅନୁଯାୟୀ ଥିଲା ଯାହା ସେ ଆମ ପ୍ରଭୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଯୀଶୁଙ୍କଠାରେ ହୃଦୟଙ୍ଗମ କରିଛନ୍ତି ”(ଏଫି. ୩:୮-୧୧) । ଈଶ୍ଵରଙ୍କ ଏହି ନୂତନ ରୂପର ମହାନ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଅତ୍ୟଧିକ ଗଠିତ ଅନୁଷ୍ଠାନରେ ହଜିଯାଇଛି ତେଣୁ ଅନେକ ଲୋକ ଆଜି ମଣ୍ଡଳୀ ବୋଲି କହିଛନ୍ତି । ଏଠାରେ ପାଉଁଶକ ଘୋଷଣାରୁ ଆମେ ପାଞ୍ଚଟି ଗୁରୁତ୍ଵପୂର୍ଣ୍ଣ ବାସ୍ତବତା ଦେଖୁ ।

ଆରମ୍ଭରୁ ଈଶ୍ଵରଙ୍କର କେବଳ ଗୋଟିଏ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଥିଲା । ପାଉଁଶ ଈଶ୍ଵରଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟର ଏହି ଏକକତା ଉପରେ ଗୁରୁତ୍ଵାରୋପ କରିଛନ୍ତି - ଲୋକଙ୍କୁ ପାପରୁ ମୁକ୍ତ କରିବା ଏବଂ ସେମାନଙ୍କୁ ତାଙ୍କ ସହିତ ସମ୍ପର୍କ ଏବଂ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ଵରେ ପୁନଃସ୍ଥାପନ କରିବା - କେବଳ ବ୍ୟାକରଣର ପସନ୍ଦ ଦ୍ଵାରା ନୁହେଁ (ଈଶ୍ଵରଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ବହୁବଚନ ପରିବର୍ତ୍ତେ ଏକକ ଅଟେ) କିନ୍ତୁ ଈଶ୍ଵରଙ୍କ ଲୁଚାଯିତ କାର୍ଯ୍ୟକୁ ମଧ୍ୟ ଅତୀତରେ ସୂଚିତ କରାଯାଇଛି । ଯଦିଓ ଏହା ଅସ୍ପଷ୍ଟ ହୋଇଥାଇପାରେ, ଆଦମ ଏବଂ ହବା ପାପ କରିବା ଦିନଠାରୁ ଏହା ଇତିହାସ ମାଧ୍ୟମରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିଆସୁଛି । ଏହି ମୁହୂର୍ତ୍ତ ପୂର୍ବରୁ ଯାହା ସବୁ ଚାଲିଥିଲା ତାହା ପ୍ରସ୍ତୁତି ଥିଲା, ଏବଂ ଯାହା ଅନୁସରଣ କଲେ ତାହା ସମାପ୍ତ ହେଉଛି ।

ପୃଥିବୀରେ ଏହି ସମୟ ପାଇଁ ପରମେଶ୍ଵରଙ୍କର କେବଳ ଗୋଟିଏ ଉପକରଣ ଅଛି: ମଣ୍ଡଳୀ । ପଡ଼ୋଶୀ, ସହର, ରାଜ୍ୟ ତଥା ଏପରିକି ଅନେକ ଦେଶରେ ଈଶ୍ଵର ଯାହା କରିବାକୁ ଚାହାନ୍ତି, ସେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଲୋକମାନଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ କରିବାକୁ ଯାଉଛନ୍ତି । ଜୀବିତ ପରମେଶ୍ଵର ଓ ସୁସମାଚାରର କାହାଣୀ ବିଷୟରେ ଜଣାଇବାକୁ କେହି ଛାଡ଼ି ପାରିବେ ନାହିଁ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଯେହେତୁ ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଈଶ୍ଵରଙ୍କ ତାହାଣୀ ପଟେ ଅଛନ୍ତି, ସେ ତାଙ୍କର ଅନୁଗାମୀମାନଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ତାଙ୍କର ଅନୁଗ୍ରହର କାହାଣୀ କହିବେ । ଏହି କାର୍ଯ୍ୟରେ କେହି ଅମୂଳକ ନୁହଁନ୍ତି; କୌଣସି ବିଚରଣଯୋଗ୍ୟ ନୁହେଁ ।

ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କଠାରେ ଈଶ୍ଵରଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟର ରହସ୍ୟମୟ ଅନୁଗ୍ରହ (ଏଫି ୩ : ୮ ଦେଖନ୍ତୁ) ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଲୋକଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ, ଅନନ୍ୟ, ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଏବଂ ବିଶ୍ଵବ୍ୟାପୀ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି ପାଇବ । ବିଶ୍ଵାସୀଙ୍କ ଏହି ସେବା ସେମାନଙ୍କ ଅନୁଗ୍ରହର କାହାଣୀଗୁଡ଼ିକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଅଟେ କାରଣ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଲୋକ ଏହାକୁ ଗ୍ରହଣ କରିଛନ୍ତି - ଅନ୍ୟ ଅର୍ଥରେ, ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଅନୁଗାମୀ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ସହିତ ନିଜର କାହାଣୀ ବାଣ୍ଟିବାକୁ ଆହ୍ଵାନ କରନ୍ତି । ଏହା ଅତୁଳନୀୟ କାରଣ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଏହାକୁ ନିଜ ପକ୍ଷରେ ଗ୍ରହଣ କରିଛନ୍ତି; ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତିର କାହାଣୀ ଅନ୍ୟ କାହା ପରି ନୁହେଁ; ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କ ବିନା ଏହା ଅସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଟେ, ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକ ସହିତ ଏହା ସମଗ୍ର କାହାଣୀକୁ ଦର୍ଶାଇ ଥାଏ ଯାହା ଈଶ୍ଵର କହିବାକୁ ଚାହାଁନ୍ତି । ଏହିପରି, ଏହା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଟେ କାରଣ ସମସ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ କାହାଣୀ ଦିନେ ପୁରା କାହାଣୀକୁ ଯୋଡ଼ିବ । ଏହା ସର୍ବଶେଷରେ ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ଅଟେ କାରଣ ଅନୁଗ୍ରହର ସୁସମାଚାର ସମଗ୍ର ବିଶ୍ଵରେ ପ୍ରଚାର ହେବ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଗୋଷ୍ଠୀ, ଜିଭ ଏବଂ ଜାତିର ଲୋକମାନେ ଏହା ଦ୍ଵାରା ପରିବର୍ତ୍ତିତ ହେବେ ।

ଇଶ୍ଵରଙ୍କ ଅନୁଗ୍ରହର ଏହି ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ, ଅଦ୍ଵିତୀୟ, ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଏବଂ ସର୍ବଦେଶୀୟ ପ୍ରଦର୍ଶନ ହେଉଛି ସମୟଠାରୁ ଅଦୃଶ୍ୟ ଶକ୍ତି ପାଇଁ ଚିରସ୍ଥାୟୀ ରହସ୍ୟ । ଶୟତାନ ଏହାକୁ ବୁଝିପାରୁ ନାହିଁ । ଶୟତାନ ଏବଂ ତାଙ୍କର ଭୂତମାନେ ପାପ ଏବଂ ନିନ୍ଦା ଜାଣନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ଅନୁଗ୍ରହ ବୁଝିପାରନ୍ତି ନାହିଁ । ଗାନ୍ଧିଏଲ୍ ଏବଂ ସେବକ ଦୂତ, ତଥା ଇଶ୍ଵରଙ୍କ ପୁତ୍ର ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କୁ ଜାଣନ୍ତି, ଏବଂ ସେମାନେ ଜାଣନ୍ତି ଯେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଲୋକ, ଦଳବଦ୍ଧ ହୋଇ ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ମଣ୍ଡଳୀ ମଧ୍ୟରେ, ଅନୁଗ୍ରହର ରହସ୍ୟର ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ସର୍ବଦେଶୀୟ ବକ୍ତବ୍ୟ ଅଟେ ।

ପାଉଲଙ୍କ ଏହି ଦୃଶ୍ୟ ପାପ ହେତୁ ଖରାପ ଯୋଜନାକୁ ଉଦ୍ଧାର କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଥିବା ଇଶ୍ଵରଙ୍କ ଦ୍ଵାରା କ୍ଷମା ଆଶ୍ଵାସୀ ପ୍ରତିକ୍ରିୟା ପ୍ରକାଶ କରେ ନାହିଁ ବରଂ, ଏହା ସଠିକ୍ ଭାବରେ ଇଶ୍ଵରଙ୍କ ଜିନିଷଗୁଡ଼ିକର କ୍ରମ ସହିତ ଅନୁରୂପ ଅଟେ । ପ୍ରଭୁ କେବଳ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ଅନୁଗ୍ରହର ରହସ୍ୟ ପ୍ରଦର୍ଶନ କରୁନାହାଁନ୍ତି, ସେ ଏହାକୁ ଅନନ୍ତକାଳ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି ।

ମୋର ସିଦ୍ଧାନ୍ତ

ଶେଷରେ ମୁଁ ଇଶ୍ଵରଙ୍କ ଯୋଜନା ଦେଖିବାକୁ ସକ୍ଷମ ହେଲି! ଲୋକମାନଙ୍କୁ ପ୍ରତାର କରିବା କିମ୍ବା ଉପାସନା କରିବା ପାଇଁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ମଣ୍ଡଳୀ ଏକ ଭଣ୍ଡାର ଘର ନୁହେଁ । ଲୋକଙ୍କୁ ଭଲ ଚରିତ୍ର ଗୁଣ ବିଷୟରେ ଶିକ୍ଷା ଦେବା ପାଇଁ ଏହା ଏକ ମୂଲ୍ୟବୋଧ କ୍ଲବ୍ ନୁହେଁ । ଭଲ ବନ୍ଧୁ ଏବଂ ସହଭାଗୀତା ଆବିଷ୍କାର କରିବା ଆମ ପାଇଁ ଏକ ସାମାଜିକ କ୍ଲବ୍ ନୁହେଁ । ଏହି ସମସ୍ତ ମଣ୍ଡଳୀର କାର୍ଯ୍ୟରେ ବାଧା ଫଳାଫଳ ହୋଇପାରେ, କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ମଣ୍ଡଳୀର ମୂଳ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ ଏବଂ ହେବା ଉଚିତ୍ ମଧ୍ୟ ନୁହେଁ । ଆମର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ କେବଳ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ମଣ୍ଡଳୀରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ସଦସ୍ୟଙ୍କ ପାଇଁ ଯେଉଁଠାରେ ଇଶ୍ଵର ଆମକୁ ଡାକନ୍ତି ସେହି ସ୍ଥାନରେ ସୁସମାଚାରକୁ ବଞ୍ଚାଇବା ।

ଅନେକ ବିଶ୍ଵାସୀ ମଣ୍ଡଳୀରେ ଇଶ୍ଵରଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟର ଜଟିଳତା ଦ୍ଵାରା ନୁହେଁ ବରଂ ଏହାର ସରଳତା ଦ୍ଵାରା ଅତିଷ୍ଠ ହୋଇଥାନ୍ତି । ଲୋକମାନେ ମଣ୍ଡଳୀରେ ସାଂଗଠନିକ ଗଠନ ପାଇଁ ଚିନ୍ତା କରନ୍ତି କାରଣ ସେମାନେ ନିରାପତ୍ତା ଖୋଜନ୍ତି, ଏବଂ ନେତୃତ୍ଵ ମାନନ୍ତି କାରଣ ସେମାନେ ଗୁରୁତ୍ଵପୂର୍ଣ୍ଣ ଖୋଜନ୍ତି । ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଶରୀର ଗଠନ ଆବଶ୍ୟକ କରେ, ଏବଂ ନିରାପତ୍ତା ଏବଂ ମହତ୍ତ୍ଵ ପାପ ନୁହେଁ । କିନ୍ତୁ ଯେତେବେଳେ ସାଂଗଠନିକ ଡାକ୍ତା ଅନୁଷ୍ଠାନକୁ ଯାଏ, ଏବଂ ଯେତେବେଳେ ଲୋକମାନେ ସୁସମାଚାର ସହିତ ବିଶ୍ଵର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟମୂଳକ ଯୋଗଦାନ ଉପରେ ନିରାପତ୍ତା ବାନ୍ଧନ୍ତି ଏବଂ ନେତାମାନେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଲୋକଙ୍କ ମାପାଯାଇଥିବା ସମ୍ପର୍କିତରଣ ଉପରେ ଆନୁଷ୍ଠାନିକ ମହତ୍ତ୍ଵକୁ ବାନ୍ଧନ୍ତି, ମଣ୍ଡଳୀ ପାପର ଶିକାର ହୁଏ । ସେତେବେଳେ ନେତୃତ୍ଵରେ ଏହା ଘଟିବାକୁ ଯାଇଥାଏ, ସେମାନେ ପବିତ୍ର ଆତ୍ମା ବ୍ୟତୀତ ଏକକ ଗୁରୁତ୍ଵପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଂଶକୁ ବିଭକ୍ତକଲେ, ଯାହା ଇଶ୍ଵର ଆମକୁ ଜଗତକୁ ଜତିତ କରିବା ପାଇଁ ଦେଇଛନ୍ତି: ତାଙ୍କ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ।

ମୋର ସମସ୍ତ ସନ୍ଧାନ ମୋତେ ଚାରୋଟି ସିଦ୍ଧାନ୍ତରେ ପହଞ୍ଚାଇଲା ଯାହା ମୂଳଦୁଆ ସୃଷ୍ଟି କରେ ଯେଉଁଥିରୁ ଆମେ ସମସ୍ତ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଲୋକଙ୍କୁ ଏକତ୍ରିତ କରିପାରିବା, ନୂତନ ମଣ୍ଡଳୀ ସ୍ଥାପନ କରିପାରିବା ଏବଂ ଗ୍ୟାରେଣ୍ଟି ଦେଇଥାଉ ଯେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ପୁରୁଷ, ମହିଳା ଏବଂ ଶିଶୁ ଯେକୌଣସି ପଡ଼ୋଶୀ, ସହର, ଅଞ୍ଚଳରେ କିମ୍ବା ଦେଶମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଯାଶୁଙ୍କଠାରେ ଇଶ୍ଵରଙ୍କ ଅନୁଗ୍ରହର ଶୁଣିବା, ବୁଝିବା ଏବଂ ପ୍ରତିକ୍ରିୟା କରିବାର ସୁଯୋଗ ଅଛି ।

ପ୍ରଥମେ, ଇଶ୍ଵର ଜଗତରେ ଯାହା କରିବାକୁ ଯାଉଛନ୍ତି, ସେ ସମସ୍ତ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଲୋକମାନଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ କରିବାକୁ ଯାଉଛନ୍ତି ।

ଦ୍ଵିତୀୟତଃ, ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ସମସ୍ତ ଲୋକଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ଇଶ୍ଵର ଜଗତରେ ଯାହା କରିବାକୁ ଯାଉଛନ୍ତି, ସେ ନେତୃତ୍ଵ ମାଧ୍ୟମରେ କରିବାକୁ ଯାଉଛନ୍ତି ଯାହା ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଲୋକଙ୍କୁ ସମ୍ପର୍କ କରିବା ପାଇଁ ଏକ ଉଚ୍ଚ ପ୍ରାଥମିକତା ଅଟେ ।

ତୃତୀୟତଃ, ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ସମସ୍ତ ଲୋକଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ଈଶ୍ଵର ଜଗତରେ ଯାହା କରିବାକୁ ଯାଉଛନ୍ତି, ସେ ମୁଖ୍ୟତଃ ଏକ ବିକେନ୍ଦ୍ରୀକରଣ ନେତୃତ୍ଵ ଗଠନ ମାଧ୍ୟମରେ କରିବାକୁ ଯାଉଛନ୍ତି ।

ଚତୁର୍ଥତଃ, ଦୁନିଆରେ ଈଶ୍ଵର ଯାହା କରିବାକୁ ଯାଉଛନ୍ତି, ସେ ସ୍ଥାନୀୟ ମଣ୍ଡଳୀ ମାଧ୍ୟମରେ ଏହା କରିବାକୁ ଯାଉଛନ୍ତି ଯାହା ସୁସମାଚାର ଏବଂ ଏହାର ପ୍ରସାର ପାଇଁ ଉତ୍ତରଦାୟୀ ହେବା ସହିତ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଭାବରେ ଜଡ଼ିତ, ପଠାଇବା, ଅଂଶଗ୍ରହଣ କରିବା, ସହଯୋଗ କରିବା ଏବଂ ଉତ୍ତରଦାୟୀ ।

ଉତ୍ତରଦାୟିତ୍ଵର ଏକ ବୃତ୍ତ ସୃଷ୍ଟି କରିବା

ମୋର ଆବିଷ୍କାର ମୋତେ ମଣ୍ଡଳୀ ବିଷୟରେ ଆଉ ଏକ ସିଦ୍ଧାନ୍ତରେ ପହଞ୍ଚାଇଲା ଏବଂ ଏହାର ଈଶ୍ଵରୀୟ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଏହାକୁ ସଂଗୃହୀତ କରିବା ପାଇଁ ନେତୃତ୍ଵର କାର୍ଯ୍ୟ: ନେତୃତ୍ଵଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ପ୍ରଚାରଣାର କ୍ଷମତା, ଯେହେତୁ ସେମାନେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଲୋକଙ୍କୁ ସଶକ୍ତ କରନ୍ତି ।

ମଣ୍ଡଳୀ ବିଷୟରେ ପାଶ୍ଚାତ୍ୟ ମଣ୍ଡଳୀର ଧର୍ମଶାସ୍ତ୍ର ଆମ ସମୟରେ ଏତେ ଦୁର୍ବଳ ଏବଂ ଅସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଯେ ନେତାମାନେ ମଧ୍ୟ ବିଶ୍ଵାସ କରନ୍ତି ଯେ ଏକ କୋଠା କିମ୍ବା କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମରେ ଯାହା ଘଟେ ତାହା ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଲୋକମାନଙ୍କର ଏକ ବାଧା ମାପ ଏବଂ ବିଶ୍ଵରେ ସେମାନଙ୍କର କାର୍ଯ୍ୟକାରୀତା । ଏହି ଭ୍ରମ ଲୋକ ଏବଂ ନେତାଙ୍କ ଉପରେ ମଧ୍ୟ ଏହାର ମନ୍ଦ ଉଚ୍ଚାରଣ କରେ, ଯାହା ଆମକୁ ଆନ୍ତରିକତାର ସହ ବିଶ୍ଵାସ କରିବାକୁ ଲାଗେ ଯେ ଯଦି ଆମ ମଣ୍ଡଳୀରେ ଲୋକମାନେ ଯୋଡ଼ାଯାଉଛନ୍ତି, କିମ୍ବା ଆମର ଲୋକମାନେ ସକ୍ଷୁଦ୍ଧ ହୁଅନ୍ତି, କିମ୍ବା ଆମର ମଣ୍ଡଳୀଗୁଡ଼ିକ ଆମ୍ଭାରେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ହୁଅନ୍ତି, ତେବେ ଆମେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ମଣ୍ଡଳୀ ଭାବରେ ସେମାନଙ୍କର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟକୁ ପୂରଣ କରୁ ।

ବାସ୍ତବରେ, ଯେପରି ଆମେ ଆଜି ପାଶ୍ଚାତ୍ୟ ଦେଶରେ ଦେଖୁ, ଲୋକମାନେ ଈଶ୍ଵରଙ୍କ ସହିତ ସେମାନଙ୍କର ନିକଟତର ହରାଉଛନ୍ତି । ଆମେ ଯୁକ୍ତି କରୁଛୁ ଯେ ଯଦିଓ ଆମ ସହରରେ ମଣ୍ଡଳୀ ସଂଖ୍ୟା ହ୍ରାସ ପାଉଛି, ଯଦି ଆମର ନିଜ ମଣ୍ଡଳୀ ବହୁଛି କିମ୍ବା ସକ୍ଷୁଦ୍ଧ ହେଉଛି, ତେବେ ଆମେ ଭଲ ହେବା ଉଚିତ । ବାସ୍ତବରେ, ଆମେ ଭଲ ବୋଲି ଭାବିବା ଅପେକ୍ଷା, ଆମକୁ ବିଶ୍ଵାସ କରିବାକୁ ପ୍ରତୀତି ହୁଏ ଯେ ଆମର ମଣ୍ଡଳୀ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଏକ ଆଦର୍ଶ ଅଟେ ।

ଯେହେତୁ ମୁଁ ମଣ୍ଡଳୀ ବିଷୟରେ ବାଇବଲରୁ ବିଶ୍ଵାସ ହାସଲ କଲି, ମୋତେ ସେହି ପ୍ରଚାରଣାର ଏକ ରଣନୀତିକୁ ପ୍ରୟୋଗ ବିକାଶ କରିବାକୁ ପଡ଼ିଲା ଯେ ନିଜକୁ ପ୍ରଚାରଣା ନକରିବା ପାଇଁ ଈଶ୍ଵରଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଆମ ମଧ୍ୟରେ ପୂରଣ ହେଉଛି, ବାସ୍ତବରେ ଆମର । ବିବର୍ତ୍ତନ ଗୋରୁ ମନୋବିଜ୍ଞାନ ଏବଂ ସଂରକ୍ଷଣ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କିଛି ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ମୁଁ ଏହି ରଣନୀତି ପ୍ରୟୋଗକୁ “ଉତ୍ତରଦାୟିତ୍ଵର ବୃତ୍ତ” ବୋଲି କହିବାକୁ ଆସିଛି ।

ଉତ୍ତରଦାୟିତ୍ଵର ଏକ ବୃତ୍ତ ସୃଷ୍ଟି କରିବା ଅର୍ଥ ହେଉଛି ଆମର ସ୍ଥାନୀୟ ମଣ୍ଡଳୀଗୁଡ଼ିକୁ ଆମ ଚାରିପାଖରେ ଏକ ଭୌଗଳିକ କ୍ଷେତ୍ର ଦେବା ପାଇଁ ପବିତ୍ର ଆତ୍ମାଙ୍କୁ ପଚାରିବା ଯେଉଁଠି ଆମେ ଆମର ସମସ୍ତ ଉତ୍ସୁକ ସଶକ୍ତିକରଣ ଏବଂ ସଂଗଠିତ କରିପାରିବା ଯେ ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସମୟ ସୀମା ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ପୁରୁଷ, ମହିଳା ଏବଂ ଶିଶୁଙ୍କ ପାଖରେ ଶୁଣିବା ବୁଝିବା ସୁଯୋଗ ରହିବ ଉଚିତ୍ ଏବଂ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଗ୍ରାଣକର୍ତ୍ତା ଭାବରେ ଗ୍ରହଣ କରିବା କିମ୍ବା ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରିବା ।

ଯେଉଁମାନେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କଠାରେ ବିଶ୍ଵାସ କରନ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଏକ ସ୍ଥାନୀୟ ମଣ୍ଡଳୀର ଜୀବନରେ ଜଡ଼ିତ ହେବାକୁ ସକ୍ଷମ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ଯାହା ସେମାନଙ୍କୁ ସେମାନଙ୍କର ପୌରୋହିତତା ଅଭ୍ୟାସ କରିବାକୁ ସକ୍ଷମ କରିଥାଏ (୧ ପିତର ୨: ୯ ଦେଖନ୍ତୁ) ଏବଂ ଏହିପରି ସ୍ଵର୍ଗୀୟ ପିତା ସମସ୍ତ ସମ୍ପର୍କରେ ଅନୁଗ୍ରହର ଅନନ୍ୟ କାହାଣୀ କହିବା ପାଇଁ ଉତ୍ତରଦାୟକ, ଯାହା ଈଶ୍ଵରଙ୍କ ଆତ୍ମା ସେମାନଙ୍କୁ ଦେଇଛନ୍ତି, ଏବଂ ସେମାନଙ୍କୁ ସେମାନଙ୍କର ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଉପହାରଗୁଡ଼ିକୁ ଚିହ୍ନିବା ଏବଂ ବ୍ୟବହାର

କରିବାରେ ମଣ୍ଡଳୀ ସମ୍ପନ୍ନ କରନ୍ତି ଏବଂ ବିଶ୍ୱାସରେ, ଯେଉଁଠାରେ ସେମାନେ ଅଭ୍ୟସ୍ତ ହେବା ପାଇଁ ଏକ ପରିବେଶ ପ୍ରଦାନ କରି ସେମାନଙ୍କର ଅଧିକାଂଶ ସମୟ ବିତାନ୍ତୁ ।

ଉତ୍ତରଦାୟିତ୍ୱର ଏକ ବୃତ୍ତ ରହିବା ମୋର ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ହୋଇଥିବା ମଣ୍ଡଳୀ ଧର୍ମତତ୍ତ୍ୱର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବିପରୀତ । ମୋର ପ୍ରାରମ୍ଭିକ ଚିନ୍ତାଧାରା ଆମ ମଣ୍ଡଳୀର ପ୍ରଭାବକୁ “ଭିତରୁ ଚିନ୍ତା କରିବା” ଭାବରେ ମାପ କଲା ---- ଆମେ ଯାହା ବଢ଼ିଥାଉ ବା ନଥାଉ । ମୁଁ ମୋର ନିଜ ମଣ୍ଡଳୀକୁ ଏକ ମାନଦଣ୍ଡ ଭାବରେ ବ୍ୟବହାର କଲି ଏବଂ ସକ୍ଷୁଷ୍ଣ, ନିରାପଦ ଅନୁଭବ କଲି, ଏବଂ ବେଳେବେଳେ ପ୍ରତାରଣା ମଧ୍ୟ କଲି ।

ଆମ ଲୋକମାନେ କେଉଁଠାରୁ ଆସିଥିଲେ ଏବଂ ମଣ୍ଡଳୀ ବାହାରେ ଥିବା ସମ୍ପର୍କ ଉପରେ ସେମାନଙ୍କର ବିଶ୍ୱାସ ସହିତ ସେମାନେ ଯାହା କରୁଥିଲେ ତାହା ଦୁତୀୟ ଥିଲା । ଅନ୍ୟପକ୍ଷରେ, ବାହ୍ୟ ଚିନ୍ତାଧାରା ମୋତେ ମଣ୍ଡଳୀର ସୁସମାଚାରର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଅନୁଯାୟୀ, ଆମେ ରହୁଥିବା ସମଗ୍ର ସମ୍ପ୍ରଦାୟର ବାସ୍ତବତା ମଧ୍ୟରେ ଏବଂ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ସମାନ ସମ୍ପ୍ରଦାୟ ବ୍ୟାପକ ଶରୀର ସହିତ ମିଳିତ ଭାବରେ ଆମ ମଣ୍ଡଳୀର ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ କରାଇଲା । ମୌଳିକ ପ୍ରଶ୍ନ ହେଲା, ଆମେ ରହୁଥିବା ସମ୍ପ୍ରଦାୟକୁ ମାପ ଦ୍ୱାରା ସୁସମାଚାର ପ୍ରଦାନ କରୁଛୁ କି? ଏବଂ ଏହା ଏକ ପ୍ରଶ୍ନ ଯାହା ମାପିବା ସହଜ ଅଟେ ।

ଆମକୁ କେବଳ ଗୋଟିଏ ପ୍ରଶ୍ନ ବାକି ରହିଲା, କେତେ ପ୍ରତିଶତ ଲୋକ ଆମ ମଣ୍ଡଳୀରେ ଯୋଗଦେଉଛନ୍ତି ଏବଂ ସେମାନଙ୍କ ବିଶ୍ୱାସ ସହିତ ଆମେ କିଛି କରୁନାହିଁ, ଆମେ ସକ୍ଷୁଷ୍ଣ ହେବୁ କି? ସେହି ପ୍ରଶ୍ନର ଆମର ଉତ୍ତର ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରିବ ଯେ ଆମର ମଣ୍ଡଳୀର ଲୋକମାନେ ସେମାନଙ୍କର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ବୋଲି ବିଶ୍ୱାସ କରନ୍ତି କିଅବା ଆମେ ରହୁଥିବା ଦୁନିଆକୁ ଆମେ ପ୍ରକୃତରେ ଜଡ଼ିତ କରିପାରିବା କି ନାହିଁ ତାହା ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରିବ ।

3

ମଣ୍ଡଳୀର ସଫଳତାକୁ କିପରି ମାପ କରିବ?

ଆରମ୍ଭରେ ଈଶ୍ୱର ତାଙ୍କ ପ୍ରତିମୂର୍ତ୍ତିରେ ପୁରୁଷ ଓ ସ୍ତ୍ରୀ ସୃଷ୍ଟି କଲେ । ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡରେ କୌଣସି ଜିନିଷ ମାନବ ସୃଷ୍ଟିର ଅନନ୍ୟ ପରିକଳ୍ପନା ସହ୍ୟ କରେ ନାହିଁ; କୌଣସି ପ୍ରାଣୀ, ନା ପ୍ରାକୃତିକ ଦୁନିଆ, ଏପରିକି ଦୂତ ମଧ୍ୟ ନୁହଁନ୍ତି । ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡର ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତ ବିଷୟଠାରୁ ଭିନ୍ନ, ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଆଦମ ଓ ହବା ଏବଂ ସେମାନଙ୍କର ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ଦୁଇଟି ସାହସିକ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ସୃଷ୍ଟି କଲେ: ତାଙ୍କ ସହିତ ସମ୍ପର୍କ ସ୍ଥାପନ କରିବା ଏବଂ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରିବା ।

ସମ୍ପର୍କ ଏବଂ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱର ଏହି ବାର୍ତ୍ତା ବାଲବଲର ପୃଷ୍ଠାଗୁଡ଼ିକରେ ଅନୁସନ୍ଧାନ କରାଯାଏ । ନିୟମ ଦେବା ସମୟରେ, ମୋଶା ଏହି ସମ୍ପର୍କ ବିଷୟରେ ଲେଖିଥିଲେ: “ହେ ଇସ୍ରାଏଲ, ଶୁଣ, ଆମର ପରମେଶ୍ୱର, ସଦାପ୍ରଭୁ ଏକ ଅଟନ୍ତି । ତୁମେ ତୁମର ହୃଦୟରୁ , ସମସ୍ତ ପ୍ରାଣୀରୁ ଏବଂ ତୁମର ସମସ୍ତ ଶକ୍ତି ସହିତ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ପ୍ରେମ କରିବ” (ଦ୍ୱିତୀୟ ବିବରଣୀ ୬:୪-୫) ଏବଂ ଜଗତରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ: “ନିଜ ପଡ଼ୋଶୀକୁ ନିଜ ପରି ଭଲ ପାଅ: ମୁଁ ହେଉଛି ସଦାପ୍ରଭୁ । (ଲେବୀୟ ପୁସ୍ତକ ୧୯:୧୮) ।

ଯେତେବେଳେ ପ୍ରଶ୍ନ କରାଯାଇଥିଲା ସେତେବେଳେ ଯୀଶୁ ସମାନ ଭାବରେ କହିଥିଲେ:

“ଗୁରୁ, ବ୍ୟବସ୍ଥାରେ କେଉଁ ମହତ୍ ଆଦେଶ ଅଛି?” ଯୀଶୁ ତାହାକୁ କହିଲେ, “ତୁମେ ଆପଣା ହୃଦୟ ସହିତ, ସମସ୍ତ ପ୍ରାଣ ଓ ସମସ୍ତ ମନ ସହିତ ପ୍ରଭୁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ପ୍ରେମ କରିବ । ଏହା ହେଉଛି ମହାନ ଏବଂ ପ୍ରଥମ ଆଦେଶ । ଏବଂ ଦ୍ୱିତୀୟଟି ଏହା ପରି: ତୁମେ ନିଜ ପଡ଼ୋଶୀକୁ ନିଜକୁ ଭଲ ପାଇବା ଭଳି ଭଲ ପାଇବ । ଏହି ଦୁଇଟି ଆଦେଶ ଉପରେ ସମସ୍ତ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଓ ଭବିଷ୍ୟଦ୍-ବକ୍ତାମାନେ ନିର୍ଭର କରନ୍ତି।” (ମାଥୁର ୨୨:୩୭-୪୦)

ପ୍ରେରିତ ପାଠକ ୨ କରିଛନ୍ତି ୫: ୧୭-୨୦ ରେ ବାର୍ତ୍ତା ପୁନରାବୃତ୍ତି କରନ୍ତି: “ଯଦି କେହି ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ସହିତ ଅଛନ୍ତି, ତେବେ ସେ ଏକ ନୂତନ ସୃଷ୍ଟି | ପୁରାତନଙ୍କର ଦେହାନ୍ତ ହୋଇଛି, ଦେଖ, ନୂତନ ଆସିଛି.....ଏଥିପାଇଁ, ଆମେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ପାଇଁ ରାଷ୍ଟ୍ରଦୂତ ଅଟୁ | [ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ], ଈଶ୍ୱର ଆମ ମାଧ୍ୟମରେ ତାଙ୍କର ଆବେଦନ କରନ୍ତି।”

ମଣ୍ଡଳୀ ପ୍ରାଥମିକ ଏବଂ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ କାର୍ଯ୍ୟ ହେଉଛି ଦେଖିବା ଯେ ଲୋକମାନେ ପିତା ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସହ ସମ୍ପର୍କ ବଢ଼ୁଛନ୍ତି | ଯେତେବେଳେ ମଣ୍ଡଳୀ ଏହା ପଚାରୁଛି ଯେ ଏହା ଘଟୁଛି କି ନାହିଁ, ଏହା କରିବା ଯେତେ ଅସହଜ କିମ୍ବା କଷ୍ଟସାଧ୍ୟ ହେଉନା କାହିଁକି, ଏହା ଏହାର ପ୍ରାଥମିକ କାର୍ଯ୍ୟରେ ବିଫଳ ହୁଏ | ଯେତେବେଳେ ମଣ୍ଡଳୀ ନିୟମିତ ଭାବରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟର ପ୍ରଭାବଶାଳୀ ଅନୁସରଣକୁ ମାପିବାରେ ବିଫଳ ହୁଏ ଏବଂ ଏହା କ'ଣ କରୁଛି ତାହା ପ୍ରକୃତରେ ତାଙ୍କ ସହ ସହଯୋଗ କରେ କି ନାହିଁ, ସେତେବେଳେ ଏହାର ପ୍ରାଥମିକ କାର୍ଯ୍ୟରେ ବିଫଳ ହୁଏ |

ମଣ୍ଡଳୀର ଦ୍ୱିତୀୟ କାର୍ଯ୍ୟ ହେଉଛି ବିଶ୍ୱାସୀଙ୍କୁ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଏବଂ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରିବାରେ ସକ୍ଷମ କରିବା | ସେହି ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ ଲୋକଙ୍କ ଜୀବନର ସମୁଦାୟ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରିବା ଉଚିତ୍ | ଏହା ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସହିତ ସେମାନଙ୍କର ସମ୍ପର୍କରୁ ବଢ଼ିଯାଏ, ପବିତ୍ର ଆତ୍ମାଙ୍କ ବାସ ସ୍ଥାନ ଦ୍ୱାରା ବିକଶିତ ହୁଏ, ସେମାନେ ନିଷ୍ପତ୍ତିରେ ଚୁକ୍ତି ପାଇଥାଏ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କ ଆଖପାଖରେ ଥିବା ଲୋକଙ୍କ ସହିତ ସେମାନଙ୍କର ସମ୍ପର୍କକୁ ବିସ୍ତାର କରିଥାଏ |

ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସହ ସମ୍ପର୍କ ଏବଂ ତାଙ୍କ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱରେ ମଣ୍ଡଳୀ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ପ୍ରଭାବଶାଳୀ ଭାବରେ ସଶକ୍ତ କରୁଛି କି ନାହିଁ ଆମେ କିପରି ମାପିବା? ପରିପକ୍ୱ ବିଶ୍ୱାସୀଙ୍କ ଜୀବନରେ ମୁଁ ଯାହାକୁ “ପ୍ରବେଶସ୍ଥାନର ମୂଲ୍ୟ” ବୋଲି କହୁଛି, ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଅତି କମରେ ପାଞ୍ଚଟି ପ୍ରକାଶ କରେ | ପ୍ରଥମଟି ସମ୍ପର୍କ ସହିତ ଜଡ଼ିତ; ଶେଷ ଚାରୋଟି ଠିକଣା ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ | ଏହି ପ୍ରବେଶସ୍ଥାନର ମୂଲ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଏବଂ କଥାବାର୍ତ୍ତା ଯୋଗ୍ୟ ନୁହେଁ | ବାସ୍ତବରେ, ଯଦି ଲୋକମାନେ ଏକ ମଣ୍ଡଳୀ ଭାବରେ ଏକତ୍ରିତ ହୁଅନ୍ତି, ତେବେ ସେମାନଙ୍କର ଦୈନିଦିନ ଜୀବନରେ ଏହି ମୂଲ୍ୟବୋଧର ପୋଷଣ କରିବାରେ ଶିଶୁ ପଦକ୍ଷେପ ମଧ୍ୟ ନେଉନାହାଁନ୍ତି, ତେବେ ସେମାନଙ୍କର ପ୍ରକୃତରେ ଏକ ମଣ୍ଡଳୀ ନାହିଁ | ଯଦି ଲୋକମାନେ ଭଲ ପ୍ରଚାର, ଭଲ ଉପାସନା, ଭଲ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ, କିମ୍ବା ସୁନ୍ଦର ଅକାଳିକା ପାଇଁ ମଣ୍ଡଳୀକୁ ଆସନ୍ତି କିନ୍ତୁ ସମସ୍ତ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବାକ୍ୟକୁ ଅତିକ୍ରମ କରୁଥିବା ମୂଲ୍ୟଗୁଡ଼ିକର ଅନୁରୂପ ତଥା ମାପଯୋଗ୍ୟ ଅଭିବୃଦ୍ଧିର ପ୍ରମାଣ କରନ୍ତି ନାହିଁ, ତେବେ ସେମାନଙ୍କର ଏକ ମଣ୍ଡଳୀ ନାହିଁ |

ଏହି ପାଞ୍ଚଟି ଅଣ-ବୁଝାମଣାଯୋଗ୍ୟ ସୀମା ମୂଲ୍ୟବୋଧର ଭାଷାରେ ଏକ ମଣ୍ଡଳୀର “ସଫଳତା” ମାପିବା ସ୍ଥିର କରିବ ଯେ ଆମର ପ୍ରକୃତରେ ଏକ ମଣ୍ଡଳୀ ଅଛି କି କେବଳ ଏକ ଧାର୍ମିକ ମଣ୍ଡଳୀ ନୁହେଁ | ଏହି ପାଞ୍ଚଟି ମୂଲ୍ୟବୋଧ ମଧ୍ୟ ଏକ ମାପକାଠି ଭାବରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରେ କି ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ପ୍ରକୃତରେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଲୋକଙ୍କୁ ଏହି ମୂଲ୍ୟବୋଧକୁ ବଞ୍ଚାଇବାକୁ ସଶକ୍ତ କରୁଛନ୍ତି ନା କେବଳ “ଆସ ଏବଂ ଦେଖ” ଆଦର୍ଶକୁ ପୁନଃସ୍ଥାପିତ କରୁଛନ୍ତି ଯାହା ଆଜି ପ୍ରଚଳିତ ଅଛି | ଚାଲ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ପରୀକ୍ଷା କରିବା |

ପ୍ରବେଶଦ୍ୱାରା ୧: ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସହିତ ଅନ୍ତରଙ୍ଗତା ବିକାଶ

ଶାସ୍ତ୍ରର ପ୍ରଥମ ଆହ୍ୱାନ, ଏବଂ ଏହିପରି ସବୁଠାରୁ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ସୀମା, ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସହିତ ସମ୍ପର୍କ ବିକାଶ କରିବା | କେବଳ କୌଣସି ପ୍ରକାରର ସମ୍ପର୍କ ନୁହେଁ ବରଂ ଏକ ଘନିଷ୍ଠ, ଅନ୍ତରଙ୍ଗ ସମ୍ପର୍କ | ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସହିତ କୌଣସି ସମ୍ପର୍କ ବିନା, ଆମେ ଆମ ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗରେ ଥିବା ଲୋକମାନଙ୍କୁ ତାଙ୍କ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରିବାକୁ ଆଗେଇ ପାରିବୁ ନାହିଁ | ଯେତେବେଳେ ଏକ ମଣ୍ଡଳୀ ବିକଶିତ ହୁଏ ଏବଂ ଆଶା କରେ ଯେ ଲୋକମାନେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସହିତ ଏକ ନିବିଡ଼ ସମ୍ପର୍କରେ ଚାଲନ୍ତି, ତେବେ ସେ ତାହାର କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଛି |

ଇଶ୍ଵରଙ୍କ ସହିତ ଆମକୁ ଏକ ଘନିଷ୍ଠ ସମ୍ପର୍କ ପାଇଁ ଆହ୍ୱାନ କରାଯାଇଛି:

ମୁଁ ଅପେକ୍ଷା କରି ଅପେକ୍ଷା କଲି ଏବଂ ଭଗବାନଙ୍କୁ ଅପେକ୍ଷା କଲି । ଶେଷରେ ସେ ଦେଖିଲେ; ଶେଷରେ ସେ ଶୁଣିଲେ। ସେ ମୋତେ ଖାତରୁ ଉଠାଇ ମୋତେ ଗଭୀର କାଦୁଅରୁ ଟାଣି ଆଣିଲେ । ସେ ମୋତେ ଏକ କଠିନ ପଥର ଉପରେ ଠିଆ କରାଇଲେ ଯେ ମୁଁ ଖସିଯିବି ନାହିଁ । ସେ ମୋତେ ଶିଖାଇଲେ କିପରି ସର୍ବଶେଷ ଇଶ୍ଵରଙ୍କ-ଗୀତ, ଆମ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ପ୍ରଶଂସା-ଗୀତ ଗାଇବା । ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ଲୋକ ଏହା ଦେଖୁଛନ୍ତି: ସେମାନେ ରହସ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ କରନ୍ତି, ନିଜକୁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନିକଟରେ ପରିତ୍ୟାଗ କରନ୍ତି । (ଗୀତ. ୪୦:୧-୩, ଦେଖନ୍ତୁ)

ଗୀତିକାରଙ୍କ ଏହି ନିମନ୍ତ୍ରଣ ଆମକୁ ଆମ ପିତା ଇଶ୍ଵରଙ୍କ ସହିତ ଏକ ଗଭୀର ସମ୍ପର୍କ ସ୍ଥାପନ କରିବାକୁ ଆହ୍ୱାନ କରେ । କିନ୍ତୁ ପ୍ରାୟତଃ ଆମ ଚାରିପାଖରେ ଥିବା ଦୁନିଆ ଯେଉଁମାନେ ଇଶ୍ଵରଙ୍କ ସହ ନିବିଡ଼ ସମ୍ପର୍କ ଖୋଜନ୍ତି ସେମାନଙ୍କ ମନ ଏବଂ ହୃଦୟରେ ଅଫିମପରି କାର୍ଯ୍ୟ କରନ୍ତି । ବୋଧହୁଏ ଆଜିର ସଂସ୍କୃତି ପୂର୍ବ ଅପେକ୍ଷା ଅଧିକ ପାପପୂର୍ଣ୍ଣ, ବୋଧହୁଏ ଗଣମାଧ୍ୟମର ବିସ୍ତାର ହେତୁ, କିନ୍ତୁ ମୋତେ ଲାଗୁଛି ଯେ ବିଶ୍ୱାସୀଙ୍କ ତୁଳନାରେ ଅଧିକ ବିଶ୍ୱାସୀ ଇଶ୍ଵରଙ୍କ ସହ ସମ୍ପର୍କର ସଙ୍କଟ ଦେଇ ଗତି କରୁଛନ୍ତି ।

ଏହି ଲୋକମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ କେତେକ ନାମମାତ୍ର ଖ୍ରୀଷ୍ଟିଆନ ଅଟନ୍ତି । ସେମାନେ ସେହି ପରି ଦେଖାଯାଉଛନ୍ତି ଯାହାକୁ ଯୀଶୁ ଦିନେ କହିବେ, "ମୁଁ ତୁମକୁ କେବେ ଜାଣି ନାହିଁ" (ମାଥୁ ୨୩:୨୩) । ସେମାନେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିଆନ ଧର୍ମର ଅଭ୍ୟାସ କରନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଯୀଶୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରାଯାଇଥିବା କୌଣସି ପରିବର୍ତ୍ତନ କିମ୍ବା ଶକ୍ତି ପ୍ରଦର୍ଶନ କରନ୍ତି ନାହିଁ । ଏହି ବ୍ୟକ୍ତିମାନେ ପ୍ରକୃତରେ ମଣ୍ଡଳୀର ଜୀବନ ପ୍ରତି ବିପଦ ସୃଷ୍ଟି କରନ୍ତି - ଏଥିରେ ବାସ କରି । ଯେଉଁଠାରେ ଥରେ ଆମେ ସେମାନଙ୍କୁ କେବଳ ଭଦାରବାଦୀ ମଣ୍ଡଳୀରେ ଦେଖୁଥିବେ, ଆଜି ସେମାନେ ଅନେକ ସୁସମାଚାର ମଣ୍ଡଳୀ ମଧ୍ୟ ପୂରଣ କରନ୍ତି ।

ଅନ୍ୟମାନେ ପ୍ରକୃତରେ ଇଶ୍ଵରଙ୍କ ସହିତ ଏକ ଗଭୀର ସମ୍ପର୍କ ଚାହାଁନ୍ତି କିନ୍ତୁ ବ୍ୟସ୍ତ ରୁହନ୍ତି । ସଂସ୍କୃତିର ନିଶା ଅଧୀନରେ ସେମାନେ ହିଁ ଅଧିକ ଯତ୍ନଶା ଭୋଗୁଛନ୍ତି, ବସ୍ତୁବାଦ, ସାଂସାରିକ ପ୍ରଭାବ, ସାଂସାରିକ ଚିନ୍ତାଧାରା ମଧ୍ୟରେ ଫସି ରହିଛନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କର ପୁରସ୍କାର ହେଉଛି ଶାସ୍ତ୍ରର ସତ୍ୟତା ସହିତ ଶୁଷ୍କତାର ଏକ ବହୁଥିବା ଭାବନା । ସେମାନଙ୍କ ଜୀବନର ଏକ ବାସ୍ତବତା ଯାଞ୍ଚ ହେଉଛି ଯଦି ସେମାନେ ଅନେକ ମଣ୍ଡଳୀର କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ଦ୍ୱାରା ଖ୍ରୀଷ୍ଟିଆନ ଧର୍ମର ରୂପଠାରୁ ଅଧିକ କିଛି ଅନୁଭବ କରିବାକୁ ଚାହାଁନ୍ତି ।

ଅବଶିଷ୍ଟ ବିଶ୍ୱାସୀମାନଙ୍କ ପାଇଁ, ନିଜକୁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନିକଟରେ ବଳିଦାନର ଆହ୍ୱାନ ଏକ ପ୍ରତିଜ୍ଞାକାରୀ ନିମନ୍ତ୍ରଣ ହୋଇ ରହିଥାଏ । ଯେତେବେଳେ ସେମାନେ ଇଶ୍ଵରଙ୍କ ସହିତ ବିତାଇଥିବା ମୁହୂର୍ତ୍ତଗୁଡ଼ିକ ମନେ କରନ୍ତି, ସେମାନେ ଉତ୍ସାହ, ଆହ୍ୱାନ, ଏବଂ ଉତ୍ସାହ ସହିତ ଉନ୍ନତି ମଧ୍ୟ ମନେ କରନ୍ତି । ସେହି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ସେ ହୃଦୟଜୀମ କରନ୍ତି ଯେ ଇଶ୍ଵର ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଶ୍ୱାସଯୋଗ୍ୟ ଏବଂ ନିଜକୁ ତାଙ୍କ ନିକଟରେ ସମର୍ପଣ କରିବାର କୌଣସି ବିପଦ ନାହିଁ ।

କିନ୍ତୁ ଏହି ନିଷ୍ଠାପର ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଅନୁଗାମୀମାନେ ଏହି ତ୍ୟାଗକୁ ଗଭୀର କରିବା ପାଇଁ ଆବଶ୍ୟକ ସମୟ ଏବଂ ଅନୁଶାସନକୁ ନିରନ୍ତର ବଜାୟ ରଖିବା ଆବଶ୍ୟକ । ଇଶ୍ଵରଙ୍କ ସହ ସମ୍ପର୍କକୁ ଗଭୀର କରିବା କେବଳ ହୁଏ ନାହିଁ; ଏହା ଉପରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ଉଚିତ୍ । ମୁଁ କହୁଛି ଖ୍ରୀଷ୍ଟିଆନ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମର ବୈଧତା ଏବଂ ଯୀଶୁଙ୍କ ସହ ସମ୍ପର୍କ ସ୍ଥାପନ କରିବା ପାଇଁ ଆବଶ୍ୟକ ବିଷୟଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେ ଏକ ସ୍ପଷ୍ଟ ପ୍ରଭେଦ କରିବାକୁ "କାର୍ଯ୍ୟ" ଏବଂ " କାର୍ଯ୍ୟ କଲା ନାହିଁ" ।

ଇଶ୍ଵରଙ୍କ ସହ ନିବିଡ଼ତା କେଉଁଠାରୁ ଆରମ୍ଭ ହୁଏ? ୨ କରିଛାୟ: ୫:୨୦ ରେ ପାଉଲ ଆମକୁ କହିଛନ୍ତି: ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ତରଫରୁ ଇଶ୍ଵରଙ୍କ ସହ ପୁନଃନିର୍ମାଣ ହେବା ପାଇଁ ଆମେ ଆପଣଙ୍କୁ ଅନୁରୋଧ କରୁଛୁ। ଇଶ୍ଵରଙ୍କ ସହ ନିବିଡ଼ତା ସ୍ୱୀକାରରୁ ଆରମ୍ଭ ହୁଏ ଯେ ଆମକୁ ପ୍ରଥମେ ତାଙ୍କ ପୁତ୍ରଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ଇଶ୍ଵରଙ୍କ ସହ ଆମୋଦ-ପ୍ରମୋଦ କରିବାକୁ ହେବ ।

ପୁନଶ୍ଚ, ଏହି ବାର୍ତ୍ତା ସମସ୍ତ ଶାସ୍ତ୍ରରୁ ଅତିକ୍ରମ କରେ । ଏହା ଆଦିପୁସ୍ତକ ୧ ର କାହାଣୀରେ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ: ମଣିଷ ଇଶ୍ଵରଙ୍କ ସହ ସମ୍ପର୍କରେ ଜନ୍ମ ହୋଇଥିଲା, କିନ୍ତୁ ପାପ ତାଙ୍କୁ ପ୍ରଭୁଙ୍କଠାରୁ ପୃଥକ କଲା; ବର୍ତ୍ତମାନ ଯୀଶୁଙ୍କଠାରେ, ଆମେ ତାଙ୍କ

ସହିତ ଏକ ସଂଯୋଗ ସ୍ଥାପନ କରିପାରିବା । ଏହା ମଧ୍ୟ ଯାଶୁଙ୍କ ବାଉଁଶ ଆମେ ଏହାକୁ ମାଥୁଞ୍ଜ ୨୦:୨୦-୨୮ ଏବଂ ଯୋହନ ୧୭ ରେ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ଦେଖୁ । ପୁରାତନ ନିୟମର ସବୁଠାରୁ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଆଦେଶ ହେଉଛି ଯେ, ଆନ୍ତଃମାନେ ଆମର ହୃଦୟ, ମନ ଓ ଆତ୍ମା ସହିତ ସଦାପ୍ରଭୁ ଆମର ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ପ୍ରେମ କରୁ, ଏବଂ ସେଥିପାଇଁ ଯାଶୁ ପୃଥିବୀକୁ ଆସିଲେ: ଯେପରି ଆନ୍ତଃମାନେ ପରମପିତା ଏବଂ ସେ ପଠାଇଥିବା ପୁତ୍ରଙ୍କୁ ଜାଣିବା (ଯୋହନ ୧୭:୦୩ ଦେଖନ୍ତୁ) । ଖ୍ରୀଷ୍ଟିଆନ ଧର୍ମ ଏହି ମୂଳଦୁଆ ସହିତ ଆରମ୍ଭ ହୁଏ ଏବଂ ଶେଷ ହୁଏ, କିମ୍ବା ଏହାକୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିଆନ ଧର୍ମ କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ମଣ୍ଡଳୀ ଏହାକୁ ବ୍ୟବସାୟର ପ୍ରଥମ କ୍ରମ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ, କିମ୍ବା ଏହା ଲୋକଙ୍କ ସମୟ ନଷ୍ଟ କରୁଛି ।

ଯେତେବେଳେ ପୁନଃସମନ୍ୱୟ ଆମକୁ ଭଗବାନଙ୍କ ସହ ସମ୍ପର୍କକୁ ନେଇଯାଏ, ସେତେବେଳେ ଆମେ ଏକ ସମସ୍ୟା ଆବିଷ୍କାର କରିଥାଉ: ଆମେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହ ଆମର ସମ୍ପର୍କକୁ ପାପରେ ଆଣିଥାଉ । ହଁ, ଯାଶୁଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁ, ସମାଧି ଏବଂ ପୁନରୁତ୍ଥାନରେ ଆମର ପାପ ଦୂର ହେଲା, କିନ୍ତୁ ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆମେ ମରିବା ଏବଂ ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଯିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ, ଆମର ପାପର ଅବଶିଷ୍ଟାଂଶ ଈଶ୍ୱର ଆମ ପାଇଁ ସୃଷ୍ଟି କରିଥିବା ସମ୍ପର୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଯୁଦ୍ଧ କରନ୍ତି । ଆମେ ଈର୍ଷା, ଜନରବ, ଅପବାଦ ଏବଂ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ପ୍ରଲୋଭନ ସହିତ ଲଢ଼ିବାବେଳେ ପାପ ଆମର ଦୈନନ୍ଦିନ ଜୀବନକୁ ପ୍ରଭାବିତ କରେ । ସେମାନେ ଲୋକମାନଙ୍କ ସହିତ ଆମର ସମ୍ପର୍କକୁ ନଷ୍ଟ କରନ୍ତି, ଏପରିକି ଆମ ପରିବାରର ମଧ୍ୟ ଏହି ପାପଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରୁ କେତେ ଦିନ ଆମ ଜୀବନରେ ପ୍ରାଧାନ୍ୟ ବିସ୍ତାର କରେ, ସେତେ ଅଧିକ କ୍ଷତ ସୃଷ୍ଟି କରେ । କିନ୍ତୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ସମାଧାନ ଅଛି ଯାହାକୁ ଆମେ ଆଜି ଦୂର କରିବା ସହିତ ଅତୀତର କ୍ଷତିରୁ ସୁସ୍ଥ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ କରୁ ।

ଯେକୌଣସି ସମ୍ପର୍କ ପରି, ଭଗବାନଙ୍କ ସହ ଆମର ସମ୍ପର୍କ ଏହାକୁ ବଜାୟ ରଖିବା ଏବଂ ଦୃଢ଼ କରିବା ପାଇଁ ଆବଶ୍ୟକ ଶୁଖିଲା ଆବଶ୍ୟକ କରେ । ଆମେ ଇଚ୍ଛା କରିପାରିବା ଯେ ମୁକ୍ତିର ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ, ଶକ୍ତିକୁ ଧରିବା ଆମର ତୁରନ୍ତ ଆଦର୍ଶ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ଅତୀତର ସମସ୍ତ କ୍ଷତି ଦୂର ହୋଇଯାଏ । କିନ୍ତୁ ସେପରି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ପ୍ରତିଜ୍ଞା ନୁହେଁ । ମୁଁ ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଅତି କମରେ ଚାରୋଟି ଜରୁରୀ ସମ୍ପର୍କ ବିଷୟ ପାଇଁ ଓକିଲାତି ଦେଖେ ଯାହା ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସହିତ ଏକ ଗଭୀର ନିବିଡ଼ତା ପାଇଁ ଆମର ଇଚ୍ଛାକୁ ଦୃଢ଼ କରିବା ।

ପ୍ରଥମ ଅନୁଶାସନ ବାକି ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଇଁ ମଞ୍ଚ ସ୍ଥିର କରେ ଏବଂ ଈଶ୍ୱର ଆମ ଜୀବନକୁ ଆଣିବାକୁ ଚାହୁଁଥିବା ଆରୋଗ୍ୟ ପାଇଁ ମୂଳଦୁଆ: ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବାକ୍ୟରେ ବିତାଇଥିବା ସମୟ । ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବାକ୍ୟ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଲିଖିତ ଶବ୍ଦଠାରୁ ଭିନ୍ନ: “ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବାକ୍ୟ ଜୀବନ୍ତ ଏବଂ ସକ୍ରିୟ, ଯେକୌଣସି ଦୁଇ ଧାରିଆ ଖଣ୍ଡଠାରୁ ତୀକ୍ଷ୍ଣ, ପ୍ରାଣ ଏବଂ ଆତ୍ମା, ଗଣ୍ଠି ଏବଂ ମଜ୍ଜା ବିଭାଜନକୁ ବିସ୍ତାର କରି ହୃଦୟର ଚିନ୍ତାଧାରା ଏବଂ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟକୁ ବୁଝିବା (ଏକ୍ରୀ ୪:୧୨) ।

ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବାକ୍ୟ ଜୀବନ୍ତ କାରଣ ଏହା ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିଶ୍ଚାସପ୍ରାପ୍ତ । ଏହିପରି, ଯେଉଁମାନେ ଏହାକୁ ପ୍ରବେଶ କରନ୍ତି ସେମାନଙ୍କ ଜୀବନରେ ଏହା ନିରନ୍ତର ସକ୍ରିୟ । ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବାକ୍ୟର ସରଳ ପଢ଼ିବା ପାଠକଙ୍କ ହୃଦୟ ଏବଂ ମନରେ ଏକ ସକ୍ରିୟ ବିହନ ବୁଣିଥାଏ । ଅବିଶ୍ୱାସୀଙ୍କଠାରେ ଏହା ବିଶ୍ୱାସ, ଅନୁତାପ ଏବଂ ପରିତ୍ରାଣର କାରଣ ହୋଇପାରେ, ପ୍ରାୟତଃ କୌଣସି ଜିନିଷ କିମ୍ବା ଅନ୍ୟମାନଙ୍କଠାରୁ ସର୍ବନିମ୍ନ ଜ୍ଞାତ ସହିତ ଏହି ସମାନ ପୁନଃନିର୍ମାଣ କାର୍ଯ୍ୟ ଆମମାନଙ୍କ ପାଇଁ ହୋଇଥାଏ ଯେଉଁମାନେ ପୂର୍ବରୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସହ ସମନ୍ୱୟ ରକ୍ଷା କରିଥିଲେ କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କ ସହିତ ଆମର ସମ୍ପର୍କ ଗଢ଼ିବା ଆବଶ୍ୟକ କରନ୍ତି । ଆମର ପଢ଼ିବା ଏବଂ ଅଧ୍ୟୟନ ଦ୍ୱାରା ନିୟମିତ ଭାବରେ ଆମ ଭିତରେ ଲଗାଯାଇଥିବା ଶବ୍ଦ, ଆମର ପ୍ରକୃତ ସ୍ୱରୂପକୁ ପ୍ରକାଶ କରେ, ଯେପରି ଏକ୍ରୀୟମାନଙ୍କର ଲେଖକ ସ୍ପଷ୍ଟ କରନ୍ତି । ଈଶ୍ୱର ଆମକୁ ଦେଖିବା ପରି ଶବ୍ଦ ଆମକୁ ନିଜକୁ - ଗଣ୍ଠି ଏବଂ ମର୍ମ, ପ୍ରାଣ ଏବଂ ଆତ୍ମା ଦେଖିବା ପାଇଁ ମୁକ୍ତ କରେ ।

ଅନେକଙ୍କ ପାଇଁ, ଏହି ଦୃଶ୍ୟ ଭୟରେ ଭରି ରହିଛି । ଭଗବାନଙ୍କ ବିଷୟ ଆଖି ଆଗରେ ଏତେ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ହେବା, ନିଜ ବିଷୟରେ ଏକ ସ୍ପଷ୍ଟ ଚିତ୍ର ଆସିବା ଆମ ପାଇଁ ଅତ୍ୟଧିକ, ତେଣୁ ଆମେ ଲୁଚାଇଥାଉ । ଆମେ ପ୍ରାୟତଃ ଭଲ ଜିନିଷରେ ଲୁଚି ରହିଥାଉ - ଯେପରି ଚର୍ଚ୍ଚକୁ ଯିବା । ଆମେ ନିଜେ ଏକ ସମ୍ପର୍କ ଗଢ଼ିବା ଅପେକ୍ଷା ଅନ୍ୟ କାହା ସହିତ ସମ୍ପର୍କ ବିଷୟରେ ଗୀତ

ଗାଇବା କିମ୍ବା ପ୍ରଚାର କରିବାରେ ଅଧିକ ଆରାମଦାୟକ । ଆମେ ଭୟ କରୁଛୁ ଯେ ଇଶ୍ଵରଙ୍କ ସମେତ କେହି ମଧ୍ୟ ଆମ ବିଷୟରେ ଏତେ ଗଭୀର ଜ୍ଞାନ ସହିତ ବିଶ୍ଵାସୀ ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ କିମ୍ବା ଯେତେବେଳେ ଆମେ ଖାର୍ତ୍ତରେ ଦେଖିବା ସେତେବେଳେ ଯାହା ଦେଖିବା ତାହା ଆମକୁ ପସନ୍ଦ ହେବ ନାହିଁ, ତେଣୁ ଆମେ ଲୁଚାଇଥାଉ ।

କିନ୍ତୁ ଲୁଚାଇବା ଆମର ଯନ୍ତ୍ରଣାକୁ ଦୃଢ଼କରେ, ଆମର ଦାଗକୁ ଗଣନା କରେ, ଏବଂ ସବୁଠାରୁ ଖରାପ, ଆମକୁ ଆରୋଗ୍ୟରୁ ରକ୍ଷା କରେ । ଏହି ଜଗତରେ ଆଉ କୌଣସି ଜିନିଷ ଆମକୁ ତାଙ୍କ ବାକ୍ୟ ଦ୍ଵାରା ଭଗବାନଙ୍କ ପରି ସୁନ୍ଦ କରିପାରିବ ନାହିଁ । କିଛି ନାହିଁ! ଏହା ହେଉଛି ଏକାନ୍ତମାନଙ୍କର ପ୍ରତିଜ୍ଞା । ଏଠାରେ ଆମେ ଜାଣିବା ଆବଶ୍ୟକ: ଇଶ୍ଵରଙ୍କ ବାକ୍ୟକୁ ନିୟମିତ ପଢ଼ିବା ଆଜ୍ଞା ପାଳନ କରିବାର ଆଭିମୁଖ୍ୟ ସହିତ ନିଜକୁ ପ୍ରକାଶ କରିବା ସର୍ବଦା ଆମର ମହାଯାଜକ ଯୀଶୁଙ୍କ ସହିତ ରହିଥାଏ, ଆମକୁ ଧାର୍ମିକତା ପରିଧାନ କରେ । ତାଙ୍କ ବସ୍ତ୍ର ପରିଧାନ କରି, ଆମେ ପ୍ରକାଶିତ କିନ୍ତୁ ନିହିତ ନୁହେଁ କାରଣ ଯୀଶୁ ଆମ ପାଇଁ ସମସ୍ତ ନିନ୍ଦା ନେଇଛନ୍ତି ।

ତେଣୁ ଇଶ୍ଵରଙ୍କ ବାକ୍ୟର ନିୟମିତ ପଢ଼ିବାରେ, ଆମେ ନିଜେ ଇଶ୍ଵରଙ୍କ ଉପସ୍ଥିତିରେ ଆମନ୍ତ୍ରିତ । ସେହି ଉପସ୍ଥିତିରେ ଆମେ ଯାହା ଆବଶ୍ୟକ କରୁ ତାହା ଗ୍ରହଣ କରୁ: ଦୟା, ଯୀଶୁଙ୍କଠାରେ ଥିବା କ୍ଷମାକୁ ସ୍ମରଣ କରାଇବା ଏବଂ ଅନୁଗ୍ରହ, ଇଶ୍ଵରଙ୍କ ଆରୋଗ୍ୟ ଶକ୍ତି ଆମ ଜୀବନରେ ପ୍ରୟୋଗ ହେଲା ।

ଏହି ପ୍ରକ୍ରିୟା ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଇଁ ଥରେ ନୁହେଁ । ଏହା କିପରି ହୋଇପାରେ? ଯଦି ଭଗବାନ ଆମ ଜୀବନର ସମସ୍ତ କ୍ଷତକୁ ଗୋଟିଏ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ସତେଜନ କରାଇଲେ, ଆମେ ପ୍ରକୃତରେ ଏହାକୁ ସମ୍ଭାଳି ପାରିବା କି? ଇଶ୍ଵରଙ୍କ ବାକ୍ୟରେ ଆମକୁ ଭଗବାନଙ୍କ ସହିତ ଏକ ସ୍ଥିର ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ଅନୁଶାସନ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଅଧିକାଂଶ ସମୟ ଭଗବାନ ଆମକୁ ଉତ୍ସାହ ଏବଂ ଆନନ୍ଦ ପ୍ରଦାନ କରିବେ କାରଣ ସେ ଭଲ ଭାବରେ ଜାଣିଛନ୍ତି, ସେ ଆମକୁ ମଧ୍ୟ ପ୍ରକାଶ କରିବେ ଯେ ଆମେ କିଏ ଏବଂ କେଉଁଠାରେ ଆମକୁ ଆରୋଗ୍ୟ ଆବଶ୍ୟକ ।

ପରମେଶ୍ଵରଙ୍କ ସହ ସମ୍ପର୍କ ଏକ ଜୀବନ୍ତ ଧାରଣ । ଶାସ୍ତ୍ର ପଢ଼ିବା ଆମକୁ ଜ୍ଞାନ ଆଧାର ପ୍ରଦାନ କରେ ନାହିଁ ଯାହା ଆମକୁ ସମୟ ସମୟରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହ ଆମର ସମ୍ପର୍କକୁ ଅଣଦେଖା କରିବାକୁ ଦେଇଥାଏ । ଯେତେବେଳେ ଆମେ ଇଶ୍ଵରଙ୍କ ସହିତ ସମ୍ପର୍କର ଏହି ମୌଳିକ ଅନୁଶାସନକୁ ପୋଷଣ କରିବାରେ ବିଫଳ ହୁଏ, ସେତେବେଳେ ଆମେ ଅଟକାଇଥାଉ । ସତ୍ୟ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଗୁରୁତ୍ଵପୂର୍ଣ୍ଣ, କିନ୍ତୁ ଏହା ଏକ ସମ୍ପର୍କର ସ୍ଥାନ ନେଇପାରିବ ନାହିଁ । ଅଧିକତ୍ର, କେବଳ ସତ୍ୟ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ଆବଶ୍ୟକ କରୁଥିବା ଆରୋଗ୍ୟ ବିଷୟରେ କିଛି କହିବା ପାଇଁ ଇଶ୍ଵର ନିଜେ ଦେଇଥିବା ଜୀବନଶୈଳୀ ହରାଇବାକୁ ବାରଣ କରିବେ ନାହିଁ । ଏହି ଜିନିଷଗୁଡ଼ିକ ଆମର ସ୍ଵର୍ଗୀୟ ପିତାଙ୍କ ସହିତ ଏକ ଘନିଷ୍ଠ ସଂପର୍କରେ ପୋଷଣ କରାଯିବା ଉଚିତ୍ ।

ଦ୍ଵିତୀୟ ସମ୍ପର୍କୀୟ ଶୃଙ୍ଖଳା ହେଉଛି ନୀରବତା । ଯାତ୍ରା ୧୪:୧୪ ରେ, ମୋଶା ଇସ୍ରାଏଲୀୟମାନଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରାଇଲେ, "ସଦାପ୍ରଭୁ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଯୁଦ୍ଧ କରିବେ ଏବଂ ତୁମକୁ କେବଳ ତୁମ୍ଭ ରହିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।" ଗୀତସଂହିତା ଆମକୁ ଗୀତସଂହିତା ୩୭:୦୭ ରେ ସ୍ମରଣ କରାଏ, "ସଦାପ୍ରଭୁଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଦୃଢ଼ ହୁଅ, ଏବଂ ତାଙ୍କ ପାଇଁ ଧୈର୍ଯ୍ୟ ସହିତ ଅପେକ୍ଷା କର; ଯିଏ ତୁମର ପଥରେ ଅଗ୍ରଗତି କରେ ସେ ବିଷୟରେ ଚିନ୍ତା କର ନାହିଁ ଏବଂ ମନ୍ଦ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ବିଷୟରେ ଚିନ୍ତା କର ନାହିଁ" ଏବଂ ଗୀତସଂହିତା ୪୭:୧୦ ରେ ଆମକୁ ପୁଣି ଥରେ କୁହାଯାଇଛି, "ବନ୍ଦ କର ଏବଂ ଜାଣ ଯେ ମୁଁ ଇଶ୍ଵର ଅଟେ ।"

ଆମର କୋଳାହଳପୂର୍ଣ୍ଣ ଦୁନିଆରେ, ପ୍ରାୟତଃ ମନେହୁଏ ଯେପରି ଶାନ୍ତ ସ୍ଥାନ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ନୀରବତା ଆମ ପାଇଁ ସବୁଠାରେ ଉପଲବ୍ଧ - ଯଦି ଆମେ ପସନ୍ଦ କରୁ । ମୁଁ ପାଇଲି ଯେ ବ୍ୟସ୍ତବହୁଳ ବିମାନବନ୍ଦରେ ମଧ୍ୟ ମୁଁ ତୁମ୍ଭ ହୋଇପାରେ । ମୋତେ ହୁଏତ ରାସ୍ତାରେ ଚାଲିବାକୁ ପଡ଼ିବ କିମ୍ବା ଏକ ବାହ୍ୟ ସ୍ଥାନରେ ବସିବାକୁ ପଡ଼ିବ, କିନ୍ତୁ ଯଦି ମୁଁ ଚାହୁଁଛି ନୀରବତା, ମୁଁ ଏହାକୁ ପାଇ ପାରିବି ।

ନୀରବତା ଏକ ବିକଳ | ଏହାର ଅର୍ଥ ଆମ ଚାରିପାଖରେ ଥିବା ଦୁନିଆର ଶବ୍ଦ ବନ୍ଦ କରିବାକୁ ଆମର ଧ୍ୟାନକୁ ବିଭ୍ରାନ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ଚିତ୍ତି, ରେଡିଓ, ଭଲ ବହି ଏବଂ ଲୋକଙ୍କ ପାଇଁ ସମୟ ଅଛି | କିନ୍ତୁ ଯେତେବେଳେ ଆମେ ନୀରବତା ବାଛିବା ଏବଂ ଅଭ୍ୟାସ କରିବା ଶିଖିବା ସେତେବେଳେ ଗଭୀର ଚିନ୍ତାଧାରା ଏବଂ ଧ୍ୟାନ ବିକାଶ ହୋଇପାରେ |

ନୀରବତା ଆମେ ନୂତନ ସୁଖ ଆବିଷ୍କାର କରୁ | ଉଦାହରଣ ସ୍ୱରୂପ, ଇଶ୍ୱରଙ୍କ ବାକ୍ୟ ପଢ଼ିବାର ଅନୁଶାସନ ମାଧ୍ୟମରେ ଆମ ହୃଦୟରେ ବୁଣାଯାଇଥିବା ଶବ୍ଦଗୁଡ଼ିକ ଆମର ହୃଦୟ ଏବଂ ମନକୁ ନୂତନ ଅର୍ଥରେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ କରିବାର ସୁଯୋଗ ପ୍ରଦାନ କରେ | ଆମ ଚାରିପାଖରେ ଇଶ୍ୱରଙ୍କ ଜଗତର ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ଆମକୁ ତାଙ୍କ ଶକ୍ତି ଏବଂ ସାର୍ବଭୌମତ୍ୱ ବିଷୟରେ କହିଥାଏ | ସର୍ବୋପରି, ଆମେ ପୁଣି ଥରେ ଇଶ୍ୱରଙ୍କ ଉପସ୍ଥିତିରେ ବିସ୍ମିତ |

ଅଧିକ ସମୟ ନୀରବତା ବିନା ଇଶ୍ୱରଙ୍କ ସହ ସମ୍ପର୍କର ରହସ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ କରିବାକୁ ମୁଁ ଏକ ଉପାୟ ପାଇଲି ନାହିଁ | ନୀରବତା ଅଭ୍ୟାସ ନକରିବା ପାଇଁ ଆମେ ସମସ୍ତ ପ୍ରକାରର କାରଣ ଖୋଜିପାରୁ, କିନ୍ତୁ ପୁନର୍ବାର, ନୀରବତା ଏକ ପସନ୍ଦ | ଇଶ୍ୱରଙ୍କ ସହିତ ଆମର ସମ୍ପର୍କ ଅସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ରହିବ ଯେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆମେ ତାଙ୍କ ସହିତ ନିୟମିତ ନୀରବତା ଅଭ୍ୟାସ କରିବା ଶିଖିବା |

ତୃତୀୟ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ଅନୁଶାସନ ହେଉଛି ଏକାକୀ | ମାର୍ଚ୍ଚ ୧୪:୨୩ ଅନେକ ସ୍ଥାନ ମଧ୍ୟରୁ ଗୋଟିଏ ଯେଉଁଠାରେ ଆମେ ଯାଣୁ ନିଜେ ଏକାକୀ ରହିବାକୁ ପସନ୍ଦ କରୁଥିବାର ଦେଖୁ: "ଜନତା ଛିନ୍ନଚ୍ଛତ୍ର ହୋଇ ସେ ପର୍ବତ ଉପରକୁ ଚଢ଼ିଗଲେ ଯେପରି ସେ ନିଜେ ରହି ପ୍ରାର୍ଥନା କରିପାରନ୍ତି | ସେ ସେଠାରେ ଏକାକୀ ରହିଲେ, ବିଲମ୍ବିତ ରାତି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ"(MSG) | ବୋଧହୁଏ ଏଠାରୁ ଅଧିକ କିଛି କହିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ: ଯଦି ଯାଣୁ ଏକାକୀ ଖୋଜିଥିଲେ, ତେବେ ଏହା ଆମ ପାଇଁ କମ୍ ଆବଶ୍ୟକ କି?

ଯଦି ଆମ ସଂସ୍କୃତିରେ ରୁପ୍ ରହିବା ଆମ ପାଇଁ କଷ୍ଟକର, ତେବେ ଏକାକୀତା ରହିବା ବୋଧହୁଏ ଅଧିକ କଷ୍ଟକର | ଯଦି ଆମେ ଇଶ୍ୱରଙ୍କୁ ତାଙ୍କ ବାକ୍ୟରେ ଶୁଣିବାରେ ବହୁ ପୂର୍ବରୁ ବିଫଳ ହୋଇଥାଉ, ତେବେ ଆମେ ପ୍ରକୃତରେ ନିଜ ସହିତ ଏକାକୀ ରହିବାକୁ ଚାହୁଁନାହିଁ | ବୋଧହୁଏ ଆମ୍ଭ-ଆବିଷ୍କାରର ଭୟ ଆମକୁ ଏକାକୀତା ରହିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରେ ନାହିଁ | କିମ୍ବା ବୋଧହୁଏ ଏହା ହେଉଛି ଯେ ଆମ ଚାରିପାଖରେ ଥିବା ସଂସ୍କୃତିର ମନୋରଞ୍ଜନରେ ଆମେ ଆମର ସର୍ବଶ୍ରେଷ୍ଠ "ଆନନ୍ଦ" ପାଇଥାଉ | ଆମର କଠିନ ସଂସ୍କୃତି ଆମକୁ ଏକାକୀ ସମୟ ବିତାଇବାକୁ, ଶାନ୍ତ ରହିବାକୁ, ଏବଂ ପ୍ରତିଫଳନରେ ଜାଣିବାକୁ ଆମ ସଂସ୍କୃତି ଧୂଆଁ ଏବଂ ଦର୍ପଣ ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କିଛି ନୁହେଁ |

ନିରବତା ସହିତ ନିରପେକ୍ଷତା ଇଶ୍ୱରଙ୍କ ବାକ୍ୟକୁ ସକ୍ରିୟ ଭାବରେ ଶୁଣିବାକୁ ସମୟ ଦେଇଥାଏ | ଏକାକୀତାରେ, ଆମର ଛୋଟତା ଏବଂ ଏହି ଗ୍ରହରେ ଆମର ଅସ୍ଥାୟୀ ସ୍ଥିତି ବିଷୟରେ ଆମକୁ ସ୍ମରଣ କରାଗଲା | ସବୁଠାରୁ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ କଥା ହେଉଛି, ଏକାକୀତା ଆମକୁ ମନେ ପକାଇଦିଏ ଯେ ଆମେ ଏହି ଦୁନିଆ ପାଇଁ ତିଆରି ହୋଇ ନାହିଁ | ପାପର ପ୍ରଭାବ ଏହି ପୃଥିବୀ ଉପରେ ପ୍ରାଧାନ୍ୟ ଦେଇଥାଏ | ଆଦିପୁସ୍ତକ ପ୍ରଥମ ଅଧ୍ୟାୟରେ ଇଶ୍ୱର ଆମ ପାଇଁ ସୃଷ୍ଟି କରିଥିବା ଜଗତ ହେଉଛି ଯାହା ପାଇଁ ଆମେ ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଥିଲୁ, ଏବଂ ଏହା ହିଁ ଆମେ ପୁନଃସ୍ଥାପିତ ହେବ | ଏକାକୀତା ଆମ ଜୀବନର କମ୍ପାସ ପୁନଃସ୍ଥାପନ କରିବା ପାଇଁ ଆବଶ୍ୟକ କରୁଥିବା ମୁହୂର୍ତ୍ତଗୁଡ଼ିକ ପ୍ରଦାନ କରେ | କିନ୍ତୁ ସବୁଠାରୁ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ କଥା ହେଉଛି, ଏକାକୀତାରେ ଆମେ ଜାଣୁ ଯେ ଆମେ ଏକା ନୁହଁନ୍ତି | ଭଗବାନ ପ୍ରକୃତରେ ସେଠାରେ ଅଛନ୍ତି |

ଅନ୍ତିମ ସମ୍ପର୍କୀୟ ଅନୁଶାସନ ହେଉଛି ଉପସ୍ଥାପନା | ଭଗବାନଙ୍କ ସହ ଆମର ସମ୍ପର୍କରେ ଦାଖଲ ଉଭୟ ଜରୁରୀ ଏବଂ ସମୃଦ୍ଧ | ଏବ୍ରୀ ୧୨:୦୯ ଆମକୁ ମନେ ପକାଇ ଦିଏ ଯେ "ଆମର ଜଣେ ପାର୍ଥିବ ପିତା ଥିଲେ ଯିଏ ଆମକୁ ଶାନ୍ତି ଦେଇଥିଲେ ଏବଂ ଆମେ ତାଙ୍କୁ ସମ୍ମାନ କରୁଥିଲୁ | ଆମେମାନେ ଆଉ ଆମ୍ଭାର ପିତାଙ୍କ ଅଧୀନରେ ବଞ୍ଚିବା ନାହିଁ କି? "

ଏବ୍ରୀ ୦୪:୦୭ ରେ ଆମକୁ ସ୍ମରଣ କରାଗଲା, "ଯାଣୁ ନିଜ ଶରୀରର ଦିନରେ ଉଚ୍ଚ ସ୍ତରରେ ଚିକ୍କାର କରି କାନ୍ଦୁଥିଲେ, ଯିଏ ତାଙ୍କୁ ମୃତ୍ୟୁରୁ ରକ୍ଷା କରିପାରନ୍ତି, ଏବଂ ତାଙ୍କ ସମ୍ମାନ ହେତୁ ସେ ଶୁଣିବାକୁ ପାଇଲେ।" ଯାଣୁଙ୍କ ନିଜ

ଶବ୍ଦଗୁଡ଼ିକ ଉପସ୍ଥାପନ କରିବାର ମହତ୍ତ୍ୱକୁ ଦର୍ଶାଏ: “ସ୍ୱର୍ଗ ଓ ପୃଥିବୀର ସମସ୍ତ ଅଧିକାର ମୋର ଅଟେ । ଆପଣ ଯେଉଁଆଡ଼େ ଯାଆନ୍ତୁ, ଲୋକମାନଙ୍କୁ ମୋତେ ଅନୁସରଣ କର । ସେମାନଙ୍କୁ ପିତା, ପୁତ୍ର ଏବଂ ପବିତ୍ରଆତ୍ମାଙ୍କ ନାମରେ ବାପ୍ତିସ୍ମ ଦେଇ ଏହା କର ଏବଂ ସେମାନଙ୍କୁ ଯାହା ଶିଖାଯାଏ ତାହା ପାଳନ କରିବାକୁ ସେମାନଙ୍କୁ ଆଗୁଆ ଶିକ୍ଷା ଦିଅ ”(ମାଥୁ ୨୮:୧୮-୨୦, ମୋର ବ୍ୟାଖ୍ୟା ଅଛି) ।

"ଦାଖଲ" ଶବ୍ଦଟି ଭୁଲ୍ ଏବଂ ଭୟର ଅଭିଯୋଗ ହୋଇଛି । ସେ ଯୀଶୁଙ୍କ ଦାସ ବୋଲି ପାଉଁଳଙ୍କ ବକ୍ତବ୍ୟ ମଧ୍ୟ ସମାନ ଭାବରେ ଭୁଲ ବୁଝାଯାଇଛି । ଯଦି ଈଶ୍ୱର ଏହି ଗ୍ରହର ସର୍ବୋଚ୍ଚ ସୃଷ୍ଟିକର୍ତ୍ତା, ଯେପରି ଆଦିପୁସ୍ତକ ଦାବି କରନ୍ତି, ଯଦି ସେ ଆମକୁ ଭୟାନକ ଏବଂ ଚମତ୍କାର ଭାବରେ ସୃଷ୍ଟି କରନ୍ତି, ଯେପରି ଗୀତସଂହିତା ଦାବି କରନ୍ତି, ଏବଂ ଯଦି ସୃଷ୍ଟିକର୍ତ୍ତାଙ୍କର ଆଶା କରିବାର ଅଧିକାର ଅଛି ଯେ ତାଙ୍କ ସୃଷ୍ଟି ତାଙ୍କ ପ୍ରେମ ଜ୍ଞାନ ଦ୍ୱାରା ଅଟେ । ତେବେ ଆମେ କିପରି କରିପାରିବୁ ନାହିଁ । ତାଙ୍କ ସହିତ ଆମର ସମ୍ପର୍କର ଏକ ପ୍ରାକୃତିକ ଅଭିବୃଦ୍ଧି ହେବାର ହୃଦୟ ଏବଂ ସୁଚିନ୍ତିତ ଭକ୍ତି ଆଶା କରେ?

ଉଭୟ ଯୀଶୁ ଏବଂ ପାଉଁଳ ଅଧୀନତାର ପ୍ରକୃତ ପ୍ରକୃତି ବୁଝିଥିଲେ । ତାଙ୍କର ଉତ୍ସର୍ଗୀକୃତତା, ସେ ଅତି ନିକଟରୁ ଜାଣିଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ସହିତ ସଂଯୋଗ ଏବଂ ବିଶ୍ୱାସର ବାସ୍ତବତାରେ ମୂଳଦୁଆ ପଡ଼ିଥିଲା ।

ଈଶ୍ୱର ଆମକୁ ତାଙ୍କ ଉପରେ ଭରସା କରିବାକୁ ଆମନ୍ତ୍ରଣ କରନ୍ତି । ଶାସ୍ତ୍ର, ନୀରବତା ଏବଂ ଏକାକୀ ବିଷୟଗୁଡ଼ିକର ଅଭ୍ୟାସ ବିଶ୍ୱାସକୁ ବଢ଼ାଇଥାଏ; ବାସ୍ତବରେ, ଆମେ ବାଇବଲରେ ଯାହା ପାଇଥାଉ ତାହା ଉପରେ ନିର୍ଭର କରିବା ସ୍ୱାଭାବିକ । ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ନିକଟରେ ବଶୀଭୂତ ହେବା ହେଉଛି ଆମର ସାଧାରଣ ପ୍ରତିକ୍ରିୟା ଯେତେବେଳେ ଆମେ ଯୋଗାଯୋଗ କରୁ ଯେ ଆମ ଜୀବନରେ ତାଙ୍କର ଆହ୍ୱାନ ଆମର ଲକ୍ଷ୍ୟ ହେବା ଉଚିତ । ଏହା କେବଳ ଆମର ସୁଚିନ୍ତିତ ପ୍ରବୃତ୍ତିକୁ ଆବଶ୍ୟକ କରେ ଯେତେବେଳେ ସେମାନେ ଆମ ପାଖକୁ ଆସନ୍ତି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବାକ୍ୟକୁ ମାନିବା ପାଇଁ ପ୍ରତିକ୍ରିୟା କରନ୍ତି, ବରଂ ଆବେଗକୁ ଏକ ଭାବପ୍ରବଣ ପ୍ରତିକ୍ରିୟା ଭାବରେ ଶିଖିବାକୁ ଆମର ଇଚ୍ଛା ।

ଈଶ୍ୱର ତାଙ୍କ ବାକ୍ୟରେ ଯାହା ପ୍ରକାଶ କରିଛନ୍ତି ତାହାର ସତ୍ୟତା ଏବଂ ବିଶ୍ୱସନୀୟତା ଉପରେ ନିଶ୍ଚିତ ହେବା ଦ୍ୱାରା ଆଜ୍ଞା ପାଳନ କରିବାର ପ୍ରବୃତ୍ତି ବଢ଼େ । କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କ ବାକ୍ୟରେ, ନିରବରେ ଏବଂ ଏକାକୀ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ କଥା ଶୁଣିବା ଶିଖିବା, ସେ ଆମ ହୃଦୟରେ ଖୋଜୁଥିବା ଆଜ୍ଞା ପାଳନକୁ ବଢ଼ାଇଥାଏ ।

ଆମ ଚାରିପାଖରେ ଥିବା ଜଗତ ଏବଂ ଆମ ଭିତରେ ଥିବା ମାଂସ, ଉଭୟ ଶରୀରୀୟ ଏବଂ ତାଙ୍କ ସେବକମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଉତ୍ତେଜିତ ହୋଇ ସ୍ୱର୍ଗୀୟ ପିତାଙ୍କ ସହ ଆମର ସମ୍ପର୍କର ରହସ୍ୟରେ ଆମକୁ ମୁକ୍ତ ନକରିବାକୁ ସତର୍କ କରିଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ହଜାରେ ବର୍ଷ ମଧ୍ୟରେ ଯେଉଁମାନେ ସିଧାସଳଖ ବିପଦ ନେବାକୁ ଇଚ୍ଛୁକ ସେମାନଙ୍କ ଜୀବନରେ, ନିଜକୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ନିକଟରେ ବଳିଦାନ ନିମନ୍ତ୍ରଣ ରହିଥାଏ ।

ପ୍ରବେଶଦ୍ୱାରା ୨ : ଆମର ଅନୁଗ୍ରହ କାହାଣୀ କହିବା

ନୂତନ ନିୟମରେ ଦ୍ୱିତୀୟ ପ୍ରବେଶଦ୍ୱାର ମୂଲ୍ୟ ଏପ୍ରିଲ ୩:୧-୧୧ ରେ ମିଳିଥାଏ। ଆମର ଦୈନନ୍ଦିନ ଜୀବନରେ ଆମେ ଆମର ଅନୁଗ୍ରହର କାହାଣୀକୁ ବଞ୍ଚାଇବା ଏବଂ ମୌଖିକ ଭାବରେ ପ୍ରକାଶ କରିବା । ଏଠାରେ ଆମେ ସମୟ ଏବଂ ଅନନ୍ତକାଳ ପାଇଁ ମଣ୍ଡଳୀର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟର ଏକ ସ୍ପଷ୍ଟ ଏବଂ ସରଳ ଘୋଷଣା ପାଇଥାଉ।

ଏହି ଅନୁଗ୍ରହ, ଅଣଯିହୁଦୀମାନଙ୍କୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଅସମ୍ଭବ ଧନ ଘୋଷଣା କରିବା ପାଇଁ ଏବଂ ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଇଁ ଆଲୋକିତ କରିବା ପାଇଁ ଦିଆଯାଇଥିବା, ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଯୁଗରୁ ଲୁଚି ରହିଥିବା ରହସ୍ୟର ଯୋଜନା କ’ଣ, ଯିଏ ସମସ୍ତ ଜିନିଷ ସୃଷ୍ଟି କରିଥିଲେ, ତେଣୁ ମଣ୍ଡଳୀ ମାଧ୍ୟମରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବହୁଗୁଣ ଜ୍ଞାନ ବର୍ତ୍ତମାନ ସ୍ୱର୍ଗୀୟ କ୍ଷେତ୍ରର ଶାସକ ଏବଂ ଅଧିକାରୀମାନଙ୍କ ନିକଟରେ ପ୍ରକାଶ ପାଇବ ।

(ଏଫୀସିୟମ୍ ୩:୮-୧୦)

ଏହି ପୁସ୍ତକର ଅଧ୍ୟାୟ ୨ ରେ ଆମେ ଏହି ଅଂଶ ର ମହତ୍ତ୍ୱ ଦେଖୁଛୁ । ଚର୍ଚ୍ଚର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ହେଉଛି ସେହିମାନଙ୍କ ପାଇଁ ସୁସମାଚାର ବାଉଁ ପହଞ୍ଚାଇବା, ଯେଉଁମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଆମେ ପ୍ରତିଦିନ ବାସ କରୁ, ଏବଂ ପ୍ରତ୍ୟେକ ବିଶ୍ୱାସୀ ନିଜ ପଛଠିରେ ତାହା କରନ୍ତି କିମ୍ବା ଈଶ୍ୱର ନିଜ ଜୀବନରେ ଯାହା କରିଛନ୍ତି ତାହାର ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ସାକ୍ଷ୍ୟ ।

ଯଦି ପାଉଁଳଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସ୍ୱଳ୍ପ ଭାବରେ ବର୍ଣ୍ଣିତ ମାଣ୍ଡଳୀର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ, ପାର୍ଥକ୍ୟ ମଞ୍ଚରେ ଏକ ଅନନ୍ତ ଦର୍ଶକଙ୍କ ପାଇଁ ଖେଳାଯାଏ, ତେବେ ଏଥିରେ ସମସ୍ତଙ୍କର ଅଂଶଗ୍ରହଣ କମ୍ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ସ୍ଥାନୀୟ ମାଣ୍ଡଳୀର ପ୍ରଭାବଶାଳୀତାର ଦ୍ୱିତୀୟ ମାପ ହେଉଛି ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତିର ଅନୁଗ୍ରହ କାହାଣୀର ବହୁଥିବା ଅଭିବ୍ୟକ୍ତିରେ ଏବଂ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଆତ୍ମା ଆମକୁ ଆଗେଇ ନେଉଥିବା ପ୍ରତ୍ୟେକ ସମ୍ପର୍କରେ । ଯଦି ଅଧିକାଂଶ ମାଣ୍ଡଳୀ ଧାରୀ ଏହି ସୀମାକୁ ଉଠନ୍ତି ନାହିଁ, ତେବେ ମାଣ୍ଡଳୀ ଏହାର କାର୍ଯ୍ୟ କରୁନାହିଁ ।

ପ୍ରବେଶଦ୍ୱାରା ୩ : ଆମର ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଉପହାରର ବ୍ୟବହାର

ଯଦି ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଉପହାର ଦେବାରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଆତ୍ମା ସର୍ବାଧିକ, ତେବେ ଯଦି ଲୋକମାନେ ଏହି ଉପହାରଗୁଡ଼ିକର ବୁଝାମଣା ଏବଂ ବ୍ୟବହାରକୁ ବଢ଼ାଇ ନାହାଁନ୍ତି, ତେବେ ମାଣ୍ଡଳୀ ପୁଣି ଥରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦିଆଯାଇଥିବା କାର୍ଯ୍ୟକୁ ପୂରଣ କରୁନାହିଁ । ପବିତ୍ର ଆତ୍ମା ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଲୋକଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ଉପହାର ବ୍ୟବହାର କରନ୍ତି ଯାହା ଯାଶୁ କରିବାକୁ ଚାହୁଁଥିବା ଅନେକ ମନ୍ତ୍ରଣାଳୟକୁ ରଣନୀତିକୁ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି ପ୍ରଦାନ କରନ୍ତି । ମାଣ୍ଡଳୀରେ ଏବଂ ବିଶ୍ୱରେ ତାଙ୍କର ନିୟୋଜନରେ ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ପରିପକ୍ୱତା ହରାଇବା ହେଉଛି ଈଶ୍ୱର ତାଙ୍କ ଲୋକଙ୍କ ପାଇଁ ପରିକଳ୍ପନା କରିଥିବା ସୃଜନଶୀଳ ପ୍ରତିଭାକୁ ଦୁର୍ବଳ କରିବା । ଏହିପରି ତୃତୀୟ ପ୍ରବେଶଦ୍ୱାରର ମୂଲ୍ୟ ଆମ ମାଣ୍ଡଳୀ ଏବଂ କର୍ମକ୍ଷେତ୍ରରେ ଆତ୍ମାଙ୍କ ଉପହାରକୁ ବଞ୍ଚାଇଥାଏ ।

ଅଧିକନ୍ତୁ, ଏହି ଉପହାରଗୁଡ଼ିକ ଅଧିକ ସଠିକ୍ ଭାବରେ ଆମ ମାଧ୍ୟମରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିବା ଆତ୍ମା ଭାବରେ ବର୍ଣ୍ଣନା କରାଯାଇପାରେ, ଏହା ସୂଚିତ କରେ ଯେ ସେମାନେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜାଗ୍ରତ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରନ୍ତି, କାରଣ ଆମେ ଜୀବନ୍ତ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ମନ୍ଦିର, ଯେତେବେଳେ ଆମେ ଯାଶୁଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସହ ସମ୍ପର୍କ ସ୍ଥାପନ କରୁ । ଏହି ଉପହାରଗୁଡ଼ିକ ମାଣ୍ଡଳୀର କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମଗୁଡ଼ିକୁ ଶକ୍ତି ଦେବା ପାଇଁ ଦିଆଯାଇନଥାଏ କିନ୍ତୁ ଚର୍ଚ୍ଚ ପାଇଁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ।

ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳତା ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଲୋକମାନଙ୍କର ଦୈନନ୍ଦିନ ବନ୍ଧନରେ ସେମାନଙ୍କର ପଡ଼ୋଶୀ ତଥା ବିଶ୍ୱର ବଜାରରେ ଆତ୍ମା ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କୁ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଏବଂ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଉପହାର ଭାବରେ ଦେଖାଯାଏ । ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସ୍ଥାନ କିମ୍ବା ବୃତ୍ତିରେ କିଛି ଫରକ ପଡ଼େ ନାହିଁ । ଯେହେତୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ପରିତ୍ରାଣର ପ୍ରତିଜ୍ଞା ତାଙ୍କ ସମସ୍ତ ଲୋକଙ୍କ ଉପରେ ପରାଜିତ ହୁଏ, ଯେଉଁଠାରେ ଆମେ ବାସ କରୁ ଏବଂ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁ, ପ୍ରତ୍ୟେକ ସ୍ଥାନ ପରିତ୍ରାଣର ପ୍ରତିଜ୍ଞାରେ ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କର ଅନନ୍ୟ ଅଂଶକୁ ସାକ୍ଷୀ ରଖିବା ଏବଂ ବାଦ ଦେବା ପାଇଁ ଏକ ସ୍ଥାନ ହୋଇଯାଏ । ଆତ୍ମାଙ୍କ ଦାନ, ପ୍ରତ୍ୟେକ ବିଶ୍ୱାସୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସେବା କରାଯାଇଥାଏ, ଆତ୍ମା ଦ୍ୱାରା ନିୟନ୍ତ୍ରିତ ଏବଂ ପରିଚାଳିତ ହୋଇଥାଏ ।

ଏହା କେତେକ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିଆନଙ୍କ ପାଇଁ ବିଚିତ୍ର ଲାଗୁଥାଇପାରେ, କିନ୍ତୁ ଏହାର କାରଣ ହେଉଛି ଯେ ଅନେକ ଲୋକ ଆମ ଜୀବନରେ ଆତ୍ମାଙ୍କର ଏହି ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ପ୍ରଦର୍ଶନକୁ ଭୁଲ ବୁଝିଛନ୍ତି । ଏହିପରି ବିଶ୍ୱାସୀମାନେ କାର୍ଯ୍ୟର ତତ୍ତ୍ୱ ସହିତ ସଂଯୋଗ ହରାଇଛନ୍ତି ଯାହା ବାସ୍ତବତାରୁ ଆସିଥାଏ ଯାହା ଦ୍ୱାରା ଆମେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ପ୍ରତିମୂର୍ତ୍ତୀରେ ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଛୁ ଏବଂ ତାଙ୍କ ସୃଷ୍ଟିର ଯତ୍ନ ନେବାକୁ ଏବଂ ସେ ଆମ ହାତରେ ରଖୁଥିବା ସମସ୍ତ ଜିନିଷର ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରିବାକୁ ଆହ୍ୱାନ କରିଛନ୍ତି । ସେମାନେ ଅନନ୍ତତା ସହିତ ସଂଯୋଗ ହରାଇଛନ୍ତି, ଏବଂ ଏହିପରି ସେମାନେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରିବା, ତାଙ୍କ ସମ୍ପତ୍ତି ପରିଚାଳନା କରିବା, ଏବଂ ତାଙ୍କ ଗୌରବ ଏବଂ ପ୍ରତିଜ୍ଞାକୁ ତାଙ୍କ ଜୀବନର କେନ୍ଦ୍ର ଭାବରେ ଦେଖାଇବାର ଗୁରୁତ୍ୱ ହରାଇଲେ । ଏହି ସମସ୍ତ

ଉପହାରକୁ ମଣ୍ଡଳୀର ବୁଝାମଣାକୁ ବରଖାସ୍ତ କରିଦେଇଛି ଯାହା ଏକ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ପରିଚାଳନା କରିବା ପାଇଁ ଆବଶ୍ୟକ ଶକ୍ତି ଅଟେ ଯାହାକି ଅନ୍ୟ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିଆନମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ।

ଆମର ନିଜ ଜୀବନ ଏବଂ, ସବୁଠାରୁ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ କଥା ହେଉଛି, ଇଶ୍ୱରଙ୍କ ପ୍ରତିମୂର୍ତ୍ତି ତାଙ୍କ ଲୋକଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ପରିଯୋଜନା ହୋଇଛି ।

ପ୍ରବେଶଦ୍ୱାରା ୪: ଆତ୍ମାର ଫଳ ପ୍ରଦର୍ଶନ

ଚତୁର୍ଥ ପ୍ରବେଶଦ୍ୱାର ମୂଲ୍ୟ ପରସ୍ପର ସହିତ ଏବଂ ବିଶ୍ୱରେ ଆମର ସମ୍ପର୍କରେ ଆତ୍ମାର ଫଳ ପ୍ରଦର୍ଶନ କରେ । ଗାଲାତୀୟ ୫:୨୨-୨୩ ରେ ପାଉଲ ଏହି ପାରସ୍ପରିକ ଗୁଣଗୁଡ଼ିକର ତାଲିକାଭୁକ୍ତ କରିଛନ୍ତି: "ଆତ୍ମାର ଫଳ ହେଉଛି ପ୍ରେମ, ଆନନ୍ଦ, ଶାନ୍ତି, ଯୈର୍ଯ୍ୟ, ଦୟା, ଉତ୍ତମତା, ସତ୍ୟତା, ନମ୍ରତା, ଆତ୍ମ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ; ଏହିପରି ଜିନିଷ ବିରୁଦ୍ଧରେ କୌଣସି ନିୟମ ନାହିଁ ।" ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଲୋକମାନଙ୍କଠାରେ ବାସ କରୁଥିବା ଆତ୍ମାର ଏହା ହେଉଛି ପ୍ରାକୃତିକ ଫଳାଫଳ ଏବଂ ପରିପକ୍ୱତା ଏବଂ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତିରେ ବଢ଼ିବା ଆବଶ୍ୟକ ।

ଯେଉଁମାନଙ୍କର ବିବାହ, ପରିବାର, ଏବଂ ମଣ୍ଡଳୀ ଆତ୍ମାଙ୍କ ଫଳରେ ବଢ଼ୁଛନ୍ତି, ପୃଥିବୀରେ ସବୁଠାରୁ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ପ୍ରମାଣ ପ୍ରକାଶ କରିଛନ୍ତି ଯେ ଯୀଶୁ ତାଙ୍କ ଲୋକମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଜୀବିତ ଅଛନ୍ତି । ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ବହୁଥିବା ପାରସ୍ପରିକ ସମ୍ପର୍କର ସେମାନଙ୍କର ବହୁଥିବା ପ୍ରକାଶନ, ପ୍ରତ୍ୟେକଟିରେ ବାସ କରୁଥିବା ଅନ୍ୟ ଶକ୍ତି ପ୍ରଦର୍ଶନ କରେ ।

ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଲୋକମାନଙ୍କଠାରେ ଅବତୀର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଥିବା ଏବଂ ସେମାନଙ୍କ ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗରେ ଦେଖାଯାଇଥିବା ଏହି ଫଳର ପ୍ରକାଶ ଏକ ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ ଶକ୍ତି । ଏହା ହେଉଛି ଯାକୁବଙ୍କ ବିଷୟ: "ଧାର୍ମିକତା ଯାହା ପିତା ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଆଗରେ ପବିତ୍ର ଏବଂ ନିଖୁଣ ତାହା ହେଉଛି: ଅନାଥ ଓ ବିଧବାମାନଙ୍କର ଦୁଃଖରେ ଯତ୍ନ ନେବା ଏବଂ ନିଜକୁ ଜଗତରୁ ନିଖୁଣ ରଖିବା" (ଯାକୁବ ୧:୨୭) । ଇତିହାସରେ ମଣ୍ଡଳୀ, ଯେତେବେଳେ ଏହାର ମାଲିକ ଭାବରେ ଅବତୀର୍ଣ୍ଣ ହେଲା, ସେତେବେଳେ ଏହା ବିଶ୍ୱ ପାଇଁ ଏକ କଳଙ୍କିତ । ଦୁନିଆ ଦୁନିଆର ଅସୁରକ୍ଷିତ ଲୋକଙ୍କ ପ୍ରତି ଖୁବ୍ କମ୍ ଧ୍ୟାନ ଦେଇଥାଏ, କିନ୍ତୁ ମଣ୍ଡଳୀ ସମସ୍ତ ଲୋକଙ୍କୁ ଏହାର ଦୁନିଆରେ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ କରିବାର ଉପାୟ ଖୋଜନ୍ତି ଏବଂ ବାସ୍ତବରେ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ସୁସ୍ଥ କରିବା ପାଇଁ କଠିନ ପରିଶ୍ରମ କରନ୍ତି । ଏହା ଦୁନିଆର ସୁସମାଚାର କାର୍ଯ୍ୟ ପାଇଁ ସବୁଠାରୁ ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ ଭିତ୍ତିଭୂମି ।

ମୁଁ ଶାସ୍ତ୍ରରେ କୌଣସି ଜାଗାରେ ଦେଖି ନାହିଁ ଯେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଫେରିବା ପୂର୍ବରୁ ଆମେ ଜଗତର ସମସ୍ୟାଗୁଡ଼ିକୁ ସମାଧାନ କରିପାରିବା । କିନ୍ତୁ ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ଯେ ଆମକୁ ଅତ୍ୟଧିକ ଘୃଣ୍ୟ ମାନବ ବ୍ୟବସ୍ଥାରେ ଫସି ରହିଥିବା ଲୋକଙ୍କୁ ଛୁଇଁବା, ସୁସ୍ଥ କରିବା ଏବଂ ଉଦ୍ଧାର କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏହା ହେଉଛି ମଣ୍ଡଳୀର ଶକ୍ତି । ଅନାଥ ଆଶ୍ରମ, ନିଶା ମୁକ୍ତ କେନ୍ଦ୍ର, ଏବଂ ଭୋଜନ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ସ୍ଥାନୀୟ ମଣ୍ଡଳୀଗୁଡ଼ିକର ମହାନ ଆଜ୍ଞାବହତାକୁ ଯତ୍ନ ସହିତ ଅନୁସରଣ କରିବା ଆତ୍ମାଧ୍ୟାତ୍ମିକ ନୁହେଁ ।

ସ୍ଥାନୀୟ ମଣ୍ଡଳୀଗୁଡ଼ିକ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ସେମାନଙ୍କ ଲୋକଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ପାରସ୍ପରିକ ଅଭିବୃଦ୍ଧିକୁ ସମର୍ଥନ ଏବଂ ମାପିବା ଉଚିତ୍, ଯେପରି ସେମାନେ ସ୍ୱର୍ଗର ଆହ୍ୱାନର ଅଳ୍ପ ଜୀବନଯାପନ କରୁଥିବାବେଳେ ସ୍ୱର୍ଗ ବନ୍ଧା ବୋଲି ଦାବି କରୁଥିବା ଲୋକଙ୍କ ଶିକାର ହେବେ । ଏକ ଇଚ୍ଛୁକ ସ୍ଥାନୀୟ ମଣ୍ଡଳୀ ପାଇଁ ଏହା କରିବା କଷ୍ଟକର ନୁହେଁ, ବିଶେଷତଃ ଯଦି ଏହାର ପ୍ରାୟ କୌଣସି ପ୍ରକାରର ଛୋଟ-ଗୋଷ୍ଠୀ ମନ୍ତ୍ରଣାଳୟ ଅଛି ଯେଉଁଥିରେ ଏହାର ଅଧିକାରୀ ଲୋକ ଜଡ଼ିତ ଅଟନ୍ତି । ଏହିପରି ଏକ ଲୋକ-କେନ୍ଦ୍ରିତ ଦୃଶ୍ୟରେ ଆମେ ଆତ୍ମାର ଫଳ ଦେଖିବାକୁ ଆଶା କରିବା ଉଚିତ୍ ଯାହାକି ମଣ୍ଡଳୀ ମଧ୍ୟରେ ସମ୍ପର୍କରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରେ । ମଣ୍ଡଳୀଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟ ସହର ଏବଂ ପଡ଼ୋଶୀମାନଙ୍କର ଆବଶ୍ୟକତାକୁ ସମର୍ଥନ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ ଯେଉଁଠାରେ ଆମର ମଣ୍ଡଳୀଗୁଡ଼ିକ ଅବସ୍ଥିତ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କ ଅଞ୍ଚଳରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଉପ-ଗୋଷ୍ଠୀର ସେବା କରୁଥିବା ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଦେଖିବା ଆଶା କରାଯାଏ । ଯେତେବେଳେ ଏହା ନହୁଏ, କିଛି ଭୟଙ୍କର ଭୁଲ ଅଟେ ।

ପ୍ରବେଶଦ୍ୱାରା ୪: ଆମ ଜୀବନର ପରିଚାଳନା

ପୃଥ୍ୱୀରେ ଲକ୍ଷ୍ମଣଙ୍କ ରାଜ୍ୟ ବିସ୍ତାର ପାଇଁ ଆମର ଜୀବନ, ସମ୍ପର୍କ ଏବଂ ସମ୍ପତ୍ତି ପରିଚାଳନା କରିବା ହେଉଛି ପଞ୍ଚମ ପ୍ରବେଶଦ୍ୱାରର ମୂଲ୍ୟ । ପ୍ରଥମ ପ୍ରବେଶଦ୍ୱାରା ପରି, ଏହା ବିସ୍ତୃତ ବ୍ୟାଖ୍ୟା ଆବଶ୍ୟକ କରେ । ସେପରି ଭାବରେ ଆମେ ଏହାକୁ ଅଧ୍ୟାୟ ୪ ରେ ସମାଧାନ କରିବା ।

୪

ଆମ ଜୀବନର ପରିଚାଳନା

ଆମେ ପ୍ରଥମ ଚାରୋଟି ପ୍ରବେଶଦ୍ୱାର ମୂଲ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ପରୀକ୍ଷା କରିଛୁ: ଲକ୍ଷ୍ମଣଙ୍କ ସହ ନିବିଡ଼ତା ବିକାଶ, ଆମର ଅନୁଗ୍ରହ କାହାଣୀ କହିବା, ଆମର ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଉପହାର ବ୍ୟବହାର କରିବା ଏବଂ ଆତ୍ମାର ଫଳ ପ୍ରଦର୍ଶନ କରିବା । ବର୍ତ୍ତମାନ ଆମେ ପଞ୍ଚମକୁ ଦେଖିବା: ଆମ ଜୀବନର ତତ୍ତ୍ୱାବଧାନ ଏପରି ଭାବରେ ଲକ୍ଷ୍ମଣଙ୍କ ରାଜ୍ୟ ବିସ୍ତାରରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସହଯୋଗ କରିବା । ଅର୍ଥ, ପବିତ୍ରତା, ବିବାହ, ପରିବାର, ବନ୍ଧୁ, ମଣ୍ଡଳୀ ଶରୀର ଏବଂ ବଜାର ସ୍ଥାନ ପରି ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ନିଷ୍ପତ୍ତି ଉପରେ ଲୋକଙ୍କ ବିଶ୍ୱାସ ପ୍ରଭାବ ମାପିବା ପାଇଁ ଏହା ହେଉଛି ଶେଷ ଉପାୟ । ଆମେ ଏହାକୁ ଜୀବନର ତତ୍ତ୍ୱାବଧାନ ବୋଲି କହିପାରିବା, କାରଣ ଏହା ଆମର ସମୟ, ଅର୍ଥ ଏବଂ ଆଶା ସହିତ ଯାହା କରେ ତାହା ଏଥିରେ ଜଡ଼ିତ ।

ମାଥୁ ୬:୨୪ ରେ ଯୀଶୁ କୁହନ୍ତି, "ତୁମେ ଲକ୍ଷ୍ମଣ ଏବଂ ଅର୍ଥର ସେବା କରିପାରିବ ନାହିଁ ।" ଯେତେବେଳେ ଯୀଶୁ ଧନ ବିଷୟରେ କହୁଛନ୍ତି, ସେ ପ୍ରକାଶ କରୁଥିବା ନୀତି ସମଗ୍ର ଜୀବନ ପାଇଁ ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ: ଥରେ ଆମେ ମୃତ୍ୟୁ ସହିତ ଜୀବନକୁ ମୃତ୍ୟୁ ଏବଂ ପୁନରୁତ୍ଥାନ ମାଧ୍ୟମରେ ଯୀଶୁଙ୍କ ସହିତ ଯିବା ପରେ, ଲକ୍ଷ୍ମଣ ଆମ ଭିତରେ ନୂତନ ହୃଦୟ ସ୍ଥାପନ କରିଛନ୍ତି ।

ଯେଉଁଠାରେ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ହୃଦୟରେ ଧନ କିମ୍ବା ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଜିନିଷ ପ୍ରାଧାନ୍ୟ ଦେଇଥାଏ, ଲକ୍ଷ୍ମଣ ସେହି ଜୀବନରେ ଉପସ୍ଥିତ ନୁହଁନ୍ତି । ତା'ପରେ ମନୁଷ୍ୟର ଲୋଭର କୌଣସି ପ୍ରକାଶ ସମ୍ଭବ କିମ୍ବା, ଯେପରି ମାଥୁ ୬:୨୪ ରେ ଯୀଶୁ କହିଛନ୍ତି, ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି "ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଶରୀର ଅନ୍ଧକାରରେ ପରିପୁର୍ଣ୍ଣ ହେବ" । ଯଦିଓ ଲୋକମାନେ ସେମାନଙ୍କର ଧାର୍ମିକ ଏବଂ ମାନବ କାର୍ଯ୍ୟକଳାପରେ ଲକ୍ଷ୍ମଣଙ୍କ ପ୍ରତି ସଚେତନ ଥିବା ପରି ଦେଖାଯାଏ ଓ ଧନ ସେମାନଙ୍କ ହୃଦୟକୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରେ, ତେବେ ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ କୌଣସି ପରିବର୍ତ୍ତନ ହେବ ନାହିଁ ।

ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୃଦୟରେ, ଲକ୍ଷ୍ମଣ କେବଳ ଗୋଟିଏ ଅଧିକାରୀ ସୃଷ୍ଟି କରିଛନ୍ତି: ନିଜେ! ଏହି ମୁଦ୍ରାଠାରୁ ଆମେ ପୃଥ୍ୱୀରେ ଆମର ଜୀବନର ପରିଚାଳନାକୁ ବୁଝିବା ଆରମ୍ଭ କରିପାରିବା । ମାଥୁ ୬:୨୯-୩୪ ରେ, ଯୀଶୁ ଆମକୁ ପାଞ୍ଚଟି କାରଣ ଦିଅନ୍ତି ଯେଉଁଥିରେ ଆମେ ସାଂସାରିକ ଜିନିଷକୁ ଆମର ଚିନ୍ତାଧାରା ଉପରେ ପ୍ରାଧାନ୍ୟ ଦେବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ ।

ପ୍ରଥମେ, ସେମାନେ କ୍ଷୟ ହୋଇଯିବେ କିମ୍ବା ଅଦୃଶ୍ୟ ହୋଇଯିବେ: "ପୃଥ୍ୱୀରେ ନିଜ ପାଇଁ ଧନ ସଂରକ୍ଷଣ କର ନାହିଁ, ଯେଉଁଠାରେ ପୋକ ଓ ମାଛ ନଷ୍ଟ ହୁଏ ଏବଂ ଚୋରମାନେ ଭାଙ୍ଗି ଚୋରି କରନ୍ତି" (ମାଥୁ ୬:୧୯) । ନୂତନ ଯାନ, ପୋଷାକ ଏବଂ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଜିନିଷଗୁଡ଼ିକର ଅତ୍ୟାଧୁନିକତା ପୁରୁଣା ହେବାକୁ ଲାଗେ । ପୂର୍ବ ବର୍ଷଗୁଡ଼ିକରେ ମୁଁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣତା ଆଡ଼କୁ ଗଲି । ମୁଁ ତଥାପି ମୋର ନିରାଶାକୁ ମନେ ପକାଇ ପାରିବି ଯେତେବେଳେ ମୁଁ କିଣିଥିବା କିଛି ପୁରୁଣା ହୋଇଗଲେ, ସ୍ତ୍ରୀ ହୋଇଗଲେ, କିମ୍ବା ବ୍ୟବହାରର ଦୃଶ୍ୟ ମଧ୍ୟ ରହିଲେ । ଥରେ ମୋର ମୂଲ୍ୟବାନ ଜିନିଷ ଚୋରି ହେଲା; କ୍ଷତିର ଅନୁଭବ

ଅତି ଦୃଢ଼ ଥିଲା । ଆମେ ଜାଣୁ ଯେ ଯାଣୁ ଠିକ୍ କହିଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଆମକୁ ବହୁ ପ୍ରଭାବିତ କରାଯାଇଛି ଏବଂ ବେଳେବେଳେ ଆମ ଜିନିଷକୁ ମୂଲ୍ୟବାନ କରିବା ପାଇଁ ଆମ ଚାରିପାଖରେ ଥିବା ସଂସ୍କୃତି ଦ୍ଵାରା ପ୍ରତୀତିତ କରୁ ଯାହା ଅନନ୍ତକାଳ ରହିବ ନାହିଁ ।

ଦ୍ଵିତୀୟତଃ, ଯାଣୁ କହିଛନ୍ତି ଯେ ଆମେ “ସ୍ଵର୍ଗରେ. . . . ଧନ ସଂରକ୍ଷଣ କରିବା” (ମାଥୁର୍ ୬:୨୦), ଯାହାକି ଆମେ ଭଲ ପାଉଥିବା ଜିନିଷ ଗଢ଼ିତ କରିବା ପାଇଁ ସବୁଠାରୁ ନିର୍ଭରଯୋଗ୍ୟ ସ୍ଥାନ । ଯାଣୁ କେବଳ ବାହ୍ୟ ଜିନିଷଠାରୁ ଅଧିକ କଥା କହୁଛନ୍ତି; ସେ ଭିତରର ଜିନିଷଗୁଡ଼ିକ ବିଷୟରେ ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ଯେପରିକି ଅର୍ଥ, ଗୁରୁତ୍ଵ ଏବଂ ପୂର୍ଣ୍ଣତା ।

ତୃତୀୟତଃ, ଯିଏ ଆମ ହୃଦୟକୁ ଶାସନ କରେ ସେ ଆମର ଗୁରୁ: “ଯେଉଁଠାରେ ତୁମର ଧନ ଅଛି, ସେଠାରେ ତୁମର ହୃଦୟ ମଧ୍ୟ ରହିବ” (ମାଥୁର୍ ୬:୨୧) । ଅନେକ ଜିନିଷ ନିଜ ଭିତରେ ଖରାପ ନୁହେଁ, କିନ୍ତୁ ଏହାର ପ୍ରଭାବ ଆମ ହୃଦୟ ଏବଂ କାର୍ଯ୍ୟ ଉପରେ ପଡ଼ିପାରେ । ଈଶ୍ଵରଙ୍କ ବିପକ୍ଷରେ ଆମ ସଂସ୍କୃତିର ମୂଲ୍ୟର ପରିଭାଷା ଉପରେ ଏକ ହୃଦୟ ଆଖି ଧରିଥାଏ ଏବଂ ହୃଦୟକୁ ଶକ୍ତି ଦେଇଥାଏ । ପ୍ରକୃତ ମୂଲ୍ୟ ପରି, ନକଲି, ଅତ୍ୟାଧୁନିକ ଏବଂ ବିପଜ୍ଜନକ ମନୋଭାବ ଏବଂ କାର୍ଯ୍ୟ ଦ୍ଵାରା ପୁନଃ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରାଯାଇଥାଏ ।

ଚତୁର୍ଥଃ, ଯେତେବେଳେ ଆମର ହୃଦୟ ବିଚଳିତ ହୁଏ, ଆମେ ଦୃଷ୍ଟି ଶକ୍ତି ହରାଇଥାଉ କାରଣ “ଆଖି ହେଉଛି ଶରୀରର ପ୍ରଦୀପ” (ମାଥୁର୍ ୬:୨୨) । ଈଶ୍ଵରଙ୍କ ମେଲୁଆ ହୃଦୟରେ ପ୍ରକୃତ ବିଶ୍ରାମ ଏବଂ ଆଶୀର୍ବାଦ ଆଣିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରୁଥିବାରୁ ଧନ ଦେଖିବା ଅତ୍ୟନ୍ତ କଷ୍ଟକର । ଏପରି କୁହୁଡ଼ି ହୃଦୟରେ ଅନ୍ଧକାର ସୃଷ୍ଟି କରେ । ଅତି କମରେ ଏହା ପ୍ରଚୁର ପରି ମନେ ହେଉଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଅସନ୍ତୋଷ, ସନ୍ଦେହ ଏବଂ ଉଦାସୀନତା ଅନୁଭବ କରିବାକୁ ଲାଗେ ।

ପଞ୍ଚମଃ, ଆମେ ଦୁଇଟି ବିପକ୍ଷ ଶକ୍ତିର ସେବା କରିପାରିବୁ ନାହିଁ: “କେହି ଦୁଇଜଣ ମୁନିବଙ୍କ ସେବା କରିପାରିବେ ନାହିଁ, କାରଣ ସେ ଜଣକୁ ପୂଜା କରିବେ ଏବଂ ଅନ୍ୟକୁ ପ୍ରେମ କରିବେ, କିମ୍ବା ସେ ଜଣକୁ ଉତ୍ସର୍ଗ କରିବେ ଏବଂ ଅନ୍ୟକୁ ପୂଜା କରିବେ” (ମାଥୁର୍ ୬:୨୪) । ଉଦ୍ଧାର ହୋଇନଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି ଏହାକୁ ଏକ ନକାରାତ୍ମକ ବିକଳ ଭାବରେ ଦେଖନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଭଗବାନ ଏହାକୁ ଚେତାବନୀ ଭାବରେ ନୁହେଁ ବରଂ ପ୍ରତିଜ୍ଞା ଭାବରେ ଉପସ୍ଥାପନ କରନ୍ତି ।

ଶେଷରେ, ଯେତେବେଳେ ଆମେ ଈଶ୍ଵରୀ ରୂପ ସପକ୍ଷରେ ଆମ ଚାରିପାଖରେ ଥିବା ସଂସ୍କୃତିର ଦାବିକୁ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରୁ ଏବଂ ଆମର ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ତାଙ୍କ ଯତ୍ନରେ ଛାଡ଼ିଦେଉ, ତଥାପି ଆମେ ଚିନ୍ତାର ସମ୍ମୁଖୀନ ହୋଇଥାଉ । କୃତଜ୍ଞ , ଯାଣୁ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରନ୍ତି ଯେ ଈଶ୍ଵର ଆମକୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିବେ: “ବ୍ୟସ୍ତ ହୁଅ ନାହିଁ, ‘ଆମେ କ’ଣ ଖାଇବୁ?’ କିମ୍ବା ‘ଆମେ କ’ଣ ପିଇବୁ?’ କିମ୍ବା ‘ଆମେ କ’ଣ ପିନ୍ଧିବୁ?’ ଏବଂ ତୁମର ସ୍ଵର୍ଗୀୟ ପିତା ଜାଣନ୍ତି ଯେ ତୁମେ ସେଗୁଡ଼ିକର ଆବଶ୍ୟକତା ”(ମାଥୁର୍ ୬:୩୧-୩୨) । ଯଦି ସେ ପକ୍ଷୀମାନଙ୍କୁ ଖାଇବାକୁ ଦେଇ କ୍ଷେତ୍ରର ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟର ଯତ୍ନ ନେଇପାରନ୍ତି, ତେବେ ସେ ଆମର ଆବଶ୍ୟକତାକୁ ମଧ୍ୟ ସମ୍ଭାଳି ପାରିବେ । ବ୍ୟସ୍ତତା ପ୍ରକାଶ କରେ ଯେ ଆମେ ଯାହା ଦେଖୁପାରୁ ନାହିଁ ତାହା ଉପରେ ଆମେ ଯାହା ମୂଲ୍ୟ ଦେଇପାରିବା, ତାହା ଉପରେ ଗୁରୁତ୍ଵ ଦେଇପାରିବା କିନ୍ତୁ ଆମକୁ ବିଶ୍ଵାସ କରିବାକୁ ଆହ୍ଵାନ ଦିଆଯାଇଛି । ଏହାର ଅର୍ଥ ହେଉଛି, ଯାହାକୁ ଆମେ ପିତା ବୋଲି କହୁଛୁ, ତାହା ସହିତ ଆମେ ଯଥେଷ୍ଟ ସମୟ ବିତାଇ ନାହିଁ ।

ଈଶ୍ଵରଙ୍କ ରାଜ୍ୟ ଅନୁସନ୍ଧାନ କରିବା

ତାଙ୍କ ଶିକ୍ଷାରେ ଯେ ଆମେ ବ୍ୟସ୍ତ ହେବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ, ଯାଣୁ ଆମକୁ ଉପଶମ ଦିଅନ୍ତି: “କିନ୍ତୁ ପ୍ରଥମେ ଈଶ୍ଵରଙ୍କ ରାଜ୍ୟ ଏବଂ ତାଙ୍କର ଧାର୍ମିକତା ଖୋଜ, ଏବଂ ଏହିସବୁ ଜିନିଷଗୁଡ଼ିକ ତୁମ ସହିତ ଯୋଡ଼ି ହେବ” (ମାଥୁର୍ ୩୩:୩୩) । ହଁ, ଯେତେବେଳେ ଆମେ ଏହି ଦୁନିଆରେ ବାସ କରୁ, ସେତେବେଳେ ଆମକୁ ଟଙ୍କା ଏବଂ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଶାରୀରିକ ଜିନିଷ ଦରକାର, କିନ୍ତୁ ଯଦି ଆମେ ଈଶ୍ଵରଙ୍କ ରାଜ୍ୟ ଏବଂ ତାଙ୍କ ଧାର୍ମିକତା ଖୋଜୁ ତେବେ ଆମେ ଆମର ଆର୍ଥିକ ଏବଂ ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ସଫଳତାର ସହିତ ପରିଚାଳନା କରିପାରିବା । ଆମେ ଏହା କିପରି କରିବା?

ଆମ ଚାରିପାଖରେ ଥିବା ସଂସ୍କୃତିର ଗଠନମୂଳକ ବିରୋଧରେ ଆମକୁ ଜୀବନଯାପନ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏହାର ଅର୍ଥ ହେଉଛି ଯେ ଆମେ ସଂସ୍କୃତିରେ ରହିବା ଉଚିତ ଏବଂ ସେଥିରେ ସକାରାତ୍ମକ ସାଧନ ରହିବା ଉଚିତ କିନ୍ତୁ ଆମ ସଂସ୍କୃତିରେ ଖୁବ୍ କମ୍ ଲୋକ ପ୍ରକୃତରେ ଆମ ଭିତରେ ଯାଶୁଙ୍କ ଜୀବନକୁ ପୋଷଣ କରନ୍ତି । ଏହି ଭାରସାମ୍ୟ ରକ୍ଷା କରିବା ସହଜ ନୁହେଁ ।

ପ୍ରେରିତ ପାଉଲ ଏହି ପ୍ରସାରଣକୁ ବୁଝିଥିଲେ ଏବଂ ଈଶ୍ଵରଙ୍କ ରାଜ୍ୟରେ ବିନିଯୋଗ କରିବାବେଳେ ଆମେ ଏହି ଜଗତର ଧନକୁ କିପରି ପରିଚାଳନା କରିପାରିବା ସେ ବିଷୟରେ ତୀମଥିଙ୍କୁ ପରାମର୍ଶ ଦେଇଥିଲେ ।

ଏହି ଯୁଗରେ ଧନୀମାନଙ୍କ ପାଇଁ, ସେମାନେ ଅହଂକାରୀ ହୁଅନ୍ତି ନାହିଁ କିମ୍ବା ଧନସମ୍ପତ୍ତି ଉପରେ ସେମାନଙ୍କର ଭରସା ରଖନ୍ତି ନାହିଁ, ବରଂ ଈଶ୍ଵରଙ୍କ ଉପରେ, ଯିଏ ଆମକୁ ଉପଭୋଗ କରିବା ପାଇଁ ପ୍ରଚୁର ପରିମାଣରେ ଯୋଗାଡ଼ି । ସେମାନେ ଭଲ କାମ କରିବା, ଭଲ କାର୍ଯ୍ୟରେ ସମୃଦ୍ଧ ହେବା, ଉଦାର ଏବଂ ଅଂଶୀଦାର କରିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେବା, ଏହିପରି ଭବିଷ୍ୟତ ପାଇଁ ଏକ ଭଲ ମୂଳଦୁଆ ଭାବରେ ନିଜ ପାଇଁ ଧନ ସଂରକ୍ଷଣ କରିବା, ଯାହା ଦ୍ଵାରା ସେମାନେ ପ୍ରକୃତ ଜୀବନ ଧାରଣ କରିପାରନ୍ତି । (୧ ଡିମଥ୍ ୬:୧୭-୧୯)

ପାଉଲ ଏଠାରେ ମିଥ୍ୟା ତ୍ରିଲୋଚନକୁ ପ୍ରକାଶ କରି ଧନର ବିପଦ ବିଷୟରେ ଘୋଷଣା କଲେ । ସେ କହୁଛନ୍ତି, “ଧନର ଲୁଚାୟିତ ବିପଦ ପାଇଁ ସାବଧାନ ରୁହ । ଏହା ପରିବର୍ତ୍ତେ ପରମେଶ୍ଵରଙ୍କ ରାଜ୍ୟରେ ବିନିଯୋଗ କର ।”

ସେ ପ୍ରଥମେ ତୀମଥିଙ୍କୁ କୁହନ୍ତି, “ସେମାନଙ୍କୁ ଅହଂକାର ନକରିବାକୁ ଡରାଏଧାନ କର ।” ପ୍ରତ୍ୟେକ ପ୍ରକାରର ବିଜ୍ଞାପନ ମାଧ୍ୟମରେ ଏହି ବିଶ୍ଵ ଦୃଷ୍ଟିକୋଣର ବହୁଳ ଗୋଷ୍ଠୀ ସହିତ ପାଶ୍ଚାତ୍ୟ ଲୋକମାନେ ଗ୍ରାହକଙ୍କୁ ଦାବି କରୁଥିବା ଗ୍ରାହକ ହୋଇଗଲେ । ଆମର ଆଶା ସନ୍ତୁଳିତ ଏବଂ ଏପରିକି ମିଛର ସୁସ୍ଥତା ପାଇଁ କଠିନ ହୋଇଛି ଯାହା ଆମକୁ ଧନ ପାଇବାକୁ ଯୋଗ୍ୟ ବୋଲି କହିଥାଏ ।

ଦ୍ଵିତୀୟତଃ, ପାଉଲ ତୀମଥିଙ୍କୁ ଚେତାବନୀ ଦେଇଛନ୍ତି ଯେ ବିଶ୍ଵାସୀମାନେ “ଧନର ଅନିଶ୍ଚିତତା ଉପରେ ସେମାନଙ୍କର ଭରସା ରଖିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ” କାରଣ ଧନ ଯେପରି ଦେଖାଯାଏ ସେତିକି ଦୃଢ଼ ନୁହେଁ । “ତିରିଶ ବର୍ଷର ରଣ,” “ଆଜୀବନ କ୍ଷମତା,” ଏବଂ “ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ନିର୍ମାଣ” ହେଉଛି ସମସ୍ତ ସ୍ଲୋଗାନ୍ ଯାହା ଦ୍ଵାରା ଲୋକମାନେ ଦ୍ଵିତୀୟ ମିଥ୍ୟାକୁ ବିଶ୍ଵାସ କରିବାକୁ ପ୍ରଲୋଭିତ ହୁଅନ୍ତି କିନ୍ତୁ କିଛି ସ୍ଥାୟୀ ରହିବା ପାଇଁ କିଛି ନିର୍ମାଣ କରାଯାଇ ନାହିଁ ।

ଶେଷରେ, ପାଉଲ ବିଶ୍ଵାସୀଙ୍କୁ ସେମାନଙ୍କର ଭରସାକୁ “ଈଶ୍ଵରଙ୍କ ଉପରେ” ରଖିବାକୁ ଉତ୍ସାହିତ କରନ୍ତି, କାରଣ ସାଂସାରିକ ଧନ ଅନନ୍ତ ଭରସା ପାଇଁ କୌଣସି ବିକଳ ନୁହେଁ । ଏହି ମିଥ୍ୟାଗୁଡ଼ିକର ସବୁଠାରୁ କ୍ଷତିକାରକ ହୋଇପାରେ ଯେ ମାନବ ଜୀବନର ଗଭୀରତମ ଅବସ୍ଥାରେ କିଛି ପ୍ରକୃତରେ ଈଶ୍ଵରଙ୍କ ସ୍ଥାନ ନେଇପାରେ ।

ଆମେ କିପରି ଏହି ବିଶ୍ଵ ଦୃଷ୍ଟିକୋଣର ମୁକାବିଲାକୁ ମୁକାବିଲା କରିପାରିବା? ପାଉଲ ତୀମଥିଙ୍କୁ ଉତ୍ତର ଦିଅନ୍ତି: ଆମେ ଈଶ୍ଵରଙ୍କ ଉପହାର ଗ୍ରହଣ କରିବା ଏବଂ ଏହାକୁ ଉପଭୋଗ କରିବା, କାରଣ ଏହା ଭଗବାନ “ଯିଏ ଆମକୁ ଉପଭୋଗ କରିବା ପାଇଁ ସବୁକିଛି ଯୋଗାଇ ଦିଅନ୍ତି ।”

କିନ୍ତୁ ଆମର ପତିତ ସଂସ୍କୃତିର ଧାରଣା ଉପରେ ଆଧାର କରି ସେହି ପ୍ରତିଜ୍ଞାକୁ ଅପବ୍ୟବହାର ନକରିବା ପାଇଁ, ପାଉଲ କହିଛନ୍ତି ଯେ “ଭଲ କରିବା ପାଇଁ” ବ୍ୟବହାର କରି ଆମେ ସେମାନଙ୍କୁ ଉପଭୋଗ କରିବା । ଏକ ଭଲ କାର୍ଯ୍ୟ କ’ଣ? ୧ ଡିମଥ୍ ୫:୧୦ ରେ ପାଉଲ ଏକ ଉକ୍ତ ସଂଜ୍ଞା ଦେଇଛନ୍ତି । “ପିଲା, ଅପରିଚିତ ବ୍ୟକ୍ତି, କ୍ଳାନ୍ତ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିଆନ, ଲୋକଙ୍କୁ ଆଘାତ ଏବଂ ବିବ୍ରତ କରିବାରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିବା ପାଇଁ ଏକ ସୁନାମ ଅର୍ଜନ କର” (MSG) । ଏହି କାର୍ଯ୍ୟଗୁଡ଼ିକ କାହିଁକି ଗୁରୁତ୍ଵପୂର୍ଣ୍ଣ? କାରଣ ଯେପରି ମାଥ୍ ୫:୧୬ ରେ ଯୀଶୁ କହିଥିଲେ, ସେମାନେ ଏକ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ପର୍ଯ୍ୟବେକ୍ଷଣକାରୀ ବିଶ୍ଵାସ ସୃଷ୍ଟି କରନ୍ତି ଯାହା ମାଧ୍ୟମରେ ଲୋକମାନେ ସୁସମାଚାର ଦେଖିପାରିବେ ଏବଂ ବୁଝିପାରିବେ:

ବର୍ତ୍ତମାନ ମୁଁ ତୁମକୁ ଏକ ପାହାଚ ଉପରେ, ହାଲୁକା ଅତଳାବସ୍ଥାରେ ରଖିଛି - ଜ୍ୟୋତି! ଖୋଲା ଘର ରଖ; ନିଜ ଜୀବନ ସହିତ ଉଦାର ହୁଅ । ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଖୋଲିବା ଦ୍ଵାରା, ଆପଣ ସ୍ଵର୍ଗର ଏହି ଉଦାର ପିତା, ଈଶ୍ଵରଙ୍କ ପାଇଁ ଲୋକଙ୍କୁ ପ୍ରେରଣା ଦେବେ । (MSG)

ଭଲ କାମ କରିବାର ତିନୋଟି ଉପାୟ ଅଛି ବୋଲି ପାଉଲ ତୀମଥୁକୁ କହିଛନ୍ତି ।

ପ୍ରଥମେ, ଆମେ “ଭଲ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଧନୀ” ହେବା ଉଚିତ - ଅନ୍ୟ ଅର୍ଥରେ, ଆମର ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ସୁବିଧା ପାଇଁ ରୁପାନ୍ତର କରିବା । ଆମ ପାଖରେ ଥିବା ସମସ୍ତ ଜିନିଷକୁ ଅନ୍ୟ ଲୋକଙ୍କ ସୁବିଧା ପାଇଁ ବ୍ୟବହାର କରିବା ।

ଦ୍ଵିତୀୟତଃ, ଆମେ କିଛି ଦାନ କରି ଆମର ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ଈଶ୍ଵରଙ୍କ ରାଜ୍ୟରେ ବିନିଯୋଗ କରିବା ଉଚିତ୍ - ଆମେ “ଉଦାର ହେବା” । ପାଉଲ ତଥାପି ଯୀଶୁଙ୍କ କଥା ଶୁଣିପାରନ୍ତି, ଯେପରି ସେ ପ୍ରେରିତମାନଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟର ବିବରଣ ୨୦:୩୫ ରେ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ କହିଛନ୍ତି: “ଏହି ଉପାୟରେ କଠିନ ପରିଶ୍ରମ କରି ଆମେ ଦୁର୍ବଳମାନଙ୍କୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିବା ଏବଂ ପ୍ରଭୁ ଯୀଶୁଙ୍କ କଥା ମନେ ରଖିବା ଉଚିତ୍, ସେ ନିଜେ କିପରି କହିଥିଲେ, ‘ଗ୍ରହଣ କରିବା ଅପେକ୍ଷା ଦାନ କରିବା ଅଧିକ ଆଶୀର୍ବାଦ ଅଟେ’

ଶେଷରେ, ତୁମର ସମ୍ପତ୍ତି ସହିତ “ଭଲ କରିବା” ର କଠିନ ଉପାୟ ହେଉଛି ଭାଗ କରିବା । ଯେତେବେଳେ କି ଆମର କୌଣସି ଜିନିଷ ଉପରେ ସକ୍ରିୟ ତତ୍ଵାବଧାନ ଅଛି, ସେହି ବ୍ୟକ୍ତି ପ୍ରକୃତରେ ଏହାକୁ କିପରି ବ୍ୟବହାର କରନ୍ତି ତାହାର କୌଣସି ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ନ ଥାଇ ଅନ୍ୟ ଜଣକୁ ଉପଭୋଗ କରିବାର ଏକ ଆନନ୍ଦଦାୟକ ମନୋଭାବ ବଢାଇବା ଉଚିତ୍ । ସେ ଏହାକୁ ମଜଲା କରିପାରେ, ସ୍ଵୀକୃତି କରିପାରେ କିମ୍ବା ଭାଙ୍ଗିପାରେ ।

ପାଉଲ ଦୁଇଟି ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ସହିତ ତୀମଥୁକୁ ତାଙ୍କ ଆହ୍ଵାନ ସହିତ ଘେରିଛନ୍ତି । ଆମ ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ଆମର ପ୍ରକୃତ ଘରେ ବିନିଯୋଗ କରିବା ଉଚିତ୍, “ଏହିପରି ଭବିଷ୍ୟତ ପାଇଁ ଏକ ଭଲ ମୂଳଦୁଆ ଭାବରେ ନିଜ ପାଇଁ ଧନ ସଂରକ୍ଷଣ କରିବା” (୧ ତୀମଥୁ ୬:୧୯) । ଏବଂ ଆମେ ପ୍ରକୃତ ଜୀବନରେ ବିନିଯୋଗ କରିବା ଉଚିତ୍ “ଯାହା ଦ୍ଵାରା ଆମେ ପ୍ରକୃତ ଜୀବନ ଧାରଣ କରିପାରିବା” (୧ ତୀମଥୁ ୬:୧୯) । ଯେତେବେଳେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଲୋକମାନଙ୍କଠାରେ ଈଶ୍ଵରଙ୍କ ରାଜ୍ୟରେ ବିନିଯୋଗ କରିବାର ଏହି ମନୋଭାବ ଦେଖାଯାଏ, ସେତେବେଳେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଲୋକମାନଙ୍କର ଶକ୍ତି ଜଗତ ଦ୍ଵାରା ଅଧିକ ଅନୁଭୂତ ହୁଏ । ଆମେ କିପରି ଜୀବନଯାପନ କରୁ ଈଶ୍ଵରଙ୍କ ଆତ୍ମାଙ୍କ ହାତରେ ଏକ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ମୁକ୍ତି ସାଧନ ଦ୍ଵାରା, ସେପରି ବିଶେଷ ଭାବରେ ଆଜି ଏକ ସଂସ୍କୃତିରେ ଯାହା ବଜାରରେ ଅଛି ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜିନିଷର ତରମ ମହତ୍ତ୍ଵକୁ ବହନ କରିଥାଏ ।

ଈଶ୍ଵରଙ୍କ ଧାର୍ମିକତା ଅନୁସନ୍ଧାନ କର

ଯେତେବେଳେ ଆମେ ଈଶ୍ଵରଙ୍କ ସହ ସମ୍ପର୍କ ସ୍ଥାପନ କରୁ, ଆମେ ପୁନର୍ବାର ଏକ ନୂତନ ଜୀବନରେ ଜନ୍ମ ହୋଇଥାଉ ଯାହା ସେ ପବିତ୍ର ଆତ୍ମାଙ୍କ ବାସସ୍ଥାନ ମାଧ୍ୟମରେ ଆମ ଭିତରେ ସ୍ଥାପିତ କରନ୍ତି । ଏହି ନୂତନ ଜୀବନ ମାଧ୍ୟମରେ ହିଁ ଆମେ ଜଗତରେ ଆମ ପାଇଁ ଈଶ୍ଵରଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ସହିତ ସମାନ ଭାବରେ ବଞ୍ଚିପାରିବା: କେବଳ ତାଙ୍କ ରାଜ୍ୟ ନୁହେଁ ବରଂ ତାଙ୍କର ଧାର୍ମିକତା ମଧ୍ୟ ଖୋଜିବା । ଈଶ୍ଵରଙ୍କ ରାଜ୍ୟ ଏବଂ ତାଙ୍କର ଧାର୍ମିକତା ନୂତନ ନିୟମରେ ଅବିଭକ୍ତ ଭାବରେ ଜଡିତ ।

ମାଥୁ ୬:୧ ରେ, ଯୀଶୁ ପ୍ରକୃତ ଧାର୍ମିକତାକୁ ବର୍ଣ୍ଣନା କରନ୍ତି: “ତୁମର ଧାର୍ମିକ କାର୍ଯ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ପ୍ରତି ସାବଧାନ ରୁହ, ଯେପରି ସେମାନେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ନିକଟରେ ଦୃଶ୍ୟମାନ ହେବେ ।” ଆମେ ଯାହା କରିବା ତାହା କେବଳ ଈଶ୍ଵରଙ୍କ ଆଖି ପାଇଁ କରାଯିବ । ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଜିନିଷ ଅପରିବର୍ତ୍ତିତ ହୃଦୟରୁ ଆସିଥାଏ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ଦେଖିବାର ଏକମାତ୍ର

ପୁରସ୍କାର | ଏହି ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଜୀବନକୁ ଆମେ ଅନେକ ଉପାୟରେ କିପରି ପରିଚାଳନା କରୁ, ଏହା ପ୍ରକୃତ ଧାର୍ମିକତାକୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରେ |

ପ୍ରଥମେ, ଯେତେବେଳେ ଆମେ ଦେବୁ (ମାଥୁର୍ ୬:୨-୪ ଦେଖନ୍ତୁ), ଆମେ କେବଳ ଈଶ୍ଵର ଯାହା କୁହନ୍ତି ଏବଂ ସେ ଯାହା କୁହନ୍ତି ତାହା ଦେବାକୁ ହେବ | ଈଶ୍ଵର ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ଆବଶ୍ୟକତା ଜାଣନ୍ତି, ଏବଂ ସେ ମଧ୍ୟ ଜାଣନ୍ତି ଆଜି, କାଲି ଏବଂ ତା'ପରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦିନ | ଯଦି ଆମେ ତାଙ୍କ ସହିତ ନିୟମିତ ସଂପର୍କରେ ଥାଉ, ସେ ଆମକୁ ଦେଇଥିବା ସମ୍ପତ୍ତିର ଆଜ୍ଞା ପାଳନ କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛୁକ, ସେ ବିଶ୍ଵସ୍ତ ଭାବରେ ଆମକୁ ବିନିଯୋଗ ଏବଂ ବନ୍ଧନ କରିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେବେ | ବାସ୍ତବରେ, ନିର୍ଦ୍ଦେଶନାରେ ପବିତ୍ର ଆତ୍ମା ଦେବା ଏତେ ସ୍ଵାଭାବିକ ହେବ ଯେ ଆମର ତାହାଣ ହାତ କ'ଣ କରିଛି ତାହା ମଧ୍ୟ ଆମର ବାମ ହାତ ଜାଣିପାରିବ ନାହିଁ | ଅନ୍ୟ ଅର୍ଥରେ, ଦାନ ଆମ ଜୀବନରେ ଏକ ବାସ୍ତବତା କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ହେବ |

ଦ୍ଵିତୀୟତଃ, ଯେତେବେଳେ ଆମେ ପ୍ରାର୍ଥନା କରୁ (ମାଥୁର୍ ୬: ୫-୧୫ ଦେଖନ୍ତୁ), ଆମେ କହିବା ଉଚିତ୍ ଯେପରି ଆମେ ପ୍ରକୃତରେ ଈଶ୍ଵରଙ୍କ ସହିତ କଥାବାର୍ତ୍ତା କରୁଛୁ | ଯେତେବେଳେ ପ୍ରାର୍ଥନା କେବଳ ଜନସାଧାରଣଙ୍କ ସୁବିଧା ପାଇଁ ହୋଇଥାଏ, ଏହା କପଟୀ ଅଟେ | ପ୍ରକୃତ ପ୍ରାର୍ଥନା ଏକ କୋଠରୀରେ କରିବା ପାଇଁ ଯଥେଷ୍ଟ ଅନ୍ତରଙ୍ଗ | ପ୍ରକୃତ ପ୍ରାର୍ଥନା ଜ୍ଞାନରୁ ଆରମ୍ଭ ହୁଏ ଯେ ଈଶ୍ଵର ଆମ କଥା ଶୁଣୁଛନ୍ତି, ଯଦିଓ ସେ ଆମର ଆବଶ୍ୟକତା ଜାଣିଛନ୍ତି |

ଯୀଶୁଙ୍କ ପ୍ରାର୍ଥନାର ଉଦାହରଣ ଆମକୁ ଶିକ୍ଷା ଦିଏ |

- ଈଶ୍ଵରଙ୍କ ସାର୍ବଭୌମତ୍ଵ ଗ୍ରହଣ କରିବା |
- ତାଙ୍କ ନାମକୁ ଛାଡି ତାଙ୍କ ସାର୍ବଭୌମତ୍ଵକୁ ପ୍ରଶଂସା କରିବା |
- ତାଙ୍କ ରାଜ୍ୟକୁ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିବା ଦେବା |
- ତାଙ୍କ ଇଚ୍ଛାକୁ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିବା ଦେବା |
- ତାଙ୍କର ଦୈନନ୍ଦିନ ଯୋଗାଣ ପାଇଁ ଆମର ଆବଶ୍ୟକତାକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବା |
- ଏକ ଦୈନନ୍ଦିନ କାର୍ଯ୍ୟ ଭାବରେ କ୍ଷମା ମାଗିବା |
- ଏକ ଦୈନନ୍ଦିନ କାର୍ଯ୍ୟ ଭାବରେ କ୍ଷମା ଦେବା |
- ପ୍ରଲୋଭନରୁ ସୁରକ୍ଷା ଖୋଜିବା |
- ଦୁଷ୍ଟମାନଙ୍କଠାରୁ ସୁରକ୍ଷା ଖୋଜିବା |

ଯୀଶୁ କ୍ଷମା କରିବାର ମହତ୍ତ୍ଵ ଉପରେ ଗୁରୁତ୍ଵ ଦିଅନ୍ତି ଯେତେବେଳେ ସେ ଏହାର ଆବଶ୍ୟକତାକୁ ଜୀବନର ମାର୍ଗ ଭାବରେ ପୁନରାବୃତ୍ତି କରନ୍ତି | ଏହା ହେଉଛି ମୁଖ୍ୟ କାରଣ ଏହା ଆମ ସ୍ଵର୍ଗୀୟ ପିତାଙ୍କ ହୃଦୟକୁ ପ୍ରତିଫଳିତ କରେ |

ତୃତୀୟତଃ, ଯେତେବେଳେ ଆମେ ଉପବାସ କରୁ (ମାଥୁର୍ ୬:୧୬-୧୮ ଦେଖନ୍ତୁ), ଆମେ ଉପବାସ କରୁନଥିବା ପରି କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ଉଚିତ୍ | କପଟୀମାନେ ଶୀଘ୍ର ଦେଖାଯାଏ | ଅନ୍ୟପକ୍ଷରେ, ପ୍ରକୃତ ଉପବାସ ଏକ ସୁସ୍ଥ ଚେହେରାକୁ ବଜାୟ ରଖେ | ଏହା ସ୍ଵର୍ଗୀୟ ପିତାଙ୍କ ଉପରେ ଧ୍ୟାନ ଦେଇଥାଏ ଏବଂ ପ୍ରତିବଦଳରେ ସ୍ଵର୍ଗୀୟ ପିତାଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ପୁରସ୍କୃତ ହୋଇଥାଏ |

ଶେଷରେ, ଆମେ ଈଶ୍ଵରଙ୍କୁ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ବିଚାର କରିବାକୁ ଦେବା (ମାଥୁର୍ ୬:୧-୧୬ ଦେଖନ୍ତୁ) | ଯଦି ଆମେ ନିଜକୁ ବିଚାରପତି ଭାବରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ କରୁ, ପରମେଶ୍ଵର ଆମକୁ ନିଜ ମାନଦଣ୍ଡରେ ଅନୁଯାୟୀ ମାପ କରିବେ | ଆମେ ଅନ୍ୟକୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିବା ପୂର୍ବରୁ ଆମକୁ ସ୍ଵୟଃ ଭାବରେ ଦେଖିବାରେ ସକ୍ଷମ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ | ଯେତେବେଳେ ଆମେ କେବଳ ଈଶ୍ଵରଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଆମର ଭଲ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା, ସେତେବେଳେ ଆମେ ତାଙ୍କର ଧାର୍ମିକତାକୁ ଅନୁସନ୍ଧାନ କରିବା |

ଇଶ୍ଵରଙ୍କ ଧାର୍ମିକତା ହେଉଛି ଆମର ଆଦର୍ଶ

ଆମର ଏକ ଅସୁବିଧା ଅଛି ବୋଲି ହୃଦୟଙ୍ଗମ କରିବା ପାଇଁ ପର୍ବତରେ ଉପଦେଶରେ ଯାଶୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ପଢ଼ିବା ପାଇଁ ଅଧିକ ସମୟ ଲାଗେ ନାହିଁ: ଯେତେବେଳେ କି ଏହି ଦୁନିଆରେ ଆମେ କିପରି ଜୀବନ ଚଳାଉ, ସେଥିପାଇଁ ଯାଶୁଙ୍କ ଶବ୍ଦର ଗୁରୁତ୍ଵପୂର୍ଣ୍ଣ ନୈତିକ ପ୍ରଭାବ ରହିଛି, ସେମାନେ ଏତେ କଠୋର ଅଟନ୍ତି ଯେ ସେମାନେ ଦେଖାଯାଉଛନ୍ତି । ଆମଠାରୁ ଦୂରରେ ରହିବା ଅସମ୍ଭବ । ଯାଶୁ ଅତ୍ୟଧିକ ମାତ୍ରାରେ ବ୍ୟବହାର କରୁଥିଲେ, କିମ୍ବା ସେ ପ୍ରକୃତରେ କହିଥିଲେ ଯେ ଆମେ ପ୍ରଥମେ ତାଙ୍କ ରାଜ୍ୟ ଏବଂ ତାଙ୍କର ଧାର୍ମିକତା ଅନ୍ୱେଷଣ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ । ଯାଶୁଙ୍କ ବାକ୍ୟ ଦ୍ଵାରା ବଞ୍ଚିବାର ଅସୁବିଧା ମାଧୁର୍ୟ୍ୟ ୫:୧୯-୨୦ ରେ ଦେଖାଯାଏ:

ଯିଏ ଏହି ସର୍ବନିମ୍ନ ଆଦେଶଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରୁ ଗୋଟିଏକୁ ଆରାମ ଦିଏ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ସମାନ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାକୁ ଶିଖାଏ, ତାଙ୍କୁ ସ୍ଵର୍ଗରାଜ୍ୟରେ ସର୍ବନିମ୍ନ କୁହାଯିବ, କିନ୍ତୁ ଯିଏ ତାହା କରେ ଏବଂ ଶିକ୍ଷା ଦିଏ, ତାଙ୍କୁ ସ୍ଵର୍ଗରାଜ୍ୟରେ ମହାନ କୁହାଯିବ । କାରଣ ମୁଁ ଆପଣଙ୍କୁ କହୁଛି, ଯଦି ଆପଣଙ୍କର ଧର୍ମ ଶାସ୍ତ୍ରୀ ଓ ପୀରୁଶୀମାନଙ୍କ ଧର୍ମଠାରୁ ଅଧିକ ନହୁଏ, ତେବେ ଆପଣ ସ୍ଵର୍ଗରାଜ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ କରିପାରିବେ ନାହିଁ ।

କିନ୍ତୁ ଆମକୁ ଏକ ଅସମ୍ଭବ ଆଦେଶ ଦେବା ଠିକ୍ ଯାହା ଯାଶୁ କରିବାକୁ ଚାହୁଁଥିଲେ । ସେ ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ କରିବାକୁ ଚାହୁଁଥିଲେ ଯେ ଆଦମ ଏବଂ ହବା ଏବଂ ସେମାନଙ୍କର ସମସ୍ତ ସନ୍ତାନ ଇଶ୍ଵରଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ସୃଷ୍ଟି ଜୀବନଯାପନ କରିବା ପାଇଁ ମାନବୀୟ ଧାର୍ମିକ ପ୍ରୟାସ ଯଥେଷ୍ଟ ହେବ ନାହିଁ । ପର୍ବତରେ ଥିବା ଉପଦେଶକୁ ଜୀବନର ବର୍ଣ୍ଣନା ଭାବରେ ପଢ଼ିବା ଆବଶ୍ୟକ ନାହିଁ, ଯେପରି ଏହା - ପାପ ଦ୍ଵାରା ଭ୍ରଷ୍ଟ ହୋଇଛି - କିନ୍ତୁ ଇଶ୍ଵର ଯେପରି ଏହାକୁ ଆରମ୍ଭରେ ପରିକଳ୍ପନା କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ଦିନେ ଏହାକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ପୁନଃସ୍ଥାପନ କରିବେ ।

ମାଧୁର୍ୟ୍ୟ ୫:୪୮ ଉପରୋକ୍ତ ଯାଶୁଙ୍କ ଶବ୍ଦରେ ଚ୍ୟାଲେଞ୍ଜର ଉତ୍ତର ଦେଇଥାଏ । ଏହି ପଦରେ, ଯାଶୁ ଆମକୁ ପର୍ବତରେ ଉପଦେଶ ଅନୁଯାୟୀ ଆମ ଜୀବନକୁ ପରିତାଳନା କରିବାର ଚାହିଦିଅନ୍ତି: "ତେଣୁ ତୁମର ନିଶ୍ଚୟ ସିଦ୍ଧ ହେବା ଉଚିତ୍, ଯେପରି ତୁମର ସ୍ଵର୍ଗୀୟ ପିତା ମଧ୍ୟ ସିଦ୍ଧ ଅଟନ୍ତି ।" ଅନେକେ ଏହି ଶବ୍ଦଗୁଡ଼ିକୁ ଏକ ଚ୍ୟାଲେଞ୍ଜର କିମ୍ବା, ଅଧିକ ଖରାପ, ଏକ ଧମକ ଭାବରେ ଦେଖିପାରନ୍ତି । ତଥାପି, ଇଶ୍ଵର ଏହାକୁ ପରିକଳ୍ପନା କରି ଜୀବନ ବଞ୍ଚିବାର ଚାହିଦିଅନ୍ତି ତିଆରି କରିଛନ୍ତି ।

ଆମ ପିତାଙ୍କ ପରି ହେବାକୁ ଆଦେଶର ଅର୍ଥ ହେଉଛି ଯେ ଆମେ ଆମ ପିତାଙ୍କଠାରୁ କିଛି ଧାରଣା କରିଥାଉ । ଯାଶୁଙ୍କ ପରିତ୍ରାଣ ପୂର୍ବରୁ, ଆମେ କେବଳ ଆମର ପାର୍ଥିବ ପିତା ଆଦମଙ୍କ ପ୍ରକୃତି ଅନୁମାନ କରିଥିଲୁ । ସେହି ପ୍ରକୃତି, ଯଦିଓ ଇଶ୍ଵରଙ୍କ ପ୍ରତିମୂର୍ତ୍ତୀରେ, ପାପ ଦ୍ଵାରା ବିକୃତ ଏବଂ ଭ୍ରଷ୍ଟ ହୋଇଯାଇଥିଲା, ଏବଂ ସେହି ଅନୁଯାୟୀ, ଇଶ୍ଵର ଏହାକୁ ନିର୍ମାଣ କରିନଥିଲେ କିନ୍ତୁ ଆମେ ଯାଶୁଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁ, ସମାଧି ଏବଂ ପୁନରୁତ୍ଥାନ ସହିତ ଆମର ମିଳନ ଦ୍ଵାରା ପୁନର୍ବାର ଜନ୍ମ ହେବା ପରେ, ଆମର ଅସ୍ତିତ୍ଵର ମଧ୍ୟଭାଗରେ ଏକ ନୂତନ ବୀଜ ଅଛି - ଆମର ସ୍ଵର୍ଗୀୟ ପିତାଙ୍କ ବଂଶ - ଏବଂ ଯୋହନ ଆମକୁ ୧ ଯୋହନ ୩:୯ ରେ କୁହନ୍ତି । "ଇଶ୍ଵରଙ୍କଠାରୁ ଜନ୍ମ ହୋଇଥିବା କେହି ପାପ କରନ୍ତି ନାହିଁ, କାରଣ ଇଶ୍ଵରଙ୍କ ବଂଶ ତାଙ୍କଠାରେ ରୁହନ୍ତି; ଏବଂ ସେ ପାପ ଜାରି ରଖିବେ ନାହିଁ, କାରଣ ସେ ଇଶ୍ଵରଙ୍କଠାରୁ ଜନ୍ମ ହୋଇଥିଲେ ।"

ମାଧୁର୍ୟ୍ୟ ୬ ଏବଂ ୭ ର ପ୍ରଥମ ଭାଗରେ, ଆମେ ଦେଖୁଲୁ ଯେ ଯାଶୁ କିପରି ଇଶ୍ଵରଙ୍କ ସହିତ ଆମର ନୂତନ ଜୀବନକୁ ବର୍ଣ୍ଣନା କଲେ: ଦାନ, ପ୍ରାର୍ଥନା, ଉପବାସ ଏବଂ ସଠିକ୍ ବିଚାର କରିବା । ବର୍ତ୍ତମାନ ମାଧୁର୍ୟ୍ୟ ୫:୧-୪୮ ରେ ଆମେ ଜୀବନକୁ ଦେଖିବା ଯେପରି ଇଶ୍ଵର ଏହାକୁ ଆରମ୍ଭରେ ବଞ୍ଚିବା ପାଇଁ ସୃଷ୍ଟି କରିଥିଲେ, ବର୍ତ୍ତମାନ ଆମ ଭିତରେ ରହୁଥିବା

ପବିତ୍ର ଆତ୍ମାଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ଜୀବନ, ଏବଂ ମାନବ ଇତିହାସ ଯେପରି ଶେଷ ହୁଏ କିମ୍ବା ଏହା ପରେ ଘଟିବ । ଏହି ପୃଥିବୀର ଅନ୍ତିମ ବିଚାର । ଇଶ୍ଵରଙ୍କ ରାଜ୍ୟକୁ ଆଗକୁ ବଢ଼ାଇବା ପାଇଁ ଏହି ପର୍ଯ୍ୟାୟଟି ଆମ ଜୀବନକୁ ପରିଚାଳନା କରିବାର ଏକ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଚିତ୍ର ଆଙ୍କିଥାଏ - ପଞ୍ଚମ ସୀମା ମୂଲ୍ୟ ଯାହା ମଣ୍ଡଳୀ ଏହା ପାଇଁ ଇଶ୍ଵରଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଅନୁଯାୟୀ ବଞ୍ଚିଛି କି ନାହିଁ ତାହା ମାପ କରିଥାଏ ।

ଆମେ ମାଥୁ ୫:୧-୧୨ ରେ ଆରମ୍ଭ କରୁ, ଯେଉଁଠାରେ ଆମେ ଦେଖୁ ଯେ ଏହି ଜୀବନ ପ୍ରକୃତରେ ଆମ ଚାରିପାଖରେ ଥିବା ଆଦର୍ଶଠାରୁ ଭିନ୍ନ । ଇଶ୍ଵରଙ୍କ ଲୋକମାନେ ଅନ୍ୟ ଲୋକଙ୍କଠାରୁ ଭିନ୍ନ ଚିନ୍ତା ପ୍ରକ୍ରିୟା ଦ୍ଵାରା ବର୍ଣ୍ଣିତ:

- ସେମାନେ ସେମାନଙ୍କର ଆବଶ୍ୟକତାକୁ ସ୍ଵୀକାର କରନ୍ତି (ଆତ୍ମାରେ ଗରିବ) ।

- ସେମାନେ ସେମାନଙ୍କର “ହଜିଯାଇଥିବା” ପାଇଁ ଶୋକ କରନ୍ତି ।

- ସେମାନେ ଇଶ୍ଵରଙ୍କ ଆଗରେ ଶାନ୍ତ ରୁହନ୍ତି (ନମ୍ର) ।

- ସେମାନେ ଧାର୍ମିକ ହେବା ପାଇଁ ସ୍ତୂଧା କରନ୍ତି (ଧାର୍ମିକତା ପାଇଁ) ।

- ସେମାନେ ଦୟା କରନ୍ତି ।

- ସେମାନଙ୍କର ଶୁଦ୍ଧ ପ୍ରେରଣା ଅଛି (ହୃଦୟରେ ଶୁଦ୍ଧ) ।

- ସେମାନେ ଶାନ୍ତି ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରନ୍ତି (ଶାନ୍ତି ସ୍ଥାପନ କରନ୍ତି) ।

- ସିଦ୍ଧ ହେବା ପାଇଁ ସେମାନଙ୍କୁ ହଇରାଣ କରାଯାଏ (ଧାର୍ମିକତା ପାଇଁ ନିର୍ଯ୍ୟାତ୍ତିତ) ।

- ସେମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କ ପ୍ରତି ଅନୁଗତ ଥିବାରୁ ସେମାନଙ୍କୁ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରାଯାଏ (ନିର୍ଯ୍ୟାତ୍ତିତ ଏବଂ ଖରାପ କଥା) ।

ତଥାପି, ତାଙ୍କର ପୁରସ୍କାର ଅନେକ:

- ସେମାନେ ଇଶ୍ଵରଙ୍କ ରାଜ୍ୟ ଗ୍ରହଣ କରନ୍ତି ।

- ସେମାନେ ହଜିଗଲେ ସାନ୍ତ୍ଵନା ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଅନ୍ତି ।

- ସେମାନଙ୍କୁ ଜଗତ ଦିଆଯାଇଛି ।

- ସେମାନେ ସିଦ୍ଧତାରେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ।

- ସେମାନେ ଦୟା ଗ୍ରହଣ କରନ୍ତି ।

- ସେମାନେ ଇଶ୍ଵରଙ୍କୁ ଦେଖନ୍ତି ।

- ସେମାନଙ୍କୁ ଇଶ୍ଵରଙ୍କ ସନ୍ତାନ କୁହାଯାଏ ।

- ଯେତେବେଳେ ସେମାନେ ଭବିଷ୍ୟଦ୍-ବିଚ୍ଛାମାନଙ୍କୁ ଦେଖନ୍ତି ଏବଂ ସେମାନଙ୍କର ସମାନତା ଦେଖନ୍ତି, ସେତେବେଳେ ସେମାନେ ସେମାନଙ୍କର ବିଶ୍ଵାସର ନିଶ୍ଚିତତା ଗ୍ରହଣ କରନ୍ତି ।

ମାଥୁ ୫:୧୩-୨୦ ରେ, ଯୀଶୁ ଏହି ଜୀବନଶୈଳୀ ତାଙ୍କ ଚାରିପାଖରେ ଥିବା ଜଗତ ଉପରେ କି ପ୍ରଭାବ ପକାଇଥିଲେ ତାହା ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଥିଲେ । ଏହିପରି ଭାବରେ, ଇଶ୍ଵରଙ୍କ ଲୋକମାନେ ସେମାନଙ୍କ ଆଖପାଖ ଜଗତକୁ ସୁସମାଚାର ପହଞ୍ଚାଇବା ପାଇଁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଗୁରୁତ୍ଵପୂର୍ଣ୍ଣ ।

ଲୁଣ ପରି, ସେମାନେ ପୃଥିବୀକୁ ବିସ୍ତାର କରନ୍ତି ଏବଂ ମାନବ ଜାତିରେ ଇଶ୍ଵରଙ୍କ ସାଦୃଶ୍ୟର ସମାନତାକୁ ସଂରକ୍ଷଣ କରନ୍ତି । ସେମାନେ ବୁଝନ୍ତି ଯେ ଏହା କେତେ ଗୁରୁତ୍ଵପୂର୍ଣ୍ଣ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କର ଲୁଣିଆତା ବଜାୟ ରଖିବା ପାଇଁ ଯତ୍ନବାନ । ଅନ୍ୟଥା, ଲୁଣ କୌଣସି ଜିନିଷ ପାଇଁ ଭଲ ନୁହେଁ ଏବଂ ଏହା ବିଶ୍ଵକୁ ଅବହେଳା କରେ ଯାହା ପ୍ରଭାବିତ କରିବାକୁ ଚାହୁଁଥିଲା ।

ସେ ଆଲୋକ, ଯେପରି ଏକ ପାହାଡ଼ ଉପରେ ଥିବା ସହରର ଆଲୋକ ପରି । ଦୂରରୁ ଯାତ୍ରୀମାନେ ଏହିପରି ଆଲୋକକୁ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ଦେଖିପାରିବେ । ସେମାନଙ୍କର ଆଲୋକ ଲୁଚାଇତ ହେବା ପାଇଁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ନୁହେଁ ବରଂ ଏକ ସ୍ଵାସ୍ଥରେ ଥିବା ଆଲୋକ ଭାବରେ ପ୍ରଦର୍ଶିତ ହୁଏ, ଯାହା ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଆଲୋକ ପ୍ରଦାନ କରେ । ଯୀଶୁ ଆମକୁ ଉପହାସିତ କରନ୍ତି, “ତୁମର ଆଲୋକ ଉଜ୍ଜ୍ଵଳ ହେଉ” (ମାଥୁ ୫:୧୬) । ଅନ୍ୟମାନେ ପିତାଙ୍କୁ ଏହିପରି ଦେଖିବେ । ଆମେ ଦୁନିଆରେ ପ୍ରକାଶ, ବିଶ୍ଵାସ ଏବଂ ଭରସାକୁ ଉଜ୍ଜ୍ଵଳ କରୁ । ଆମର ଆଲୋକର ପର୍ଯ୍ୟବେକ୍ଷଣକୁ ବଞ୍ଚାଇବା ପାଇଁ ଆମେ ସଜାଗ ରହିବା ଆବଶ୍ୟକ ।

ଇଶ୍ଵରଙ୍କ ଲୋକମାନେ ମଧ୍ୟ ରାଜ୍ୟର ସତ୍ୟକୁ ବଞ୍ଚାନ୍ତି । ଇଶ୍ଵରଙ୍କ ଧାର୍ମିକ ପରିକଳ୍ପନାରୁ ମୁକ୍ତି ପାଇବା ପାଇଁ ଯୀଶୁ ଆସିଲେ ନାହିଁ; ସେ ଏହାକୁ ପୂରଣ କରିବାକୁ ଆସିଥିଲେ । ସେ ଆମକୁ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ କୁହନ୍ତି, “ଭାବ ନାହିଁ ଯେ ମୁଁ ବ୍ୟବସ୍ଥା ବା ଭବିଷ୍ୟଦ୍‌ବକ୍ତାମାନଙ୍କୁ ରଦ୍ଦ କରିବାକୁ ଆସିଛି; ମୁଁ ସେମାନଙ୍କୁ ରଦ୍ଦ କରିବାକୁ ଆସି ନାହିଁ ବରଂ ସେମାନଙ୍କୁ ପୂରଣ କରିବାକୁ ଆସିଛି ”(ମାଥୁ ୫:୧୭) । ଯେଉଁମାନେ ଏହି ଦାବିଗୁଡ଼ିକର ଉପସ୍ଥିତିକୁ ଚେଷ୍ଟା କରନ୍ତି ଏବଂ ମୁକ୍ତ କରନ୍ତି, ସେମାନେ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ ହେବେ; ଯେଉଁମାନେ ତାହା ପୂରଣ କରନ୍ତି, ସେମାନେ ମହାନ ଅଟନ୍ତି । ଯେକୌଣସି ପିଢ଼ିର ନାମମାତ୍ର ଧାର୍ମିକତା ପାଇଁ, ସିଦ୍ଧାନ୍ତଟି ଶକ୍ତିଶାଳୀ: ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆମର ଧାର୍ମିକତା ଫାରୁଶୀ ଏବଂ ଆଇନର ଶିକ୍ଷକମାନଙ୍କଠାରୁ ଅଧିକ ନହୁଏ, ଆମେ ସ୍ଵର୍ଗରାଜ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ କରିବୁ ନାହିଁ ।

ମାଥୁ ୫:୧୧-୪୭ ରେ, ଯୀଶୁ ପୁରୁଷ ଓ ସ୍ତ୍ରୀର ସୃଷ୍ଟିରେ ଇଶ୍ଵରଙ୍କ ପରିକଳ୍ପନା ବିଷୟରେ ବର୍ଣ୍ଣନା କରନ୍ତି । ପ୍ରଥମେ, ୨୧-୨୬ ପଦରେ, ସେ ସେମାନଙ୍କର ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ସମ୍ପର୍କ ବିଷୟରେ କୁହନ୍ତି, ସେହି କ୍ରୋଧକୁ ବଜାୟ ରଖିବା ଏବଂ ଭାଇର ଘୃଣା ହତ୍ୟା ଭଳି ଖରାପ ଅଟେ । ମଣିଷ ସଂପର୍କରେ ହତ୍ୟାକୁ ଦୁନିଆର ସବୁଠାରୁ ଖରାପ ଚିକିତ୍ସା ବୋଲି ବିଶ୍ଵ ଦେଖେ, କିନ୍ତୁ ପାରମ୍ପରିକ ମାନବିକ ସମ୍ପର୍କ ପାଇଁ ଇଶ୍ଵରଙ୍କ ଆହ୍ଵାନ ଆମକୁ ଏକ ନୂତନ ସ୍ତରକୁ ନେଇଯାଏ । କ୍ରୋଧ ବିଚାରର ଅଧୀନ ଅଟେ, ଯେପରି ଅବମାନନା ଏବଂ ଅବହେଳା । ଯେକୌଣସି ଧାର୍ମିକ ପାଳନ କରିବା ପୂର୍ବରୁ ଯେଉଁମାନଙ୍କ ସହିତ ଆମର ଅପରାଧ ଅଛି, ସେମାନଙ୍କ ସହ ପୁନଃସମନ୍ୱୟ ରକ୍ଷା କରିବା ପାଇଁ ଆମେ ଯତ୍ନବାନ ହେବା ଅତ୍ୟନ୍ତ ଜରୁରୀ ।

ପଦଗୁଡ଼ିକ ୨୭-୩୦ ରେ, ଯୀଶୁ ଯୌନ ସମ୍ପର୍କକୁ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଛନ୍ତି ଯେପରି ଇଶ୍ଵର ସେମାନଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ କହିଛନ୍ତି, ଏକ ଲୋଭନୀୟ ଦୃଷ୍ଟି ବ୍ୟଭିଚାର ସହିତ ସମାନ । ଦୁନିଆ ଭାବୁଛି ବ୍ୟଭିଚାର ହେଉଛି ବିବାହର ସବୁଠାରୁ ଖରାପ ବିଶ୍ଵାସଯାତକତା, କିନ୍ତୁ ଯୌନ ସମ୍ପର୍କକୁ ଇଶ୍ଵରଙ୍କ ଆହ୍ଵାନ, ଆମକୁ ଏକ ଉଚ୍ଚ ମାନର ଆହ୍ଵାନ ଦେଇଥାଏ । ଅନ୍ୟ ଜଣକ ପାଇଁ ଲୋଭ ମାନବଜାତି ପାଇଁ ଇଶ୍ଵରଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଯାଏ । ତେଣୁ ଆମେ ଆମର ଆଖିକୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରିବା କିମ୍ବା ଏଥିରୁ ମୁକ୍ତି ପାଇବା ଜରୁରୀ; ଆମ ହାତକୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରିବା କିମ୍ବା ସେଗୁଡ଼ିକରୁ ମୁକ୍ତି ପାଇବା ଆବଶ୍ୟକ । ଆଜ୍ଞା ହୁଁ, ଯଦି ଆଖି କିମ୍ବା ହାତରୁ ମୁକ୍ତି ପାଇବା ସମାଧାନ ହୋଇଥାନ୍ତା, ତେବେ ଯୀଶୁ ଉଭୟ ଆଖି ଏବଂ ଦୁଇ ହାତକୁ ଅପସାରଣ କରିବାକୁ ଆହ୍ଵାନ କରିଥାନ୍ତେ କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କର ରୂପାନ୍ତରଣ କିପରି ଇଶ୍ଵରଙ୍କ ପୁରୁଷ ଏବଂ ମହିଳାଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ସମ୍ପର୍କ ସୃଷ୍ଟି କଲା ତାହାର ଚରମ ଗୁରୁତ୍ଵ ଉପରେ ଗୁରୁତ୍ଵାରୋପ କରନ୍ତି । ସେଗୁଡ଼ିକ ଶୁଦ୍ଧତା, ମନ ଏବଂ କାର୍ଯ୍ୟରେ ବର୍ଣ୍ଣିତ ହେବା ଉଚିତ, ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏକ ବୈବାହିକ ସମ୍ପର୍କ ପ୍ରବେଶ ନହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଯୌନ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତିର କୌଣସି ସୂଚନା ନାହିଁ ।

ପଦ ୩୧-୩୨ ପଦରେ ଯୀଶୁ ବିବାହ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ପୁରୁଷ ଏବଂ ମହିଳା ସମ୍ପର୍କ ବିଷୟରେ ଅଧିକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଭାବରେ କହିଛନ୍ତି, ସ୍ୱୟଂ କରିଛନ୍ତି ଯେ ଯୌନ ଓ ଅନୈତିକତା କାରଣରୁ ନିଜ ପତ୍ନୀକୁ ଛାଡ଼ପତ୍ର ଦେଇଥିବା ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତି ତାଙ୍କୁ ବ୍ୟଭିଚାର କରନ୍ତି ଏବଂ ଯିଏ ଛାଡ଼ପତ୍ର ପାଇଥିବା ମହିଳାଙ୍କୁ ବିବାହ କରନ୍ତି ସେ ବ୍ୟଭିଚାର କରନ୍ତି ।

ଇଶ୍ୱର ଶାସ୍ତ୍ରରେ ବାରମ୍ବାର ଘୋଷଣା କରିଛନ୍ତି ଯେ ଛାଡ଼ପତ୍ର ତାଙ୍କ ଯୋଜନାକୁ ବିଶ୍ୱାସଯାତକତା କରେ । ସେ ସେହି ପରିକଳ୍ପନାର ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟକୁ ଆଦିପୁସ୍ତକ ୨:୧୮-୨୪ ରେ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଛନ୍ତି ।

ପ୍ରଭୁ ପରମେଶ୍ୱର କହିଲେ, “ମନୁଷ୍ୟର ଏକାକୀ ରହିବା ଭଲ ନୁହେଁ; ମୁଁ ତାଙ୍କୁ ତାଙ୍କର ଯୋଗ୍ୟ ସହାୟକ କରିବି। ”.....ତା’ପରେ ପ୍ରଭୁ ପରମେଶ୍ୱର ସେହି ଲୋକଟିକୁ ଗଭୀର ନିଦ୍ରାରେ ଶୋଇଲେ, ଏବଂ ସେ ଶୋଇଥିବା ସମୟରେ ତାଙ୍କର ଗୋଟିଏ ପଟି ନେଇ ମାଂସ ସହିତ ନିଜ ସ୍ଥାନ ବନ୍ଦ କରିଦେଲେ । ସଦାପ୍ରଭୁ ପରମେଶ୍ୱର ଯେଉଁ ସ୍ତ୍ରୀଲୋକଟିକୁ ସେ ସ୍ତ୍ରୀଲୋକରେ ପରିଣତ କଲେ ଏବଂ ସେହି ପୁରୁଷଙ୍କ ନିକଟକୁ ଆଣିଲେ। ତା’ପରେ ସେହି ଲୋକଟି କହିଲା, “ଏହା ମୋର ହାଡ଼ର ଅସ୍ଥି ଏବଂ ମୋର ମାଂସର ମାଂସ; ତାଙ୍କୁ ସ୍ତ୍ରୀ କୁହାଯିବ, କାରଣ ସେ ପୁରୁଷଙ୍କଠାରୁ ନିଆଯାଇଥିଲା। ” ଅତଏବ, ଜଣେ ପୁରୁଷ ନିଜ ପିତା ଏବଂ ମାତାଙ୍କୁ ଛାଡ଼ି ନିଜ ସ୍ତ୍ରୀକୁ ଧରି ରଖିବ, ଏବଂ ସେମାନେ ଏକ ମାଂସ ହେବେ ।

ଭଗବାନ ଡିକାଇନ୍ କରିଥିବା ବିବାହ ବନ୍ଧନ ଏତେ ଦୃଢ଼ ଯେ କେବଳ ବ୍ୟଭିଚାର (କିମ୍ବା ମୃତ୍ୟୁ) ଏକତାକୁ ଭାଙ୍ଗିପାରେ । ମିଳନ ଏତେ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଯେ ଯୀଶୁ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ଦେଇଛନ୍ତି ଯେ ଛାଡ଼ପତ୍ର ପ୍ରକୃତରେ ବ୍ୟଭିଚାରର କାରଣ ହୋଇଥାଏ ।

ପଦଗୁଡ଼ିକ ୩୩-୩୭ ରେ ଯୀଶୁ ଲୋକମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ବିଶ୍ୱାସ ସମ୍ପର୍କ ସହିତ କାର୍ଯ୍ୟ କରନ୍ତି । ସେ ଆମକୁ ଶପଥ ନକରିବାକୁ ଆଦେଶ ଦିଅନ୍ତି ବରଂ ଆମର “ହଁ” କଥା “ହଁ” ହେଉ ଏବଂ ଆମର “ନାଁ” କଥା “ନାଁ” ହେଉ ; “ଏହାଠାରୁ ଅଧିକ କିଛି ମନ୍ଦରୁ ଆସିଥାଏ” (ମାଥୁ ୫:୩୭) । ସତେ ଯେପରି ଯୀଶୁ କହୁଛନ୍ତି, “ତୁମେ କିଏ ବୋଲି ଭାବୁଛ? ପରସ୍ପର ସହିତ ତୁମର ସମ୍ପର୍କ ଏତେ କ୍ଷତିଗ୍ରସ୍ତ ହୋଇଛି ଯେ ଯେତେବେଳେ ତୁମେ କିଛି ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ଚାହୁଁଛ, ତୁମେ ପବିତ୍ର ଦ୍ୱାରା ଶପଥ କର, ମୋର ସାର୍ବଭୌମତ୍ୱ ଉପରେ ଅନୁମାନ କର ଏବଂ ଏକ ଶପଥ କର ଯାହା ଉପରେ ତୁମର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ନାହିଁ । ”

ବିଶ୍ୱ ଏକ ଶପଥକୁ ଏକ ପ୍ରକୃତ ଏବଂ ଦୃଢ଼ ପ୍ରତିବଦ୍ଧତା ବୋଲି ବିଶ୍ୱାସ କରେ, କିନ୍ତୁ ଇଶ୍ୱର ମନୁଷ୍ୟକୁ ସେହି ପ୍ରକାରର ସାର୍ବଭୌମତ୍ୱ ଦିଅନ୍ତି ନାହିଁ । ମଣିଷ ଜାଣେ ନାହିଁ ଯେ ସେ ସେହି ଉପାଦାନଗୁଡ଼ିକୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରିପାରିବ ଯାହା ତାଙ୍କ ଶପଥରେ ଖେଳିପାରେ । ସେ ଜାଣିପାରନ୍ତି ରହିବେ କି ନାହିଁ ତାହା ଉପରେ ତାଙ୍କର କୌଣସି ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ନାହିଁ। ତେଣୁ ଯୀଶୁ କହିଥିଲେ, “ଆଦୌ ଶପଥ କର ନାହିଁ; ନା ସ୍ୱର୍ଗ, ପୃଥିବୀ, ଯିରୁଶାଲମ କିମ୍ବା ନିଜ ମୁଣ୍ଡ ଦ୍ୱାରା ନୁହେଁ । ଏହା ପରିବର୍ତ୍ତେ, ତୁମର ଶବ୍ଦ ତୁମର ଏକମାତ୍ର ସାର୍ବଭୌମତ୍ୱକୁ ପ୍ରତିଫଳିତ କରିବାକୁ ଦିଅ - ହଁ ଏବଂ କେବଳ ଆଜି ପାଇଁ ନା । ”

ପଦଗୁଡ଼ିକ ୩୮-୪୨ ରେ ଯୀଶୁ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଛନ୍ତି ଯେ ଆମେ କିପରି ଅନିୟମିତ ଅପରାଧଗୁଡ଼ିକ ପରିଚାଳନା କରିବୁ - ଯାହା ଲୋକମାନଙ୍କଠାରୁ ଆସିଥାଏ ଯାହାକୁ ଆମେ ହୁଏତ ଜାଣି ନଥାଉ ଏବଂ କେବଳ ଦୈନନ୍ଦିନ ଜୀବନର ଏକ ଅଂଶ: “ଯଦି କେହି ଆପଣଙ୍କୁ ତାହା ଗାଳରେ ଚାପୁଡ଼ା ମାରନ୍ତି, ତେବେ ଅନ୍ୟକୁ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କ ନିକଟକୁ ଯାଆନ୍ତୁ । ଏବଂ ଯଦି କେହି ତୁମ ବିରୁଦ୍ଧରେ ମକୋଦମା କରିବେ ଏବଂ ତୁମର ପୋଷାକ ନେଇଯିବେ, ତେବେ ତାଙ୍କୁ ତୁମର ପୋଷାକ ମଧ୍ୟ ଦିଅ । ଏବଂ ଯଦି କେହି ଆପଣଙ୍କୁ ଗୋଟିଏ କୋଶ ଯିବାକୁ ବାଧ୍ୟ କରନ୍ତି, ତେବେ ତାଙ୍କ ସହିତ ଦୁଇ କୋଶ ଯାଆନ୍ତୁ ”(ମାଥୁ ୫:୩୯-୪୧) । ଦୁନିଆ ଭାବୁଛି ପ୍ରତିଶୋଧ ଗ୍ରହଣୀୟ, ବୋଧହୁଏ ପସନ୍ଦ ମଧ୍ୟ । କିନ୍ତୁ ଇଶ୍ୱର ମଧ୍ୟ ଲୋକମାନଙ୍କ ସହିତ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବେ, ତେଣୁ ଆମେ ସେମାନଙ୍କୁ ପ୍ରତିରୋଧ କରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ବାସ୍ତବରେ, ସେମାନେ ଆମକୁ ଯାହା ମାଗନ୍ତି ତା’ଠାରୁ ଅଧିକ ପ୍ରଦାନ କରିବା ଉଚିତ୍ । ଦିଅ, ଦିଅ, ଦିଅ! ସମୟ ସମୟରେ ଏହାର ଫାଇଦା ନେବାକୁ ଆମେ ଭୟ କରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ ।

ପଦଗୁଡ଼ିକ ୪୩-୪୭ ରେ ଯାଣୁ ଅନିୟମିତ ଅପରାଧ ଗ୍ରହଣ କରନ୍ତି ଏବଂ ସେମାନଙ୍କୁ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ କରନ୍ତି ଯାହାକୁ ଆମେ ପ୍ରକୃତରେ ଜାଣୁ ଯେଉଁମାନେ ଆମକୁ ଅନିଷ୍ଟ କରିବାକୁ ଚାହାଁନ୍ତି: “ଆପଣ ଶୁଣିଥିବେ ଯେ କୁହାଯାଇଛି, ‘ତୁମେ ତୁମର ପଡ଼ୋଶୀକୁ ଭଲ ପାଅ ଏବଂ ଶତ୍ରୁକୁ ଘୃଣା କର ।’ କିନ୍ତୁ ମୁଁ ତୁମକୁ କୁହେ, ତୁମର ଶତ୍ରୁମାନଙ୍କୁ ଭଲ ପାଅ ଏବଂ ଯେଉଁମାନେ ତୁମକୁ ଡାକି କରନ୍ତି ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ପ୍ରାର୍ଥନା କର, ଯେପରି ତୁମେ ସ୍ୱର୍ଗରେ ଥିବା ପିତାଙ୍କ ପୁତ୍ର ହୋଇପାରିବ ”(ମାଥୁ ୫:୪୩-୪୫) । ଦୁନିଆ କେବଳ ତାର ସାଙ୍ଗମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଯତ୍ନ ନିଏ । କିନ୍ତୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଆଦର୍ଶ ଏହାର ବିପରୀତ: ଆମେ ଆମର ଶତ୍ରୁମାନଙ୍କୁ ଭଲ ପାଇବା ଏବଂ ପ୍ରକୃତରେ ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିବା । ଆମେ ଆମର ସ୍ୱର୍ଗୀୟ ପିତାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ହେବା । ଭଗବାନଙ୍କ ଉତ୍ତମତା ଭଲ ଏବଂ ମନ ସମଗ୍ର ପୃଥିବୀକୁ ଯାଇଥାଏ, ତେଣୁ ଆମକୁ ତାଙ୍କର ପ୍ରେମ ପ୍ରଦାନ କରେ ଯାହା ସହିତ ଆମେ ଆମର ଶତ୍ରୁମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ପ୍ରେମ କରିପାରିବା । ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଲୋକମାନେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଭଲ ପାଇବା ଏବଂ ଅଭିବାଦନ କରିବା ଉଚିତ୍, ବିଶେଷତଃ ଯେତେବେଳେ ଆମର ଲାଭ କରିବାକୁ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ କିଛି ନଥାଏ ।

ତତ୍ତ୍ୱାବଧାନର ଏହି ନୂତନ ଜୀବନ ବଞ୍ଚିବାର ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଚାରି ସହିତ ଯାଣୁ ୪୮ ପଦରେ ଶେଷ କରିଛନ୍ତି: “ତେଣୁ ତୁମର ସ୍ୱର୍ଗୀୟ ପିତା ଯେପରି ସିଦ୍ଧ, ତୁମେ ନିଶ୍ଚୟ ସିଦ୍ଧ ହେବା ଉଚିତ୍ ।” ମଣ୍ଡଳୀକୁ ବଞ୍ଚାଇବା ପାଇଁ ଆହ୍ୱାନ କରାଯିବାର ଆମର ସାମର୍ଥ୍ୟ କେବଳ ଆମ ପିତାଙ୍କ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଧାର୍ମିକତା ମଧ୍ୟରେ ମିଳିଥାଏ । ଈଶ୍ୱର ତାଙ୍କ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କଠାରେ ରଖୁଥିବା ନୂତନ ଜନ୍ମ ଆମ ପାଇଁ ଏହିପରି ଜୀବନଯାପନ କରିବା ସମ୍ଭବ କରେ; ଆମ ପିତା ସିଦ୍ଧ, ଏବଂ ଆମେ ତାଙ୍କ ପରି ହେବା ପାଇଁ ପରିକଳ୍ପିତ ।

ପାଉଲଙ୍କ ଶବ୍ଦରେ

ଏଫିସୀୟ ୪:୧୭-୨:୯ରେ ପାଉଲଙ୍କ ତତ୍ତ୍ୱାବଧାନରେ ସମାନ ଜୀବନକୁ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଛନ୍ତି ।

ପ୍ରଥମେ ୪:୧୭-୫:୭ରେ, ଯେପରି ଯାଣୁ କହିଥିଲେ, ଏହି ଜୀବନ ଆମ ଚାରିପାଖର ଆଦର୍ଶଠାରୁ ଭିନ୍ନ ଦେଖାଯାଏ । ଆମ ପିତା ଆଦମଙ୍କଠାରୁ ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ଚିନ୍ତାଧାରାର ଅସାରତା ମଧ୍ୟରେ ଆମେ ଦୁନିଆ ପରି ବଞ୍ଚିପାରିବା ନାହିଁ । ସେହି ଚିନ୍ତାଧାରା ଅନ୍ଧକାରମୟ ହୋଇଯାଏ, ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଚିନ୍ତାଧାରାରୁ ଅଲଗା, ସମ୍ବେଦନଶୀଳତା ବିନା ଏବଂ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ଆମ୍ଭ ଏବଂ ଏହାର ପ୍ରଶ୍ନଦାନକୁ ଦିଆଯାଏ । ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ନିକଟକୁ ଆସିବା ଏହା ପାଇଁ ଅନୁମତି ଦେବ ନାହିଁ । ଏହା ପରିବର୍ତ୍ତେ, ଆମେମାନେ ନୂତନ ଭାବରେ ସୃଷ୍ଟି ହେବା ପରି ହେବା ଉଚିତ୍ - ପ୍ରକୃତ ଧାର୍ମିକତା ଏବଂ ପବିତ୍ରତାରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ପରି । ଆମେମାନେ ତାଙ୍କ ପୁତ୍ର ଯାଣୁଙ୍କ ପରି ହେବା ଉଚିତ୍, କାରଣ ଏହିପରି ଭାବରେ ଆମେ ପୁନର୍ବାର ଜନ୍ମ ହୋଇଛୁ । ଆମେମାନେ “ପ୍ରେମରେ ଚାଲିବା, ଯେପରି ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଆମକୁ ପ୍ରେମ କଲେ ଏବଂ ନିଜ ପାଇଁ ନିଜକୁ ସମର୍ପଣ କଲେ, ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ପାଇଁ ଏକ ସୁଗନ୍ଧିତ ନୈବେଦ୍ୟ ଏବଂ ବଳିଦାନ” (ଏଫି ୫:୨) ।

ପାଉଲ ପର୍ବତରେ ଉପଦେଶରେ ଯାଣୁଙ୍କ ବାକ୍ୟ ସହିତ ମେଳ ଖାଇବାକୁ ଆଗେଇ ଆସିଲେ । ଏହି ନୂତନ ଜୀବନର ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗରେ ଥିବା ବିଶ୍ୱ ଉପରେ ଏହାର ମହତ୍ତ୍ୱ ପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରଭାବ ରହିଛି (୫:୮-୧୭ ଦେଖନ୍ତୁ) । ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ସଂପର୍କରେ ପୁରୁଷ ଏବଂ ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସୃଷ୍ଟିରେ ଏହା ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ପରିକଳ୍ପନାକୁ ଦର୍ଶାଏ (୫:୧୮-୨୧ ଦେଖନ୍ତୁ), ବୈବାହିକ ସମ୍ପର୍କ (୫:୨୨-୩୩ ଦେଖନ୍ତୁ), ପାରିବାରିକ ସମ୍ପର୍କ (୬:୧-୪ ଦେଖନ୍ତୁ), ଏବଂ ବଜାର ସ୍ଥାନ ସମ୍ପର୍କ (୬:୫-୯ ଦେଖନ୍ତୁ) । ଏହି ପଦଗୁଡ଼ିକରୁ ଅନେକ କିଛି ନିଆଯାଇପାରେ, କିନ୍ତୁ ମୁଁ କିଛି ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ସିଦ୍ଧାନ୍ତକୁ ଆଲୋକିତ କରିବି ।

ପ୍ରଥମେ, ଏହି ଜୀବନ ଯାଣୁଙ୍କଠାରେ ଆମକୁ ଦିଆଯାଇଛି । ତାଙ୍କ ସହିତ ଆମର ମୃତ୍ୟୁ, ସମାଧି ଏବଂ ପୁନରୁତ୍ଥାନ ବିନା କୌଣସି ନୂତନ ଜୀବନ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଯୋହନ ୩ ରେ ନିକୋଦିମଙ୍କ ପାଇଁ ଏହା ଏକ ରହସ୍ୟ ଥିଲା । ଯେପରି ଯାଣୁ ତାଙ୍କୁ କହିଥିଲେ, “ପ୍ରକୃତରେ, ମୁଁ ତୁମକୁ ସତ୍ୟ କହୁଛି, ଯଦି କେହି ଜଳ ଓ ଆତ୍ମା ଦ୍ୱାରା ଜନ୍ମ ନ ହୁଅନ୍ତି,

ତେବେ ସେ ଇଶ୍ଵରଙ୍କ ରାଜ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ କରିପାରିବେ ନାହିଁ” (ଯୋହନ ୩:୫), ନିକୋଦିମ ଉତ୍ତର ଦେଲେ, “ଏସବୁ କିପରି ହୋଇପାରେ?” (ଯୋହନ ୩:୯) ।

ଦ୍ଵିତୀୟତଃ, ଏହି ଜୀବନ ଆମ ଚାରିପାଖରେ ଥିବା ଦୁନିଆର ଜୀବନ ସହିତ ମେଳ ଖାଉ ନାହିଁ । ଯେତେବେଳେ ଆମେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ନିକଟକୁ ଆସିବା, ଆମର ସମସ୍ତ ମାନବିକ ସମ୍ପର୍କ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୁଏ; ନମ୍ରତା ବର୍ତ୍ତମାନ ସମସ୍ତଙ୍କ ମୂଳରେ ଅଛି । ସେଥିପାଇଁ ପାଉଲ କହିଛନ୍ତି ଯେ ଆମେ “ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ପ୍ରତି ସମ୍ମାନର ସହ ପରସ୍ପରକୁ ବଶୀଭୂତ ହେବା” (ଏଫି ୫:୨୧) । ପାରସ୍ପରିକ ଉପସ୍ଥାପନା ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ପାରସ୍ପରିକ ନିର୍ଭରଶୀଳତାର ରହସ୍ୟ ସୃଷ୍ଟି କରେ: ସ୍ଵାମୀମାନେ ନିଜ ପତ୍ନୀଙ୍କୁ ନିଜ ଶରୀର ପରି ଭଲ ପାଆନ୍ତି । ପତ୍ନୀମାନେ ନିଜ ସ୍ଵାମୀଙ୍କୁ ମୁକ୍ତ ଭାବରେ ସମ୍ମାନ ଦିଅନ୍ତି । ପିଲାମାନେ ସେମାନଙ୍କ ପିତାମାତାଙ୍କୁ ସମ୍ମାନ ଏବଂ ଆଜ୍ଞା ପାଳନ କରନ୍ତି । ବଜାରରେ ମଧ୍ୟ ବ୍ୟବସାୟ ଅଭ୍ୟାସଗୁଡ଼ିକ ଓଲଟପାଲଟ ହୋଇଯାଏ ଯେହେତୁ ମାଲିକମାନେ ସେମାନଙ୍କ କର୍ମଚାରୀ (ଦାସ) ମାନଙ୍କୁ ସମ୍ମାନର ସହିତ ବ୍ୟବହାର କରନ୍ତି ଏବଂ କର୍ମଚାରୀମାନେ ସେମାନଙ୍କର ମାଲିକମାନଙ୍କୁ ସେହି ସେବା ସହିତ ବ୍ୟବହାର କରନ୍ତି ଯାହା ସେମାନେ ଇଶ୍ଵରଙ୍କୁ ପ୍ରଦାନ କରନ୍ତି ।

ତୃତୀୟତଃ, ଏହି ଜୀବନ ଆମ ଦ୍ଵାରା ମନୋନୀତ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ । ଇଶ୍ଵରଙ୍କ ରାଜ୍ୟର ସମ୍ପ୍ରସାରଣ ପାଇଁ ଆମ ଜୀବନକୁ ପରିଚାଳନା କରିବାର କ୍ଷମତା ଇଶ୍ଵରଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ତାଙ୍କ ପୁତ୍ରଙ୍କୁ ପଠାଇବାରେ ଏବଂ ପୁତ୍ରଙ୍କଠାରେ ପ୍ରାପ୍ତ ପରିତ୍ରାଣ ଗ୍ରହଣ କରୁଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ତାଙ୍କ ଆତ୍ମାକୁ ଭରିବାରେ ସମ୍ଭବ ହୋଇପାରିଛି । ତଥାପି, ଆମେ ଏହା ଉପରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ଜରୁରୀ । ରୋମୀୟ ୬: ୧୧-୧୪ ରେ ପାଉଲ ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ କରିଛନ୍ତି:

ତୁମେ ମଧ୍ୟ ନିଜକୁ ପାପ ପାଇଁ ମୃତ ଏବଂ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଯୀଶୁଙ୍କଠାରେ ଇଶ୍ଵରଙ୍କ ପାଇଁ ଜୀବନ୍ତ ବୋଲି ଭାବିବା ଉଚିତ୍ । ଅତଏବ ପାପ ତୁମର ମର୍ତ୍ତ୍ୟ ଶରୀରରେ ରାଜତ୍ଵ କର ନାହିଁ, ଯେପରି ତୁମେ ଏହାର ଆବେଗକୁ ମାନିବା ପାଇଁ । ଅଧର୍ମର ଅଧର୍ମ ପାଇଁ ତୁମର ସଦସ୍ୟମାନଙ୍କୁ ପାପ ପାଇଁ ଉପସ୍ଥାପନ କର ନାହିଁ, ବରଂ ନିଜକୁ ଇଶ୍ଵରଙ୍କ ନିକଟରେ ଉପସ୍ଥାପନ କର, ଯେଉଁମାନେ ମୃତ୍ୟୁରୁ ଜୀବନ୍ତ ହୋଇଅଛନ୍ତି, ଏବଂ ତୁମର ସଦସ୍ୟମାନେ ଧାର୍ମିକତାର ଉପକରଣ ଭାବରେ ଇଶ୍ଵରଙ୍କ ନିକଟରେ ଉପସ୍ଥାପନ କର । କାରଣ ପାପ ଆପଣଙ୍କ ଉପରେ କୌଣସି ଆଧିପତ୍ୟ ରଖିବ ନାହିଁ, ଯେହେତୁ ଆପଣ ନିୟମ ଅଧୀନରେ ନୁହଁନ୍ତି ବରଂ ଅନୁଗ୍ରହରେ ଅଛନ୍ତି ।

ଏହା ଅନୁସରଣ କରିବା ଏକ ଧାର୍ମିକତା

ଆମେ ଅନୁସରଣ କରିବାକୁ ଥିବା ଧାର୍ମିକତା ବିଷୟରେ ଯୀଶୁ କହିଛନ୍ତି - “ପ୍ରଥମେ ଇଶ୍ଵରଙ୍କ ରାଜ୍ୟ ଏବଂ ତାଙ୍କ ଧାର୍ମିକତା ଖୋଜ” (ମାଥୁ ୬:୩୩) ଏବଂ ଆମକୁ ଦିଆଯାଇଥିବା ଧାର୍ମିକତା ବିଷୟରେ: “ତୁମର ସ୍ଵର୍ଗୀୟ ପିତା ଯେପରି ସିଦ୍ଧ, ସେହିପରି ସିଦ୍ଧ ହୁଅ” (ମାଥୁ ୫:୪୮) । ସେ ବର୍ତ୍ତମାନ ମାଥୁ ୬:୨-୨୮ ରେ ପର୍ବତ ଉପରେ ଉପଦେଶ ସମାପ୍ତ କରି ଇଶ୍ଵରଙ୍କ ସହ ସମ୍ପର୍କରେ ଏହି ଧାର୍ମିକତାକୁ କିପରି ଅନୁସରଣ କରିବା ଉଚିତ୍ ସେ ବିଷୟରେ ବିସ୍ତୃତ ବିବରଣୀ ଦେଇଛନ୍ତି ।

ପଦ ୭-୧୧ ରେ ଯୀଶୁ କୁହନ୍ତି,
ମାଗ, ଏବଂ ତାହା ତୁମକୁ ଦିଆଯିବ; ସମ୍ମାନ କର, ଏବଂ ତୁମେ ପାଇବ; ଆଦାତ କର, ଏବଂ ଏହା ତୁମ ପାଇଁ ଦ୍ଵାର ଖୋଲାଯିବ । ପଚାରିଥିବା ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଇଁ, ଏବଂ
ଯିଏ ଖୋଜେ ସେ ପାଇବ, ଏବଂ ଯିଏ ଏହାକୁ ଆଦାତ କରବା ତା’ର ଦ୍ଵାର ଖୋଲିବ । ଅଥବା ଆପଣଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ କାହାରି, ଯଦି ପୁଅ ଆପଣଙ୍କୁ ରୁଚି ମାଗେ, ତେବେ ତାଙ୍କୁ ପଥର ଦେବ କି? କିମ୍ବା ଯଦି ସେ ମାଛ ମାଗନ୍ତି, ତେବେ

ତାଙ୍କୁ ଏକ ସର୍ପ ଦେବ କି? ଅତଏବ, ଯଦି ତୁମ୍ଭେ ଦୁଷ୍ଟ, ତେବେ ତୁମେ କିପରି ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଭଲ ଜିନିଷ ଦେବା ପାଇଁ ଜାଣିଛ, ସ୍ଵର୍ଗରେ ଥିବା ତୁମର ପିତା ତାଙ୍କୁ ପଚାରିଥିବା ଲୋକଙ୍କୁ ଭଲ ଜିନିଷ କାହିଁକି ଦେବେ ନାହିଁ!

ଯେଉଁମାନେ ତାଙ୍କର ଧାର୍ମିକତା ବଞ୍ଚିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଈଶ୍ଵର ତାଙ୍କର ଉପସ୍ଥିତି ଏବଂ ଦିଗ ପ୍ରଦାନ କରନ୍ତି | ଆତ୍ମାତକରି ପାଇଁ କବାଟ ଖୋଲିଲା, ମାଗିଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି ଗ୍ରହଣ କରେ, ସନ୍ଧାନକାରୀ ପାଏ | ଯଦି ଆମେ ଭଲପାଉଥିବା ଲୋକଙ୍କୁ ଭଲ ଉପହାର ଦେଇଥାଉ, କନ୍ଧନା କର ଯେ ଭଗବାନ ଆମକୁ କେତେ ଆଶୀର୍ବାଦ ଦେବାକୁ ଚାହାଁନ୍ତି | ଏହା ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ପାଇଁ କରିବା ପାଇଁ ଓହ୍ଲାଇଥାଏ ଯେପରି ଆମେମାନେ ସେମାନଙ୍କ ସହିତ ତାହା କରିବା |

୧୩-୧୪ ପଦରେ ଯୀଶୁ ଆମକୁ ଚେତାବନୀ ଦେଇଛନ୍ତି ଯେ ତାଙ୍କ ଧାର୍ମିକତାକୁ ଅନୁସରଣ କରିବା ପାଇଁ ଆମକୁ “ସଂକୀର୍ଣ୍ଣ ଫାଟକ ଦେଇ ପ୍ରବେଶ କରିବାକୁ ହେବ | କାରଣ ଫାଟକ ପ୍ରଶସ୍ତ ଏବଂ ରାସ୍ତାଟି ସହଜ ଅଟେ ଯାହା ବିନାଶ ଆଡକୁ ଯାଏ, ଏବଂ ଯେଉଁମାନେ ଏହା ଦେଇ ପ୍ରବେଶ କରନ୍ତି ସେମାନେ ବହୁତ | କାରଣ ଫାଟକ ସଂକୀର୍ଣ୍ଣ ଏବଂ ରାସ୍ତା କଠିନ ଯାହା ଜୀବନକୁ ନେଇଥାଏ ଏବଂ ଯେଉଁମାନେ ଏହାକୁ ପାଇଥାନ୍ତି ସେମାନେ ଅଳ୍ପ ଅଟନ୍ତି |” ଆମକୁ ସର୍ବନିମ୍ନ ଚାଲିବା ରାସ୍ତାରେ ରହିବାକୁ ପଡିବ, କାରଣ ବିନାଶକୁ ଯାଉଥିବା ଲୋକଟି ପ୍ରଶସ୍ତ ଏବଂ ବହୁଳ ଜନସଂଖ୍ୟା | ଜୀବନ ଏକ ସଂକୀର୍ଣ୍ଣ ଏବଂ ଏକୂଟିଆ ହୋଇପାରେ |

୧୫-୨୩ ପଦରେ ଯୀଶୁ ଆଉ ଦୁଇଟି ଚେତାବନୀ ଦିଅନ୍ତି: ଆମକୁ “ମିଥ୍ୟା ଭବିଷ୍ୟଦ୍‌ବକ୍ତାମାନଙ୍କଠାରୁ ସାବଧାନ” ହେବା ଆବଶ୍ୟକ ଏବଂ ଯେଉଁମାନେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କୁ ଜାଣନ୍ତି ବୋଲି ଦାବି କରନ୍ତି କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ: “ଯେଉଁମାନେ ମୋତେ ‘ପ୍ରଭୁ, ପ୍ରଭୁ’ କୁହନ୍ତି, ସେମାନେ ସମସ୍ତେ ରାଜ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ କରିବେ ନାହିଁ | ସ୍ଵର୍ଗର, କିନ୍ତୁ ଯିଏ ସ୍ଵର୍ଗରେ ଥିବା ମୋର ପରମପିତାଙ୍କ ଇଚ୍ଛା ପାଳନ କରେ ”(ମାଥୁ ୨:୨୧) | ଯୀଶୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ସ୍ଵପ୍ନ: ପ୍ରତାରଣା ପାଇଁ ସାବଧାନ |

ପ୍ରତାରଣା ଦୁଇ ଗୋଷ୍ଠୀର ଲୋକଙ୍କଠାରୁ ଆସିପାରେ | ପ୍ରଥମତଃ, ଧାର୍ମିକ ନେତା ଭାବରେ ପରିଚିତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କଠାରୁ | ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟବଶତା, ଅନେକଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ଅବାସ୍ତବ, ଏହି ବ୍ୟକ୍ତିମାନେ ବିନାଶ କରିବାକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ ରଖିଛନ୍ତି | ବିପଜ୍ଜନକ ଲୋକମାନେ ଶୀଘ୍ର କିମ୍ବା ପରେ ସେମାନଙ୍କ ଜୀବନର ଫଳ ଦ୍ଵାରା ଆବିଷ୍କୃତ ହେବେ | କିନ୍ତୁ ପ୍ରକୃତ ଅନୁଗାମୀ ଭାବରେ ପରିଚିତ ଲୋକମାନଙ୍କଠାରୁ ବିପଦ ମଧ୍ୟ ଆସିପାରେ | ନିଜକୁ ରକ୍ଷା କରିବା ପାଇଁ, ଆମେ ସେହି ବିଶ୍ଵାସୀଙ୍କୁ ଖୋଜିବାକୁ ପଡିବ ଯେଉଁମାନେ ଈଶ୍ଵରଙ୍କ ଇଚ୍ଛା କରନ୍ତି - ଯେଉଁମାନେ ପ୍ରଦର୍ଶନ କରନ୍ତି ଯେ ସେମାନେ ଈଶ୍ଵରଙ୍କୁ ଜାଣନ୍ତି ଏବଂ କେବଳ ଏହା ବିଷୟରେ କଥାବାର୍ତ୍ତା କରନ୍ତି ନାହିଁ |

ପଦ ୨୪-୨୬ ରେ ଯୀଶୁ ତାଙ୍କର ଆହ୍ଵାନକୁ ସମାପ୍ତ କଲେ:

ସମସ୍ତେ ଯିଏ ମୋର ଏହି ଶବ୍ଦ ଶୁଣନ୍ତି ଏବଂ ତାହା କରନ୍ତି, ସେ ଜଣେ ଜ୍ଞାନୀ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ପରି ହେବେ ଯିଏ ପଥର ଉପରେ ତାଙ୍କ ଘର ନିର୍ମାଣ କରିଛନ୍ତି | ଏବଂ ବର୍ଷା ହେଲା, ଏବଂ ବନ୍ୟା ଆସିଲା, ଏବଂ ପବନ ପ୍ରବାହିତ ହେଲା ଏବଂ ସେହି ଘର ଉପରେ ପ୍ରହାର କଲା, କିନ୍ତୁ ଏହା ପଡିଲା ନାହିଁ, କାରଣ ଏହା ପଥର ଉପରେ ସ୍ଥାପିତ ହୋଇଥିଲା | ଏବଂ ଯେଉଁମାନେ ମୋର ଏହି କଥା ଶୁଣନ୍ତି ଏବଂ ତାହା କରନ୍ତି ନାହିଁ, ସେମାନେ ବାଲୁକା ଉପରେ ନିଜ ଘର ନିର୍ମାଣ କରିଥିବା ମୂର୍ଖ ବ୍ୟକ୍ତି ପରି ହେବେ | ପୁଣି ବର୍ଷା ହେଲେ, ଏବଂ ବନ୍ୟା ଆସିଲେ, ଏବଂ ପବନ ପ୍ରବାହିତ ହୋଇ ସେହି ଘର ଉପରେ ପ୍ରହାର କଲେ, ଏବଂ ଏହା ପଡିଲେ, ଏବଂ ଏହାର ପତନ ବହୁତ ବଡ ହେବ |

ଈଶ୍ଵରଙ୍କ ବାକ୍ୟ ଶୁଣି ସେମାନଙ୍କୁ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲଗାଇ ଆମେ ବୁଦ୍ଧିମାନ ଭାବରେ ଗଢିବା ଆବଶ୍ୟକ | ଯଦି ଆମେ ଏହା କରିବା, ତେବେ ଆମେ ଝଡ଼ରେ ସୁରକ୍ଷିତ ରହିବୁ | ଯେଉଁ ଜୀବନ ଅଭ୍ୟାସର ମୂଳଦୁଆ ନଥାଏ, ତାହା ଭୁଣ୍ଡି ପଡିବ |

ଇଣ୍ଡିଆର ରାଜ୍ୟ ଏବଂ ତାଙ୍କ ଧାର୍ମିକତା ପାଇଁ ଆମ ଜୀବନର ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦିଗକୁ ପରିଚାଳନା କରିବା ପାଇଁ ମଣ୍ଡଳୀକୁ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ପରିପକ୍ୱତାକୁ ଆହ୍ୱାନ କରାଯାଇଛି । ଯେତେବେଳେ ଇଣ୍ଡିଆର ଲୋକମାନେ ପ୍ରକୃତରେ ପବିତ୍ର ଜୀବନଯାପନ କରୁଛନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ପବିତ୍ର ଆତ୍ମାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସଶକ୍ତ ହୁଅନ୍ତି, ସେତେବେଳେ ସେମାନେ ସେମାନଙ୍କ ପିଢ଼ିରେ ଇଣ୍ଡିଆର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ପୂରଣ କରିବାରେ ପ୍ରଭାବଶାଳୀ ହେବେ: ସେମାନେ ରହୁଥିବା ସ୍ଥାନରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ପୁରୁଷ, ମହିଳା ଏବଂ ଶିଶୁଙ୍କୁ ସମ୍ପର୍କ ଏବଂ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ ବିଷୟରେ ତାଙ୍କର ସୁସମାଚାର ବାଣୀ ପ୍ରଚାର କରିବା ।

ଭାଗ ୨

ଏହାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ବଞ୍ଚିବା ପାଇଁ ମଣ୍ଡଳୀକୁ ସଶକ୍ତ କରିବା

ଯୀଶୁ ତାଙ୍କ ମଣ୍ଡଳୀକୁ ନେତୃତ୍ୱ ପ୍ରଦାନ କଲେ

ଆମେ ତାଙ୍କ ଚର୍ଚ୍ଚ ପାଇଁ ଇଣ୍ଡିଆର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ବିଷୟରେ କିଛି ବିସ୍ତୃତ ଭାବରେ ଆଲୋଚନା କରିଛୁ: ପ୍ରତ୍ୟେକ ବିଶ୍ୱାସୀ ତାଙ୍କ ସ୍ଥାନରେ ସୁସମାଚାର ବଞ୍ଚାଇବା, ଉପହାର ଏବଂ ଆତ୍ମାଙ୍କ ଫଳ ପ୍ରଦର୍ଶନ କରିବା ଏବଂ ସେମାନଙ୍କର ଅନୁଗ୍ରହ କାହାଣୀ କହିବା ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତି, ନାରୀ, ଏବଂ ଶିଶୁ ସୁସମାଚାର ଶୁଣିପାରିବେ ଏବଂ ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କୁ ଗ୍ରହଣ କିମ୍ବା ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରିବାର ସୁଯୋଗ ପାଇପାରିବେ । ଆମେ ବର୍ତ୍ତମାନ ପ୍ରଶ୍ନ କରିବା ଉଚିତ୍, ଏହା କିପରି କରାଯିବ?

ଇଣ୍ଡିଆର ନିଜ ଲୋକଙ୍କୁ ସେମାନଙ୍କର ଆହ୍ୱାନରେ ସଜାଇବା ପାଇଁ ମଣ୍ଡଳୀକୁ ଏକ ଅମୂଲ୍ୟ ଉପ ପ୍ରଦାନ କରିଛନ୍ତି: ନେତୃତ୍ୱ । ଏଥିରେ ପାଠକ ସ୍ୱସ୍ତ ଥିଲେ:

ସେ ପ୍ରେରିତମାନଙ୍କୁ, ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱାମାନଙ୍କୁ, ସୁସମାଚାର ପ୍ରଚାରକ, ମେଷପାଳକ ଏବଂ ଶିକ୍ଷକମାନଙ୍କୁ ସାଧୁମାନଙ୍କୁ ସେବା କାର୍ଯ୍ୟ, ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଶରୀର ଗଠନ ପାଇଁ ସଜାଇବା ପାଇଁ ଦେଇଛନ୍ତି, ଯେପରିକି ଆମେ ସମସ୍ତେ ବିଶ୍ୱାସର ଏକତା ଏବଂ ଜ୍ଞାନର ଏକତା ହାସଲ ନକରିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ । ଇଣ୍ଡିଆର ପୁତ୍ର, ପରିପକ୍ୱ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ହେବା ପାଇଁ, ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ପୂର୍ଣ୍ଣତାର ପରିମାପ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ । (ଏଫୀସିୟ ୪:୧୧-୧୩)

ସ୍ଥାନୀୟ ଲୋକଙ୍କ ମଣ୍ଡଳୀର ନେତୃତ୍ୱ ପାଇଁ କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟ ତାଙ୍କ ଲୋକଙ୍କ ପାଇଁ ଇଣ୍ଡିଆର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟକୁ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ନିଶ୍ଚିତ କରିବା ଅପେକ୍ଷା ଅଧିକ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ନୁହେଁ । ନେତୃତ୍ୱ ନିଶ୍ଚିତ କରିବାକୁ ପଡିବ ଯେ ପରିବେଶ ସୃଷ୍ଟି କରି ଲୋକମାନେ ସେହି ନିଶ୍ଚିତକରଣରେ ବଢନ୍ତି ଯେଉଁଠାରେ ଲୋକମାନେ ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଭଗବାନଙ୍କ ଇଚ୍ଛାରେ ଚାଲିବାକୁ ବାଧ୍ୟ ହୁଅନ୍ତି ।

ସ୍ୱସ୍ତ ବିଶ୍ୱାସକୁ ଆସୁଥିବା ଲୋକମାନଙ୍କ ସହିତ ବ୍ୟସ୍ତ ରହିବା ଏକ ସାଂଘାତିକ ତ୍ରୁଟି, ସେମାନଙ୍କୁ ଯାଶୁଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ନୂତନ ଜନ୍ମ ଦେବା ପରେ ଈଶ୍ୱର ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିଥିବା ସମସ୍ତ ମାର୍ଗରେ ସେମାନଙ୍କୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିବାକୁ ମଧ୍ୟ ପ୍ରସ୍ତୁତ ନହୋଇ ।

ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ସେମାନଙ୍କର ଆହ୍ୱାନରେ ରହିବାକୁ ସୁନିଶ୍ଚିତ କରିବା ପାଇଁ ତ୍ରୁଟିର ଚିହ୍ନିବା ଏବଂ ଏଡ଼ାଇବାରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିବା ନେତୃତ୍ୱର ଦାୟିତ୍ୱ ଅଟେ । ଯାଶୁଙ୍କ ଚେତାବନୀ ପୁନରାବୃତ୍ତି ଯୋଗ୍ୟ:

ମିଥ୍ୟା ଭବିଷ୍ୟଦ୍‌ବନ୍ଧାମାନଙ୍କଠାରୁ ସାବଧାନ ରୁହନ୍ତୁ, ଯେଉଁମାନେ ମେଷ ପୋଷାକରେ ଆପଣଙ୍କ ନିକଟକୁ ଆସନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଭିତର ପଟୁ ଗଧୁଆ ଅଟନ୍ତି । ଆପଣ ସେମାନଙ୍କର ଫଳ ଦ୍ୱାରା ସେମାନଙ୍କୁ ଚିହ୍ନିବେ । କଣ୍ଠା ଘାସରୁ ଅଙ୍ଗୁର ସଂଗ୍ରହ କରାଯାଏ, କିମ୍ବା କଣ୍ଠା ରୁ ଡିମ୍ବିରି ସଂଗ୍ରହ କରାଯାଏ କି? ତେଣୁ, ପ୍ରତ୍ୟେକ ସୁନ୍ଦ ଗଛ ଭଳି ଫଳ ଦେଇଥାଏ, କିନ୍ତୁ ରୋଗଗ୍ରସ୍ତ ଗଛ ଖରାପ ଫଳ ଦେଇଥାଏ । ଏକ ସୁନ୍ଦ ଗଛ ଖରାପ ଫଳ ଦେଇପାରେ ନାହିଁ କିମ୍ବା ରୋଗଗ୍ରସ୍ତ ଗଛ ଭଳି ଫଳ ଦେଇପାରେ ନାହିଁ । ଭଲ ଫଳ ନଥିବା ପ୍ରତ୍ୟେକ ଗଛକୁ କାଟି ନିଆଁରେ ଫିଙ୍ଗି ଦିଆଯାଏ । ଏହିପରି ତୁମେ ସେମାନଙ୍କୁ ସେମାନଙ୍କର ଫଳ ଦ୍ୱାରା ଚିହ୍ନିବ । (ମାଥୂଉ ୭:୧୫-୨୦)

ମୋର ଈଶ୍ୱରତତ୍ତ୍ୱିକ ପ୍ରଶିକ୍ଷଣର ଅନେକ ବର୍ଷ ମଧ୍ୟରେ, ମୋତେ ଦିଆଯାଇଥିବା ବିଶ୍ୱାସ ଏବଂ ପରମ୍ପରା ଉପରେ ମୁଁ ପ୍ରତିଫଳିତ ହୋଇଛି । ସେମାନେ ଭୁଲ୍ ନଥିଲେ, କେବଳ ଅସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ କିମ୍ବା ଧ୍ୟାନର ବାହାରେ । ଏକବିଂଶ ଶତାବ୍ଦୀରେ ମଣ୍ଡଳୀର ଇତିହାସ ମନୁଷ୍ୟର ଦାର୍ଶନିକ କାରଣରୁ ଏତେ ଅନନ୍ୟ ନୁହେଁ କିନ୍ତୁ ଏହା ପଶ୍ଚିମବଙ୍ଗର ମଣ୍ଡଳୀର ଐତିହାସିକ “ଆସ ଏବଂ ଦେଖ” ଆଭିମୁଖ୍ୟର ଭୁଲ ବିଷୟରେ ପ୍ରକାଶ କରିଛି ।

ଚର୍ଚ୍ଚର ଜୀବନରେ ଏହି “ଆସ ଏବଂ ଦେଖ” ଆଭିମୁଖ୍ୟ ଶିକ୍ଷ୍ୟତ୍ୱର ସଂଜ୍ଞା ଉପରେ “ଲୋକଙ୍କୁ ଚର୍ଚ୍ଚକୁ ଏକତ୍ର କରିବା” ଉପରେ ଅଧିକ ଭାର ଦେଇଛି । ଫଳାଫଳ, ବୋଧହୁଏ ଅନେକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଅବାଞ୍ଚିତ, ଏହା ହେଉଛି ଯେ ଯାଶୁଙ୍କ ଅନୁଗାମୀ ହେବାର ଅର୍ଥ ହେଉଛି ମଣ୍ଡଳୀଟି ଏହାର ମହତ୍ତ୍ୱ ହରାଇଛି । ଏବଂ ଆନ୍ତଃମାନେ ମଣ୍ଡଳୀର ସମସ୍ତ କାରଣକୁ ହରାଇଛୁ: ଯେ ଲୋକମାନେ ତାଙ୍କ ସହିତ ସଂପର୍କରେ ବଞ୍ଚିବା ଏବଂ ଜଗତରେ ତାଙ୍କୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରିବା ପାଇଁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ମିଳିଥାଏ । ମଣ୍ଡଳୀର ନେତୃତ୍ୱର କାର୍ଯ୍ୟ ହେଉଛି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ପ୍ରାଥମିକ ଆହ୍ୱାନରେ ସହଯୋଗ କରିବା - ତାଙ୍କ ଲୋକଙ୍କୁ ପ୍ରତିପୋଷଣ କରିବା ଦ୍ୱାରା ସେମାନେ ଏହି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ବଢ଼ନ୍ତି: ପ୍ରଥମତଃ, ସେମାନେ ପିତା ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସହିତ ନିରନ୍ତର ଏବଂ ବହୁଥିବା ସମ୍ପର୍କରେ ରହିବେ ଏବଂ ଦୂତୀୟରେ, ସେମାନେ ବିଶ୍ୱସ୍ତତା ଭାବରେ ପିତାଙ୍କୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରନ୍ତୁ ।

ଯେତେବେଳେ ଈଶ୍ୱର ମୋତେ ପ୍ରଥମେ ଏକ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକ ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରିଲେ, “ତୁମେ ଭାବୁଛ କି ମୋର ମଣ୍ଡଳୀ ତୁମର କଥା ଶୁଣିବା ପାଇଁ ଲୋକମାନଙ୍କ ସହିତ ଭାବିବା ପାଇଁ ଏକ ଭଣ୍ଡାର ଘର?” ବାସ୍ତବତା ସହିତ ମୁଁ ଗଭୀର ଭାବରେ ପ୍ରଭାବିତ ହୋଇଥିଲି ଯେ ମୋର ମଣ୍ଡଳୀ ବିଷୟରେ ଧାରଣା ଭୁଲ୍ ଥିଲା । ବାଇବେଲକୁ ଶିକ୍ଷା ଦେବା କିମ୍ବା ଏହାକୁ ପ୍ରଚାର କରିବା ପାଇଁ ଲୋକଙ୍କୁ ଏକାଠି କରିବା ଭୁଲ୍ ନୁହେଁ । କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କ ପ୍ରଶ୍ନରେ, ଈଶ୍ୱର ମୋତେ ଦୁଇଟି ବଡ଼ ତ୍ରୁଟି ବିଷୟରେ ପ୍ରକାଶ କଲେ: ଗୋଟିଏ, ମଣ୍ଡଳୀ ଲୋକମାନଙ୍କର ଏକ ସଭା ଏବଂ ଦୁଇ ଜଣ, ଯେ କେହି ଜଣେ ପ୍ରଚାର କରିବା ପାଇଁ ଏକାଠି ହୋଇଥିଲେ, ତାହା ଜଣେ ନେତାଙ୍କ ପାଇଁ ପ୍ରଭାବର ମାପ ଅଟେ ।

ଈଶ୍ୱର ମୋତେ ସେହି ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରିବାର ଅନେକ ବର୍ଷ ମଧ୍ୟରେ, ମୁଁ ଆବିଷ୍କାର କରିବାକୁ ଆସିଛି ଯେ ଯଦି ସେବା ପାଇଁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଲୋକମାନଙ୍କର ସଶକ୍ତିକରଣ ହେଉଛି ନେତୃତ୍ୱର ପ୍ରାଥମିକ ଆହ୍ୱାନ, ତେବେ ପାଶ୍ଚାତ୍ୟର ନେତାମାନେ ଭୁଲ୍ ସାଧନ ସହିତ ସେମାନଙ୍କର ଆଦେଶ ଏବଂ କାର୍ଯ୍ୟକାରିତା ମାପିବା ପାଇଁ ତାଲିମ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଛନ୍ତି । । ଲୋକମାନେ ଆମ ମଣ୍ଡଳୀକୁ ଆସନ୍ତି କି ନାହିଁ ପଚାରିବାବେଳେ ସେମାନେ ଆସିବା ପରେ ସେମାନେ କିପରି ଅନୁଭବ କରନ୍ତି ତାହା ଅତ୍ୟଧିକ ପ୍ରଚାରଶାକାରୀ ଫଳାଫଳ ଆଣିଥାଏ । ନେତୃତ୍ୱର ଦୁପଚାପ୍ ପ୍ରଲୋଭନକାରୀ ପ୍ରଶ୍ନରେ ପଶିଯାଆନ୍ତି, କେତେ ଲୋକ ଆସିଛନ୍ତି? ସେମାନେ କେତେ ଦେଇଛନ୍ତି? ସେମାନେ ଖୁସି ହୁଅନ୍ତି କି? ଏହି ପ୍ରଶ୍ନଗୁଡ଼ିକ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଲୋକ ଭାବରେ ବିଶ୍ୱାସ

କରିବାକୁ ଘୋଷଣା କରୁଥିବା ସମସ୍ତ ମଣ୍ଡଳୀ ପାଇଁ ବହୁତ କ୍ଷତି ପହଞ୍ଚାଏ, କାରଣ ସେମାନେ ଏକ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଉପରେ ଧ୍ୟାନ ଦିଅନ୍ତି ଯାହା ଇଶ୍ଵର ତାଙ୍କ ମଣ୍ଡଳୀ ପାଇଁ କେବେ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରିନଥିଲେ ।

ଇଶ୍ଵର ତାଙ୍କ ଲୋକମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଯାହା ଚାହାଁନ୍ତି, ନେତୃତ୍ଵ ପ୍ରଥମେ ଶିଖିବା ଆବଶ୍ୟକ, ତା'ପରେ ସେମାନେ କିପରି ନିଶ୍ଚିତ କରିପାରିବେ ଯେ ଲୋକମାନେ ଏହି ଜିନିଷଗୁଡ଼ିକରେ ବଢ଼ିବା ସହିତ ପରିବେଶ ଗଠନ କରିବେ ଯେଉଁଠାରେ ବିଶ୍ଵାସୀମାନେ ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଚାଲିବାକୁ ବାଧ୍ୟ ହେବେ । ମଣ୍ଡଳୀ ପାଇଁ ଇଶ୍ଵରଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଚାଲିବା ପାଇଁ ଲୋକଙ୍କୁ ସଶକ୍ତ କରିବାକୁ ଏକ ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ବିନା, ଯେଉଁମାନେ ନିଜକୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଅନୁଗାମୀ ବୋଲି କହନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କ ପରବର୍ତ୍ତୀ ପିଢ଼ି ନାମକରଣକାରୀଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କିଛି ହେବ ନାହିଁ ।

ବିଶ୍ଵାସୀ ବୋଲି ବିଶ୍ଵାସ କରୁଥିବା ବାଇବଲ ଜ୍ଞାନ ଯେତେ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ସତ୍ୟ ପ୍ରଦାନ କରିବା ଯଥେଷ୍ଟ ନୁହେଁ । ଯେତେ ପ୍ରେରଣାବାଦକ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ଉପାସନା ଯଥେଷ୍ଟ ନୁହେଁ । ନାଟକ କିମ୍ବା ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ସୃଜନାତ୍ମକ ଚିନ୍ତାଧାରା ମାଧ୍ୟମରେ ପ୍ରାସଙ୍ଗିକତା ଉପରେ ନୂତନ ଗୁରୁତ୍ଵ ଯଥେଷ୍ଟ ନୁହେଁ । ଏହି ସମସ୍ତ ସମ୍ଭାବ୍ୟ ଉତ୍ତମ କାର୍ଯ୍ୟକଳାପଗୁଡ଼ିକ ବିନା ମୂଲ୍ୟରେ, ଯଦି ସେମାନେ ସକ୍ରିୟ ଏବଂ ଆକ୍ରମଣାତ୍ମକ ଭାବରେ ଲୋକଙ୍କୁ ଶାସ୍ତ୍ରରେ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ଜୀବନ୍ତ ମୌଳିକତାକୁ ନେଇ ନଥାନ୍ତି ।

ପାଉଲ ରୋମୀୟ ୬ ରେ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ଲେଖିଛନ୍ତି ଯେ ଇଶ୍ଵର ତାଙ୍କ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପାଇଁ ନୂତନ ଜୀବନ ଧାରଣ କରିଛନ୍ତି:

ତେବେ ଆମେ କ'ଣ କହିବୁ? ଅନୁଗ୍ରହ ବଢ଼ିବା ପାଇଁ ଆମେ ପାପରେ ଜାରି ରଖିବା କି? କୌଣସି ଅର୍ଥ ନୁହେଁ! ପାପ ପାଇଁ ମୃତ୍ୟୁବରଣ କରିଥିବା ଆମ୍ଭେମାନେ କିପରି ଏଥିରେ ବାସ କରିପାରିବା? ଆପଣ ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ ଯେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଯୀଶୁଙ୍କଠାରେ ବାପ୍ତିଜିତ ହୋଇଥିବା ଆମ ସମସ୍ତେ ତାଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁରେ ବାପ୍ତିଜିତ ହୋଇଥିଲେ? ବାପ୍ତିସ୍ମ ଦ୍ଵାରା ଆମ୍ଭେମାନେ ତାଙ୍କ ସହିତ କବର ପାଇଲୁ, ଯେପରି ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଯେପରି ପିତାଙ୍କ ଗୌରବ ଦ୍ଵାରା ମୃତ୍ୟୁରୁ ପୁନରୁତ୍ଥତ ହୋଇଥିଲେ, ଆମେ ମଧ୍ୟ ଜୀବନର ନୂତନତାରେ ଚାଲିବା ।

ଯଦି ଆମ୍ଭେମାନେ ତାଙ୍କ ଭଳି ମୃତ୍ୟୁରେ ତାଙ୍କ ସହିତ ଏକତ୍ରିତ ହୋଇଥାନ୍ତୁ, ତେବେ ଆମ୍ଭେମାନେ ତାଙ୍କ ଭଳି ପୁନରୁତ୍ଥାନରେ ତାଙ୍କ ସହିତ ଏକ ହୋଇଯିବା । ଆମେ ଜାଣୁ ଯେ ଆମର ପୁରାତନ ଆତ୍ମ ତାଙ୍କ ସହିତ କୁଣ୍ଡରେ ଚଢ଼ିଗଲା ଯାହା ଦ୍ଵାରା ପାପର ଶରୀର ବିନାଶ ହୋଇପାରେ, ଯାହାଫଳରେ ଆମେ ଆଉ ପାପର ଦାସ ହେବୁ ନାହିଁ । କାରଣ ଯିଏ ମୃତ୍ୟୁବରଣ କରିଛି, ସେ ପାପରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇଛି। ବର୍ତ୍ତମାନ ଯଦି ଆମେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ସହିତ ମରିଯାଇଛୁ, ଆମେ ବିଶ୍ଵାସ କରୁ ଯେ ଆମେ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କ ସହିତ ବଞ୍ଚିବା । ଆମ୍ଭେ ଜାଣୁ ଯେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ମୃତ୍ୟୁରୁ ପୁନରୁତ୍ଥତ ହେଲେ, ସେ ଆଉ ମରିବେ ନାହିଁ; ମୃତ୍ୟୁ ଆଉ ତାଙ୍କ ଉପରେ ଶାସନ କରେ ନାହିଁ। ମୃତ୍ୟୁ ପାଇଁ ସେ ମୃତ୍ୟୁବରଣ କଲେ, ଥରେ ସେ ପାପ ପାଇଁ ମରିଗଲେ, କିନ୍ତୁ ସେ ଯେଉଁ ଜୀବନ ବଞ୍ଚିଛି ସେ ଇଶ୍ଵରଙ୍କ ନିକଟରେ ରୁହନ୍ତି । (ରୋମୀୟ ୬:୧-୧୦)

ଏସବୁକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି ମୁଖ୍ୟ ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠିଥାଏ । ଚର୍ଚ୍ଚର ନେତୃତ୍ଵ ଶରୀରର ଜୀବନରେ ଏକ ପରିବେଶ ସୃଷ୍ଟି କରିଛି ଯାହା ଏହି ବାସ୍ତବତାକୁ ପ୍ରଭାବଶାଳୀ ଭାବରେ ସମର୍ଥନ କରେ? ସେମାନେ ଲୋକମାନଙ୍କ ହାତରେ ସମ୍ବଳ ରଖିଛନ୍ତି ଯାହା ସେମାନଙ୍କୁ ଇଶ୍ଵରଙ୍କ ସହ ସମ୍ପର୍କ ବଢ଼ାଇବାକୁ ଦେଇଥାଏ । ମଣ୍ଡଳୀର କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମଗୁଡ଼ିକ ଜାଣିଶୁଣି କିମ୍ବା ଅଜାଣତରେ ଇଶ୍ଵରଙ୍କ ସହିତ ସମ୍ପର୍କର ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଅନୁସରଣ ପାଇଁ ବଦଳାଇଥାଏ କି? ଶରୀରର ସଦସ୍ୟମାନେ ଯଦି ଆବଶ୍ୟକ କରନ୍ତି ତେବେ ମଣ୍ଡଳୀର ନେତୃତ୍ଵ ବିନା ଇଶ୍ଵରଙ୍କ ସହିତ ସେମାନଙ୍କର ସମ୍ପର୍କ ସ୍ଥାପନ କରିପାରନ୍ତି କି?

ନେତୃତ୍ୱ ପାଇଁ ତାଙ୍କ ଲୋକଙ୍କ ପାଇଁ ଇଶ୍ୱରଙ୍କ ବାଜବଲ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟଠାରୁ କମ୍ କିଛି ଇଚ୍ଛା କରିବା ଗ୍ରହଣୀୟ ନୁହେଁ । ଏହି ଆହ୍ୱାନ ପାଇଁ ଇଶ୍ୱରଙ୍କ ଲୋକଙ୍କ ସଶକ୍ତିକରଣଠାରୁ କମ୍ ବସ୍ତୁ ପାଇଁ ନିଜକୁ ଉତ୍ତରଦାୟୀ କରିବା ଗ୍ରହଣୀୟ ନୁହେଁ ।

ଇଶ୍ୱରଙ୍କ ନେତୃତ୍ୱର ଆଦର୍ଶ

ମଣ୍ଡଳୀ ଇଶ୍ୱରଙ୍କ ଆହ୍ୱାନକୁ ଅନୁସରଣ କରୁଛନ୍ତି କି ନାହିଁ ତାହାର ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ କରିବାବେଳେ, ନେତୃତ୍ୱ ନିଜଠାରୁ ଆରମ୍ଭ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ । ମଣ୍ଡଳୀରେ ନେତୃତ୍ୱ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଅନୁଷ୍ଠାନ ମଧ୍ୟରେ ସେପରି ନୁହେଁ । ମାଧୁର ୨୦:୨୪-୨୮ ରେ ଯୀଶୁ ନିଜ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ କରିଛନ୍ତି:

ଆପଣ ଜାଣନ୍ତି ଯେ ଅଣଯିହୁଦୀମାନଙ୍କର ଶାସକମାନେ ଏହା ଉପରେ ସେମାନଙ୍କର କର୍ତ୍ତୃତ୍ୱ କରନ୍ତି, ଏବଂ ସେମାନଙ୍କର ମହାନ ବ୍ୟକ୍ତିମାନେ ସେମାନଙ୍କ ଉପରେ ପ୍ରାଧିକାର ଦିଅନ୍ତି । ଏହା ତୁମ ମଧ୍ୟରେ ହେବ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ଯିଏ ତୁମ ମଧ୍ୟରେ ମହାନ ହେବ ସେ ତୁମର ସେବକ ହେବା ଉଚିତ୍, ଏବଂ ଯିଏ ତୁମ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରଥମ ହେବ, ସେ ତୁମର ଦାସ ହେବା ଉଚିତ୍, ଯେପରି ମନୁଷ୍ୟପୁତ୍ର ସେବା କରିବାକୁ ଆସି ନାହାଁନ୍ତି ବରଂ ସେବା କରିବାକୁ ଆସିଛନ୍ତି ଏବଂ ଅନେକଙ୍କ ପାଇଁ ନିଜ ଜୀବନ ପ୍ରଦାନ କରିବାକୁ ଆସିଛନ୍ତି ।

ଏହି ଦୁନିଆର ସମସ୍ତ ନେତୃତ୍ୱ, ଗୋଟିଏ ଡିଗ୍ରୀ ବା ଅନ୍ୟଟି, ଭ୍ରଷ୍ଟ ହୋଇଯାଇଛି । ମାଂସ ଏହାକୁ ଏପରି କରେ, କାରଣ ଏହା ଯୀଶୁଙ୍କ ବିନା ସେହିମାନଙ୍କ ଉପରେ ପ୍ରାଧିକାର ଦେଇଥାଏ । ଏପରିକି ଯେଉଁମାନେ ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କଠାରେ ମୁକ୍ତି ପାଇଛନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ମାଂସ ଆମ ଭିତରେ ଇଶ୍ୱରଙ୍କ ଆତ୍ମା ବିରୁଦ୍ଧରେ ଯୁଦ୍ଧ କରେ । ପାଉଲ ରୋମୀୟ ୬ -- ରେ ଏହି ଯୁଦ୍ଧ ବିଷୟରେ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଛନ୍ତି, ଏବଂ ସେ କହିଛନ୍ତି ଯେ ଯେତେବେଳେ ଆମେ ନିଜ ଶରୀରକୁ ଆତ୍ମାକୁ ଦେବୁ, ଧାର୍ମିକତାର ଜୀବନ୍ତ ଉପକରଣ ଭାବରେ ଇଶ୍ୱର ଆମ ପୁତ୍ର, ଆମ ପୁତ୍ର ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ନିକଟରେ ଆମକୁ ପ୍ରଦାନ କରିଛନ୍ତି । ଯେତେବେଳେ ଆମେ ଆମର ହୃଦୟ ଏବଂ ମନକୁ ଜଗି ନଥାଉ, ତଥାପି, ମାଂସ ଆମ ପାଖରେ ଥିବା ଆଲୋକ ଏବଂ ଜୀବନର ବିପରୀତ ଭାବରେ ଅବମାନନା କାର୍ଯ୍ୟକୁ ଜନ୍ମ ଦେଇଥାଏ ଏବଂ ଆମର ପ୍ରେରଣା ଏବଂ କାର୍ଯ୍ୟକୁ ନଷ୍ଟ କରିଥାଏ ।

ଇଶ୍ୱରଙ୍କ ଆଦର୍ଶର, ନେତୃତ୍ୱ ଅନେକ କାରଣ ପାଇଁ ଜଗତରେ ଭିନ୍ନ ଅଟେ । ପ୍ରଥମତଃ, ଏହା କେବଳ ଅନ୍ୟ ଲୋକଙ୍କୁ ସେବା କରିବା ପାଇଁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ, ଏପରିକି ବ୍ୟକ୍ତିଗତ କ୍ଷତି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ । ଦ୍ୱିତୀୟତଃ, ଯେତେବେଳେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ନେତୃତ୍ୱ ନେବାର ଦାୟିତ୍ୱ ଦିଆଯାଏ, ସେତେବେଳେ ସେମାନେ ଏକ ମହତ୍ତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ପଦବୀ ଅର୍ଜନ କରିନାହାଁନ୍ତି; ସେମାନେ କେବଳ ଇଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଏବଂ ତାଙ୍କ ଲୋକମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରିବାରେ ବିଶ୍ୱସ୍ତ ହେବାକୁ ଆହ୍ୱାନ କରନ୍ତି । ତୃତୀୟତଃ, ନେତୃତ୍ୱ ହେଉଛି ଇଶ୍ୱରଙ୍କ ଅନୁଗାମୀମାନଙ୍କୁ ସେବା କରିବା ଯାହାକି ଇଶ୍ୱର ଯାହା କରିପାରିବେ ଏବଂ ସୁରକ୍ଷା କିମ୍ବା ଶାନ୍ତି କିମ୍ବା ବ୍ୟବସ୍ଥା ଭଳି ପ୍ରଦାନ କରନ୍ତି ତାହା ନୁହେଁ ବରଂ ଇଶ୍ୱର ଯାହା ଚାହାଁନ୍ତି ସେହି ଲୋକମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ସେମାନଙ୍କୁ ପରିପକ୍ୱ କରି ସେମାନଙ୍କୁ ସୃଷ୍ଟି କରିବାରେ ସାହାଯ୍ୟ କରନ୍ତି ।

ଯେତେବେଳେ ନେତୃତ୍ୱ ଏହାର କାର୍ଯ୍ୟକୁ ସଠିକ୍ ଭାବରେ କରନ୍ତି, ସେମାନେ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ପ୍ରତିଦିନ ଏବଂ ଅଭ୍ୟାସଗତ ଭାବରେ ଇଶ୍ୱରଙ୍କ ବାକ୍ୟ ଏବଂ ତାଙ୍କ ପବିତ୍ର ଆତ୍ମାଙ୍କ ନିକଟରେ ବଶୀଭୂତ କରନ୍ତି । ପରିଶେଷରେ, ଭଲ ମଣ୍ଡଳୀର ନେତୃତ୍ୱ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଜିନିଷ ଅପେକ୍ଷା ଧାତ୍ରୀମାନଙ୍କ ପରି ଅଟନ୍ତି - ସେମାନେ ପ୍ରକୃତରେ ନୂତନ ଜୀବନ ଉତ୍ପାଦନ କରନ୍ତି ନାହିଁ; ସେମାନେ କେବଳ ପ୍ରକ୍ରିୟାକୁ ସହଜ କରିବାରେ ସାହାଯ୍ୟ କରନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ନେତୃତ୍ୱ ତଥାପି ଆବଶ୍ୟକ; ସର୍ବଶେଷରେ, ଏହା ଯୀଶୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ମଣ୍ଡଳୀକୁ ଦିଆଯାଇଥିଲା ।

ନେତୃତ୍ୱ କ'ଣ? ଏହା କେହି ନୁହେଁ ଯିଏ ଚୁଡ଼ାନ୍ତ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଅଥବା ଏହା ସବୁଠାରୁ ମୌଖିକ ଉପହାର କିମ୍ବା ସବୁଠାରୁ କୌଶଳ ପୂର୍ଣ୍ଣ ନୁହେଁ! ଯେପରି ଆମେ ଦେଖୁଛୁ, ଯାଣୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭିନ୍ନ ମାନକ ପ୍ରୟୋଗ କରନ୍ତି ।

ମାଧୁର ୨୦:୨୬-୨୮ ରେ ଯେଉଁମାନେ ତାଙ୍କ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଆଗେଇ ନିଅନ୍ତି ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଯାଣୁ ତିନୋଟି ମାନକ ପ୍ରଦାନ କରନ୍ତି । ସେ କହିଛନ୍ତି ଯେ ତାଙ୍କ ନେତୃତ୍ୱରେ ଥିବା ଲୋକମାନେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ପାଇଁ ସେବକ, ତାଏକୋନୋସ୍ ପରି ହେବା ଉଚିତ୍ । ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ଦାସ, ଭୁଲୋସ୍ ସଦୃଶ ହେବା ଉଚିତ୍ । ଶେଷରେ, ସେମାନେ ଯାଣୁଙ୍କ ପରି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ବଦଳରେ ନିଜ ଜୀବନ ଦେବାକୁ ଯାଉଛନ୍ତି । “ତୁମମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ନୁହେଁ” ନେତୃତ୍ୱ ପାଇଁ ଏକ ଆହ୍ୱାନ ହେଉଛି ବିଶ୍ୱର ତୁଳନାରେ, କିନ୍ତୁ ଏହା ପ୍ରକୃତରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ମଣ୍ଡଳୀର ନେତୃତ୍ୱ ନେବା ପାଇଁ ଦାବି କରାଯାଏ ।

ଏଫିସୀୟ ୪:୧୧-୧୬ ରେ ପାଉଲ ନେତୃତ୍ୱକୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ମଣ୍ଡଳୀକୁ ଦିଆଯାଇଥିବା ଏକ ଗୋଷ୍ଠୀ ଭାବରେ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଛନ୍ତି ଯାହାକି ସେମାନେ ଯାହା କରନ୍ତି ତାହା ନୁହେଁ ବରଂ ସେମାନଙ୍କର ପୂର୍ଣ୍ଣ-ବୃତ୍ତି କାର୍ଯ୍ୟରୁ ଫଳାଫଳ ଦ୍ୱାରା ଜଣାଶୁଣା:

ସେ ପ୍ରେରିତମାନଙ୍କୁ, ଭବିଷ୍ୟଦ୍‌ବନ୍ଧାମାନଙ୍କୁ, ସୁସମାଚାର ପ୍ରଚାରକ, ମେଷପାଳକ ଏବଂ ଶିକ୍ଷକମାନଙ୍କୁ ସାଧୁମାନଙ୍କୁ ସେବା କାର୍ଯ୍ୟ ପାଇଁ, ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଶରୀର ଗଠନ ପାଇଁ ସଜାଇବା ପାଇଁ ଦେଇଛନ୍ତି, ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆମେ ସମସ୍ତେ ବିଶ୍ୱାସର ଏକତା ଏବଂ ଜ୍ଞାନର ଜ୍ଞାନ ପ୍ରାପ୍ତ ନହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ । ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ପୁତ୍ର, ପରିପକ୍ୱ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ହେବା ପାଇଁ, ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ପୂର୍ଣ୍ଣତାର ପରିମାପ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ, ଯାହା ଦ୍ୱାରା ଆମେ ଆଉ ପିଲା ହୋଇପାରିବା ନାହିଁ, ତରଳ ଦ୍ୱାରା ଚସ୍ ଫିଙ୍ଗିଦେବା ଏବଂ ପ୍ରତ୍ୟେକ ତତ୍ତ୍ୱର ପବନ ଦ୍ୱାରା, ମନୁଷ୍ୟର ଚତୁରତା ଦ୍ୱାରା । ପ୍ରତାରଣାକାରୀ ଯୋଜନାରେ ଚତୁରତା । ବରଂ, ପ୍ରେମରେ ସତ୍ୟ କହିବା, ଆତ୍ମେମାନେ ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ବଢ଼ିବା, ଯିଏ କି ମସ୍ତକ, ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କଠାରୁ, ଯେଉଁମାନଙ୍କଠାରୁ ସମଗ୍ର ଶରୀର, ପ୍ରତ୍ୟେକ ସହିତ ଯୋଡ଼ି ହୋଇ ରହିଥାଏ, ଯେତେବେଳେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଅଂଶ କାମ କରେ । ସଠିକ୍ ଭାବରେ, ଶରୀରକୁ ବଢ଼ାଇଥାଏ ଯାହା ଦ୍ୱାରା ଏହା ପ୍ରେମରେ ନିଜକୁ ଗଢ଼ିଥାଏ ।

ଏହି ଅଂଶ ବିଷୟରେ ଆମେ ଯାହା କହିପାରିବା, ସେଥିରୁ ଅତି କମରେ ଚାରିଜଣ ଛିଡ଼ା ହୁଅନ୍ତି: ଯାଣୁ ମଣ୍ଡଳୀକୁ ଯେଉଁ ନେତୃତ୍ୱ ଦିଅନ୍ତି, ତାହା ସର୍ବଦା ଏକରୁ ଅଧିକ ବ୍ୟକ୍ତି ଅଟେ; ଏହା ଏକ ଗୋଷ୍ଠୀ ଅଟେ । କେବଳ ସେତିକି ନୁହେଁ, ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଲୋକଙ୍କୁ ସଶକ୍ତ କରିବାର ଜଟିଳ କାର୍ଯ୍ୟ ପୂରଣ କରିବାକୁ, ନେତୃତ୍ୱ ଗୋଷ୍ଠୀର ବିଭିନ୍ନ ସଦସ୍ୟ ପରସ୍ପରଠାରୁ ଭିନ୍ନ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ । ଏହି ବିବିଧତା ଶରୀର ଉପରେ ଏକକ ଧ୍ୟାନ ଏବଂ ପ୍ରଭାବ ପକାଇବ । ଏବଂ ଶେଷରେ, ଯେପରି ଆମେ ତ୍ରିଶୂଳରେ ଦେଖୁ, ପାଉଲଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ତାଲିକାଭୁକ୍ତ ଏହି ବିଭିନ୍ନ ବ୍ୟକ୍ତି, ପ୍ରତ୍ୟେକ ଭିନ୍ନ କାର୍ଯ୍ୟ (ପ୍ରେରିତ, ଭବିଷ୍ୟଦ୍‌ବନ୍ଧା, ସୁସମାଚାର ପ୍ରଚାରକ, ପାଳକ, ଏବଂ ଶିକ୍ଷକ) ପରସ୍ପର ଉପରେ ନିର୍ଭରଶୀଳ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ ।

ନେତୃତ୍ୱ ପାଇଁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ

ଯାଣୁ ନିଜ ଲୋକମାନଙ୍କୁ କାହିଁକି ନେତୃତ୍ୱ ଦେଲେ? ଶରୀରରେ ନେତୃତ୍ୱର ଭୂମିକା, ଯେପରି ଆମେ ଦେଖୁଛୁ, ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଲୋକଙ୍କୁ ଉଗ୍ରବାନଙ୍କ ସୃଜନଶୀଳ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଚାଲିବା ପାଇଁ ସଶକ୍ତ କରିବା । ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଲୋକ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସହିତ ବହୁଥିବା ଏବଂ ଅନ୍ତରଙ୍ଗ ସମ୍ପର୍କରେ ରହିବା ଆବଶ୍ୟକ । ସମାନ ଭାବରେ, ସେମାନେ ଜଗତରେ ସେମାନଙ୍କୁ ପ୍ରଦାନ କରୁଥିବା ସମସ୍ତ ସମ୍ପର୍କରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରିବେ । ମଣ୍ଡଳୀର ନେତୃତ୍ୱର ଫଳପ୍ରସାର ମାପ ହେଉଛି ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଲୋକମାନେ ପ୍ରକୃତରେ ଏହି ସୃଜନଶୀଳ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ପୂରଣ କରନ୍ତି ।

କାର୍ଯ୍ୟକଳାପ, ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱ, ଏବଂ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ଯାହା ଲୋକଙ୍କୁ ନିଜ ଜୀବନର ନିୟମିତ ଅଂଶ ଭାବରେ ନିଜେ ଇଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଜଡ଼ିତ କରିବାରେ ଆଗେଇ ନେଇଥାଏ, ସର୍ବୋତ୍ତମରେ ଇଶ୍ୱରଙ୍କ ଆହ୍ୱାନର ବିପଦପୂର୍ଣ୍ଣ ବିକଳ ଏବଂ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମଗୁଡ଼ିକ ଯାହା ଦୃଢ଼ ହୁଏ ନାହିଁ ବରଂ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଲୋକଙ୍କୁ ତାଙ୍କୁ ସମସ୍ତ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରିବାରେ ବାଧା ଦେଇଥାଏ । ସମ୍ପର୍କଗୁଡ଼ିକ ସେ ସେମାନଙ୍କ ପଥ ଆଣନ୍ତି ଯେତେବେଳେ ସେମାନେ ଦୁନିଆରେ ବୁଲନ୍ତି ଇଶ୍ୱରଙ୍କ ସୃଜନଶୀଳ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟର ବିକଳ ହୁଅନ୍ତି, ଇଶ୍ୱରଙ୍କ ଲୋକଙ୍କୁ ସେମାନଙ୍କର ଅର୍ଥରୁ ବଞ୍ଚିତ କରନ୍ତି, ଏବଂ ତାଙ୍କ ଲୋକମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଇଶ୍ୱରଙ୍କ ଅବତାର ଜଗତକୁ ଲୁଚ କରନ୍ତି ।

ନେତୃତ୍ୱର କାର୍ଯ୍ୟ, ସଂକ୍ଷେପରେ, ଏକ ଲୋକମାନଙ୍କର ଏକ ମଣ୍ଡଳୀ ବଢାଇବା, ଯେଉଁମାନଙ୍କର ଇଶ୍ୱରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଥିବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟକୁ ସୁଗମ କରିବା ପାଇଁ ନେତୃତ୍ୱର ଦୁଇ ଗତିରେ ହ୍ରାସ ପାଇବ । ଏହି ପରିପ୍ରେକ୍ଷୀରେ, ସେମାନେ ସେମାନଙ୍କର ନିଜର ପୁରୋହିତ ହେବେ (୧ ପିତର ୨:୯ ଦେଖନ୍ତୁ) ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ସେମାନଙ୍କର ମହାଯାଜକ ଭାବରେ, ପବିତ୍ର ଆତ୍ମା ସେମାନଙ୍କର ବାସ କରୁଥିବା ଶିକ୍ଷକ, ଏବଂ ବିଶ୍ୱର କାନଭାସ୍ ଯାହା ଉପରେ ଇଶ୍ୱର ତାଙ୍କୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରିବା ସମୟରେ ସେମାନଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ନିଜକୁ ଚିତ୍ର କରିବେ ।

ଅନେକ କାରଣରୁ, ନୂତନ ନିୟମ ନେତୃତ୍ୱର ବାଇବଲ ରୂପ କାହିଁକି ଏତେ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଟେ?

ବାଇବଲ ନେତୃତ୍ୱ ପ୍ରତିମୂର୍ତ୍ତିକୁ ପ୍ରତିଫଳିତ କରେ ଯାହା ଭଗବାନ ତ୍ରିନାଥ ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତିରେ ସୃଷ୍ଟି କରିଥିଲେ । ଆମ ଭିତରେ ଇଶ୍ୱରଙ୍କ ପ୍ରତିଛବି ସମ୍ପର୍କକୁ ପ୍ରତିଫଳିତ କରେ (ଆମେ କିଏ? ଆମେ ତାଙ୍କର) ଏବଂ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ (ଆମେ କାହିଁକି ବିଦ୍ୟମାନ? ଆମ ଚାରିପାଖରେ ଥିବା ଜଗତକୁ ତାଙ୍କୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରିବା ପାଇଁ ଆମେ ବିଦ୍ୟମାନ); ଏହା ମଧ୍ୟ ପାରସ୍ପରିକ ନିର୍ଭରଶୀଳତାକୁ ପ୍ରତିଫଳିତ କରିଥାଏ (ଆମେ ଏକାକୀ ଅସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ) । ଆମ ଭିତରେ ଥିବା ତାଙ୍କର ପ୍ରତିଛବି ମଧ୍ୟ ପ୍ରେମକୁ ପ୍ରତିଫଳିତ କରେ (ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ହିତ ପାଇଁ ନିଜକୁ ଦାନ କରିବା) ।

ବାଇବଲ ନେତୃତ୍ୱ ଏକ ଏକାକୃତ ଶକ୍ତି ପ୍ରତିଫଳିତ କରେ ଯେତେବେଳେ ଆମେ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଭାବରେ ଆମର ଅସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣତାକୁ ଗ୍ରହଣ କରୁ । ଯଦିଓ ଆମର କୌଣସି ପାପ ନଥିଲା, ଆମ ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତି ନିଜେ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଭାବରେ ଅସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ରହିବେ । ନେତୃତ୍ୱ ପାଇଁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତି ଇଶ୍ୱର ମଣ୍ଡଳୀକୁ ପ୍ରଦାନ କରନ୍ତି ଯାହା ସମୁଦାୟର ଢାଞ୍ଚା ଏବଂ ଶକ୍ତି ପ୍ରତିଫଳିତ କରିବା ପାଇଁ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ସହିତ ମିଶ୍ରିତ ଏବଂ ସମକାଳୀନ ହେବା ପାଇଁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ । ୧ କରିନ୍ଥୀୟ ୧୨:୧୨-୧୩ ରେ ଆମେ ଦେଖୁଥିବା ବାଉଁର ଏହା ହେଉଛି: ଶରୀରର କୌଣସି ଅଂଶ ଅନାବଶ୍ୟକ; କୌଣସି ଶରୀରର ଅଂଶ ଅନ୍ୟ ଅପେକ୍ଷା ଅଧିକ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ନୁହେଁ । ଆମକୁ ମଣ୍ଡଳୀକୁ ଏକ ଶରୀର ବୋଲି କହିବା ପାଇଁ, ସମସ୍ତ ଆବଶ୍ୟକୀୟ ଅଂଶଗୁଡ଼ିକ ଉପସ୍ଥିତ, କାର୍ଯ୍ୟକ୍ଷମ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ସହିତ ସମକାଳୀନ ରୂପରେ ରହିବା ଆବଶ୍ୟକ ।

ବାଇବଲ ନେତୃତ୍ୱ ତାଙ୍କ ଲୋକମାନଙ୍କର ଏକ ସୁଦୃଢ଼ ଏବଂ ସାମଗ୍ରିକ ସଶକ୍ତିକରଣ ପାଇଁ ଇଶ୍ୱରଙ୍କ ସର୍ବୋତ୍ତମ ବ୍ୟବସ୍ଥାକୁ ପ୍ରତିଫଳିତ କରେ । ଏଫିସୀୟ ୪:୧୧ ବିଶ୍ୱାସ ଏବଂ ଜୀବନରେ ଇଶ୍ୱରଙ୍କ ଲୋକଙ୍କୁ ସଶକ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ଯୀଶୁ ଶରୀରକୁ ପାଞ୍ଚ ପ୍ରକାରର ଲୋକଙ୍କୁ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଛନ୍ତି: ପ୍ରେରିତ, ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱା, ସୁସମାଚାର ପ୍ରଚାରକ, ପାଳକ ଏବଂ ଶିକ୍ଷକ । ଏହି ପାଞ୍ଚ ପ୍ରକାରର ଲୋକଙ୍କ ସମ୍ମିଳିତ ମନ୍ତ୍ରଣାକ୍ରମ ମାଧ୍ୟମରେ, ଭଗବାନଙ୍କ ଲୋକମାନେ ଭ୍ରାନ୍ତିରୁ ରକ୍ଷା ପାଇଥାନ୍ତି ଏବଂ ପରିପକ୍ୱତା ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥାଏ ଯାହା ଖାଲି ହେବାର ବିପଦକୁ ଦୂର କରିବ । ଏହାର ବଡ଼ ଫଳାଫଳ ହେଉଛି ଯେ “ଆମେ ସମସ୍ତେ ବିଶ୍ୱାସର ଏକତା ଏବଂ ଇଶ୍ୱରଙ୍କ ପୁତ୍ରଙ୍କ ଜ୍ଞାନର ପ୍ରାପ୍ତି, ପରିପକ୍ୱ ପୁରୁଷତ୍ୱ, ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ପୂର୍ଣ୍ଣତାର ପରିମାପ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ” (ଏଫିସୀୟ ୪:୧୩) ।

ନେତୃତ୍ୱର ଏହି ପାଞ୍ଚଟି ଦିଗକୁ ମୁଁ “କାର୍ଯ୍ୟ” ବୋଲି କହିଥାଏ, ଏବଂ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଲୋକମାନେ ଆବଶ୍ୟକ କରୁଥିବା ସମସ୍ତ ଜିନିଷ ଯୋଗାଇବା ପାଇଁ ଏହା ସେମାନଙ୍କ ଉପରେ ପାଞ୍ଚଟି ନିର୍ଭରଶୀଳ କାର୍ଯ୍ୟକଳାପରେ ଆବଶ୍ୟକ କରେ । ପ୍ରେରିତ କାର୍ଯ୍ୟ ମଣ୍ଡଳୀର ପ୍ରେରିତ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟର ଏକ ସ୍ମରଣକ ପ୍ରଦାନ କରେ: ଶେଷରେ ଆମେ ନିଜ ପାଇଁ ନା ବିଶ୍ୱ

ଇତିହାସରେ ଏକ ଚିହ୍ନ ସୃଷ୍ଟି କରିବା ପାଇଁ, କିନ୍ତୁ ଶେଷରେ ଇଶ୍ଵରଙ୍କ ପରିତ୍ରାଣ ପାଇଁ, ଯାହା ଇଶ୍ଵରଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ସ୍ଥାପିତ ହୋଇଥିଲା । ଇତିହାସର ଅଳ୍ପ ଏବଂ ଯୀଶୁଙ୍କଠାରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେବା ପାଇଁ ଏବଂ ତାହା ଫେରିବା ସମୟରେ ତାହା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେବ । ଅନ୍ୟ ଚାରୋଟି କାର୍ଯ୍ୟ ସଂଶୋଧନ, ସୁସମାଚାର ପ୍ରଚାର, ଯଦ୍ଵା, କିମ୍ବା ଶିକ୍ଷାଦାନ ମନ୍ତ୍ରଣାଳୟ ପ୍ରଦାନ କରେ । କିନ୍ତୁ ପରିଶେଷରେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ମଣ୍ଡଳୀକୁ ଉପହାର ଦେବାର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ପୂରଣ କରିବା ପାଇଁ ଏହା ସମସ୍ତ ପାଞ୍ଚଟି କାର୍ଯ୍ୟର ପ୍ରଭାବ ନେଇଥାଏ ।

ସୁସମାଚାରର ପାର୍ଶ୍ଵବର୍ତ୍ତୀ ବିସ୍ତାରରେ ଏବଂ ସେଥିପାଇଁ ମଣ୍ଡଳୀର ଅଭିବୃଦ୍ଧିରେ ଆତ୍ମା ସହିତ ସହଯୋଗ କରିବା ପାଇଁ ବାଇବଲ ନେତୃତ୍ଵ ହେଉଛି ସର୍ବୋତ୍ତମ ଉପାୟ । ମଣ୍ଡଳୀର ଅତ୍ୟାବଶ୍ୟକ ରଣନୈତିକ ପ୍ରକୃତି ସର୍ବଦା ପ୍ରେରିତ! ଅନ୍ୟ ଅର୍ଥରେ, ଇଶ୍ଵରଙ୍କ ଲୋକମାନେ ଏକ ପ୍ରେରିତ ଲୋକ, ଏବଂ ଆମ ଭିତରୁ ଯେକୌଣସି ସ୍ଥାନକୁ ଯାଆନ୍ତି, ଆମେ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ନିଜକୁ ଅସ୍ଵୀକାର କରିବାକୁ, ନିଜ ଜୀବନ ନେବାକୁ ଏବଂ ତାଙ୍କ ଅନୁସରଣ କରିବାକୁ ଡାକିବା ପାଇଁ ଯୀଶୁଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ । ଏହି ଆହ୍ଵାନ ଇଶ୍ଵରଙ୍କ ପ୍ରତିକ୍ରିୟାରେ ହେବ ଯେହେତୁ ପବିତ୍ର ଆତ୍ମା ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ କରନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଇଶ୍ଵରଙ୍କ ଲୋକମାନେ ତାଙ୍କ ପରିକଳ୍ପନାରେ ପ୍ରମୁଖ ଅଟନ୍ତି । ଇଶ୍ଵର ନିର୍ମାଣ କରିଛନ୍ତି ଯେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ସମସ୍ତ ଲୋକଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ସୁସମାଚାର ବାର୍ତ୍ତା ସମଗ୍ର ବିଶ୍ଵରେ ଲୋକମାନେ ଦେଖିବେ, ଶୁଣିବେ ଏବଂ ବୁଝିବେ । ଆମର ଆଜ୍ଞା ପାଳନ ସମୟରେ ମଣ୍ଡଳୀ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସୁସମାଚାରର ପ୍ରବେଶ ପ୍ରଦାନ କରେ ।

ନେତୃତ୍ଵର ଅସ୍ଵାଭାବିକ ଅନୁଗାମୀ ଢାଞ୍ଚାରେ ଥିବା ଚରମ ବିପଦକୁ ଏତାଇବା ପାଇଁ ବାଇବଲ ନେତୃତ୍ଵ ହେଉଛି ସର୍ବୋତ୍ତମ ଉପାୟ । ଅନେକ ସମୟରେ, ସେମାନଙ୍କର ନେତାଙ୍କ ଆଦର୍ଶ ହେତୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କୁ ଅନୁସରଣ କରିବା ପରିବର୍ତ୍ତେ, ଲୋକମାନେ ନେତୃତ୍ଵରେ କିଛି ଲୋକଙ୍କୁ ଅନୁସରଣ କରନ୍ତି, ଯେଉଁମାନେ କେବଳ ସେବକ ଭାବରେ ମଣ୍ଡଳୀକୁ ଦିଆଯାଇଥିଲା (ମାଥୁ ୨୦:୨୫-୨୮ ଦେଖନ୍ତୁ) ।

ଏହିପରି ଭାବରେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଶରୀରରେ ନେତୃତ୍ଵ ସର୍ବଦା ଏକରୁ ଅଧିକ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ଗଠିତ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ, ସର୍ବଦା ପରସ୍ପରଠାରୁ ଭିନ୍ନ ଲୋକଙ୍କୁ ବ୍ୟବହାର କରନ୍ତି, ସର୍ବଦା ଅନ୍ୟ ନେତାଙ୍କ ସହିତ ନିର୍ଭରଶୀଳ ଭାବରେ ବଞ୍ଚନ୍ତି, ସର୍ବଦା ଇଶ୍ଵରଙ୍କ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ସେମାନଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ପରିପକ୍ଵତା ଉପରେ ଧ୍ୟାନ ଦିଅନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସୁସମାଚାରକୁ ସେମାନଙ୍କ ଚାରିପାଖରେ ଥିବା ଜଗତକୁ ନେବାକୁ, ଏବଂ ନେତୃତ୍ଵରେ ଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ଅପେକ୍ଷା ସର୍ବଦା ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଗୌରବାନ୍ୱିତ କରିବାକୁ । ଆଜି ପାଶ୍ଚାତ୍ୟ ଜଗତର ଚର୍ଚ୍ଚରେ ଏହିପରି ବାଇବଲ ନେତୃତ୍ଵର ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି ।

୨

ମଣ୍ଡଳୀ ନେତୃତ୍ଵରେ ପାରସ୍ପରିକ ନିର୍ଭରଶୀଳତା

ନୂତନ ନିୟମ ନେତୃତ୍ଵର ମୂଳ ପରି ପାରସ୍ପରିକ ନିର୍ଭରଶୀଳତା ନେତାମାନଙ୍କୁ ଗିଳିବା ପାଇଁ ସର୍ବଦା ସହଜ ବଟିକା ନୁହେଁ, ଯଦିଓ ଏହା ନୂତନ ନିୟମର ଏକ ମୂଳ ଶିକ୍ଷାଦାନ ଏବଂ ମଣ୍ଡଳୀ ପାଇଁ ଇଶ୍ଵରୀୟ ରୂପର ଏକ ଅଂଶ । ନେତୃତ୍ଵର ଏକ ପଦ୍ଧତିରେ ତାଲିମ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଛି ଏବଂ ଶାସ୍ତ୍ର ଅପେକ୍ଷା ପରମ୍ପରା ଏବଂ ଆମ ଚାରିପାଖରେ ଥିବା ଜଗତରୁ ଅଧିକ ଆସିଥାଏ । କିନ୍ତୁ ଯେତେବେଳେ ଯୀଶୁ କହିଥିଲେ, “ଏହା ତୁମ ମଧ୍ୟରେ ସେ ପ୍ରକାର ନୁହେଁ” (ମାଥୁ ୨୦:୨୬) ।

ନେତୃତ୍ଵର ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କର ଚିନ୍ତାଧାରା ସେମାନଙ୍କ ଚାରିପାଖରେ ଥିବା ଯିହୁଦୀ ଏବଂ ରୋମାନ୍ ସଂସ୍କୃତି ଦ୍ଵାରା ଗଠିତ ହୋଇଥିଲା, ଉଭୟ ଶୀର୍ଷ-ଅଧଃ ହୋଇଥିଲେ ଏବଂ ଶୀର୍ଷରେ ଥିବା ଲୋକଙ୍କୁ ଶକ୍ତି ଏବଂ ଏହା ସହିତ ଆସୁଥିବା

ସମସ୍ତ ସାମରିକ ପୋଷାକକୁ ପୁରସ୍କୃତ କରିଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ଯାଶୁ ଯେପରି ଶିକ୍ଷା ଦେଇଥିଲେ ଏବଂ ଜୀବନଯାପନ କରିଥିଲେ ତାହା ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ସାଂସାରିକ ଶକ୍ତି କିମ୍ବା ଭୂଷଣ ବିଷୟରେ ନୁହେଁ ବରଂ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ସେବା କରିବା - ସେମାନଙ୍କର ଈଶ୍ଵରଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ନିର୍ଦ୍ଦିତ ଉପହାର, ଦକ୍ଷତା ଏବଂ ଆବଶ୍ୟକତା ବିଷୟରେ । ଅତଏବ, ଯେପରି ମାଥୁରା ଜାରି ରଖିଛନ୍ତି, ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଶିଷ୍ୟମାନେ ସେବକ ଏବଂ ଦାସ ହେବା ଉଚିତ୍, ଯେଉଁମାନେ ଯାଶୁଙ୍କ ଆଦର୍ଶକୁ ଅନୁସରଣ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ବଦଳରେ ନିଜକୁ ଉତ୍ସର୍ଗ କରିଥିଲେ ।

ପ୍ରକୃତରେ ପରସ୍ପର ଉପରେ ନିର୍ଭରଶୀଳ ନେତୃତ୍ଵ କିପରି ଦେଖାଯାଉଛି ତାହା ଆମ ପିଢିରେ ଆମେ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ଦେଖିନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ତାହା ଏହାର ଈଶ୍ଵରୀୟ ରୂପ କିମ୍ବା ଈଶ୍ଵରଙ୍କ ଆଶାକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରେ ନାହିଁ । ତେବେ ନେତୃତ୍ଵରେ ପରସ୍ପର ଉପରେ ନିର୍ଭରଶୀଳ ହେବାର ଅର୍ଥ କ'ଣ?

ପରସ୍ପର ଉପରେ ନିର୍ଭରଶୀଳତା: ଏହା କଣ ନୁହେଁ ଏବଂ ଏହା କ'ଣ

ଯେତେବେଳେ ନେତୃତ୍ଵରେ ପାରସ୍ପରିକ ନିର୍ଭରଶୀଳତା ବିଷୟରେ SCP କଥାବାର୍ତ୍ତା କରେ, ସେଠାରେ ଅତି କମରେ ଦୁଇଟି ଜିନିଷ ଅଛି ଯାହାକୁ ଆମେ ବୁଝାଇବୁ ନାହିଁ ।

ପ୍ରଥମତଃ, ଆମର ଅର୍ଥ ନୁହେଁ ଯେ ନେତୃତ୍ଵରେ ଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ପାରସ୍ପରିକ ନିର୍ଭରଶୀଳତା ଏକ ଭାବପ୍ରବଣତା କିମ୍ବା ଅନ୍ୟ ଅର୍ଥରେ, ସେମାନେ କେବଳ ପରସ୍ପରକୁ ପସନ୍ଦ କରନ୍ତି । ସରଳୀକରଣ ଉପରେ ତାହା ଏକ କଠୋର ହେବ । ବାସ୍ତବରେ, ନେତାଙ୍କ ପାଇଁ ଏହା ସମ୍ଭବ ହୋଇପାରେ ଯେ ସେମାନେ କାମ କରୁଥିବା ଲୋକମାନଙ୍କୁ ପସନ୍ଦ ନକରି ବରଂ ପ୍ରେମର ମାର୍ଗ ବାଛିବା ଏବଂ ପରସ୍ପର ସହିତ ସମୃଦ୍ଧ ପାରସ୍ପରିକ ନିର୍ଭରଶୀଳତା ସୃଷ୍ଟି କରିବା ପାଇଁ ଈଶ୍ଵରଙ୍କ ଆହ୍ଵାନକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବା । ଆମେ ଏକ ପିଢି ଅତ୍ୟଧିକ ପ୍ରଭାବିତ ଏବଂ ଆମର ଭାବନା ଦ୍ଵାରା ପ୍ରଭାବିତ । ପ୍ରକୃତରେ, ଆମର ପିଢି ଆମକୁ ସତ୍ୟ ଅପେକ୍ଷା କିମ୍ବା ଖ୍ରୀଷ୍ଟିଆନମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଈଶ୍ଵରଙ୍କ ବାକ୍ୟ ଅନୁଯାୟୀ ଭାବିବା ଏବଂ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାକୁ ଶିଖାଇଛନ୍ତି । ଯେତେବେଳେ ଦଶ ଜଣ ଶିଷ୍ୟ ଶୁଣିଲେ ଯେ ମାଥୁରା ୨୦:୨୦-୨୮ ରେ ଯାକୁବ ଏବଂ ଯୋହନ ଯାଶୁଙ୍କ ତାହାଣ ଓ ବାମ ହାତରେ ବସିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କଲେ, ସେମାନେ କେବଳ ପରସ୍ପରକୁ ପସନ୍ଦ କରନ୍ତି ନାହିଁ; ଯାକୁବ ଏବଂ ଯୋହନଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟରେ ସେମାନେ କ୍ରୋଧିତ ହେଲେ । ତଥାପି, ଯାଶୁ ସେମାନଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରାଇଲେ ଯେ ସେମାନଙ୍କ ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗରେ ପ୍ରଦର୍ଶିତ ଜଗତ ଅପେକ୍ଷା ସେମାନଙ୍କୁ ଏକ ଭିନ୍ନ ପ୍ରତିକ୍ରିୟା ଏବଂ କାର୍ଯ୍ୟ ପାଇଁ ଡକାଯାଇଥିଲା ।

ଦ୍ଵିତୀୟତଃ, ଆମର ଅର୍ଥ ନୁହେଁ ଯେ ପାରସ୍ପରିକ ନିର୍ଭରଶୀଳତାର ସମ୍ପର୍କ, କିମ୍ବା ବନ୍ଧୁତା ସହିତ କିଛି ସମ୍ପର୍କ ଅଛି । ଅନେକ କହିବେ, “ଆମେ ପରସ୍ପରକୁ ପସନ୍ଦ କରୁ ଏବଂ ପରସ୍ପର ସହିତ ଭଲ ବନ୍ଧୁ ଅଟୁ; ତେଣୁ ଆମେ ଏକ ଭଲ ଦଳ ଗଠନ କରୁଛୁ । ” ଅବଶ୍ୟ, ମୁଁ ଆଜ୍ଞା ଏବଂ ସେବା ପାଇଁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଲୋକଙ୍କ ସୁବିଧାକୁ ଅନୁସରଣ କରିବାବେଳେ ସମ୍ପର୍କର ଅଭାବକୁ ସମର୍ଥନ କରୁନାହିଁ । ମୁଁ କେବଳ କହୁଛି ଯେ ସମ୍ପର୍କରେ ରହିବା ଆମକୁ ନେତା ଭାବରେ ଅଧିକ ପ୍ରଭାବଶୀଳ କରେ ନାହିଁ । ବରଂ, ଆମେ ସଂପର୍କରେ ଅଛୁ କାରଣ ଆମ ପ୍ରତ୍ୟେକେ ଈଶ୍ଵରଙ୍କ ସନ୍ତାନ, ଏବଂ ନେତୃତ୍ଵରେ ଆମେ ଈଶ୍ଵରଙ୍କ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ଏବଂ ତାଙ୍କ ଜଗତରେ ସେମାନଙ୍କର ଦାୟିତ୍ଵକୁ ପରିଚାଳନା କରିବା ପାଇଁ ଏକତ୍ରିତ ଅଟୁ ।

ତାହେଲେ ଆମେ କ'ଣ କହିବାକୁ ଚାହିଁବୁ ଯେତେବେଳେ ମଣ୍ଡଳୀରେ ନେତୃତ୍ଵ ପାଇଁ ଈଶ୍ଵରୀୟ ରୂପର ଏକ ଉପାଦାନ ପରସ୍ପର ଉପରେ ନିର୍ଭରଶୀଳ ହୁଏ ?

ପରସ୍ପର ଉପରେ ନିର୍ଭରଶୀଳତା ହେଉଛି ଈଶ୍ଵରୀୟ ପ୍ରକୃତି । ପରମପିତା, ପୁତ୍ର ଏବଂ ପବିତ୍ର ଆତ୍ମା ପରସ୍ପର ଉପରେ ନିର୍ଭରଶୀଳ ହୁଅନ୍ତି ଏବଂ ଏହି ଗୁଣଟି କିପରି ଦେଖାଯାଏ ଏବଂ ଏହା କିପରି କାର୍ଯ୍ୟ କରେ ତାହାର ଆମର ସର୍ବୋତ୍ତମ ଉଦାହରଣ । ଈଶ୍ଵରଙ୍କ ସନ୍ତାନ ଭାବରେ, ଆମେ ଈଶ୍ଵରଙ୍କ ପ୍ରତିମୂର୍ତ୍ତି ଏବଂ ସାଦୃଶ୍ୟ ବହନ କରିବାକୁ ସୃଷ୍ଟି

ହୋଇଛି, ଏବଂ ଇଶ୍ଵରୀୟ ରୂପ ପ୍ରତିଫଳିତ କରିବାରେ କୌଣସି କୃତନୀତିକୁ ଗୁରୁତ୍ଵ ଦେବା କରେ ନାହିଁ ଯେପରି ଏକ ନେତୃତ୍ଵ ଦଳର ସଦସ୍ୟମାନେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଲୋକମାନଙ୍କୁ କିପରି ଆଗେଇ ନେଇଥା'ନ୍ତି । ବାଇବଲର କାହାଣୀ ହେଉଛି ପରମପିତା ପରମେଶ୍ଵରଙ୍କର ସମସ୍ତ ସୃଷ୍ଟିକୁ ପୁନଃସ୍ଥାପିତ କରିବା ପାଇଁ ଏକପାଖିଆ ଭାବରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିବା ଇଶ୍ଵରଙ୍କ କାହାଣୀ । ପରମପିତା ଇଶ୍ଵର ପୁନରୁଦ୍ଧାର ପାଇଁ ଇଚ୍ଛା କରନ୍ତି, ଯାହା ପୁତ୍ର ନିଜେ ମନୁଷ୍ୟର ଶରୀର ଗ୍ରହଣ କରି ପିତାଙ୍କ ଆଜ୍ଞା ପାଳନ କରନ୍ତି, ଏବଂ ପରମେଶ୍ଵର ପରମେଶ୍ଵରଙ୍କର ପ୍ରତ୍ୟେକ ସତ୍ତା ପାଇଁ ପୁତ୍ରର ମୃତ୍ୟୁ, ସମାଧି ଓ ପୁନରୁଦ୍ଧାନକୁ ପ୍ରୟୋଗ କରନ୍ତି । ଆମେ ତ୍ରିଗୁଣ ଭଗବାନଙ୍କର ଏହି ଇଶ୍ଵରୀୟ ରୂପ ଶାସ୍ତ୍ରରେ ପ୍ରାୟତଃ ନିର୍ଭରଶୀଳତା ଉପରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିବାର ଦେଖୁ ।

ଏହି ସମାନ ରୂପ ଅନ୍ୟ ସଂପର୍କରେ ଦେଖାଯାଏ । ଉଦାହରଣ ସ୍ଵରୂପ, ପୃଥିବୀ ମାନବ ଜୀବନକୁ ବଞ୍ଚାଇବା ପାଇଁ ଜଣାଶୁଣା ଏକମାତ୍ର ଗ୍ରହ ହେବାକୁ ପୃଥିବୀକୁ ଯଥେଷ୍ଟ ଶାରୀରିକ ନିର୍ଭରଶୀଳତା ଉପରେ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ । ବିବାହ, ଇଶ୍ଵରଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ଦିଆଯାଇଥିବା, ପୁରୁଷ ଏବଂ ସ୍ତ୍ରୀର ଏକ ନିର୍ଭରଶୀଳତା ହେଉଛି ସେହି ପୁରୁଷ ଏବଂ ସ୍ତ୍ରୀ ପରସ୍ପରଠାରୁ ଭିନ୍ନ କିନ୍ତୁ ଏହି ସମ୍ପର୍କ ପଛରେ ଇଶ୍ଵରୀୟ ରୂପ ପୂରଣ ପାଇଁ ଅନୁମତି ଦେବା ପାଇଁ ଯଥେଷ୍ଟ ସମାନ: ପ୍ରସବ, ଅନ୍ତରଙ୍ଗ ସମ୍ପର୍କ, କାର୍ଯ୍ୟରେ ସହଭାଗୀତା, ଏବଂ ଇଶ୍ଵରଙ୍କ ଗୌରବର ଏକ ପୂର୍ଣ୍ଣତା ଯେପରି ସ୍ଵାମୀ-ସ୍ତ୍ରୀ ଇଶ୍ଵରଙ୍କ ଦୟା କାର୍ଯ୍ୟରେ ଅଂଶଗ୍ରହଣ କରନ୍ତି । ଶରୀରରେ ବିଶ୍ଵାସୀଙ୍କର ମଧ୍ୟରେ ପାରସ୍ପରିକ ନିର୍ଭରଶୀଳତା ମଧ୍ୟ ଅତ୍ୟନ୍ତ ନିର୍ଭରଶୀଳ:

ଯେପରି ଶରୀର ଏକ ଏବଂ ଏହାର ଅନେକ ସଦସ୍ୟ ଅଛି, ଏବଂ ଶରୀରର ସମସ୍ତ ଅଙ୍ଗ, ଯଦିଓ ଅନେକ, ଗୋଟିଏ ଶରୀର, ସେହିପରି ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ସହିତ । କାରଣ ଗୋଟିଏ ଆତ୍ମାରେ ଆମେ ସମସ୍ତେ ଗୋଟିଏ ଶରୀରରେ ବାସ୍ତବିକ ହୋଇଥିଲୁ - ଯିହୁଦୀ କିମ୍ବା ଗ୍ରୀକ୍, ଦାସ କିମ୍ବା ମୁକ୍ତ - ଏବଂ ସମସ୍ତେ ଗୋଟିଏ ଆତ୍ମା ପିଇବା ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଥିଲେ । କାରଣ ଶରୀର ଗୋଟିଏ ସଦସ୍ୟ ନୁହେଁ ବରଂ ଅନେକ ସଦସ୍ୟଙ୍କୁ ନେଇ ଗଠିତ । (୧ କରିନ୍ଥୀୟ ୧୨:୧୨-୧୪)

ପିତା, ପୁତ୍ର ଏବଂ ପବିତ୍ର ଆତ୍ମା ସ୍ଵାଧୀନ ଭାବରେ ଶରୀରର ପ୍ରତ୍ୟେକ ସଦସ୍ୟଙ୍କୁ ଶରୀରରେ ତାଙ୍କର ପରିକଳ୍ପିତ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ପୂରଣ କରିବା ପାଇଁ ଆବଶ୍ୟକ କରୁଥିବା ସମସ୍ତ ଜିନିଷ ଦେବା ପାଇଁ କାର୍ଯ୍ୟ କରନ୍ତି:

ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରର ଉପହାର ଅଛି, କିନ୍ତୁ ସମାନ ଆତ୍ମା; ଏବଂ ସେଠାରେ ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରର ସେବା ଅଛି, କିନ୍ତୁ ସମାନ ପ୍ରଭୁ; ଏବଂ ସେଠାରେ ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରର କାର୍ଯ୍ୟକଳାପ ଅଛି, କିନ୍ତୁ ସେହି ସମାନ ଭଗବାନ ଯିଏ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସମସ୍ତଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ସଶକ୍ତ କରନ୍ତି । (୧ କରିନ୍ଥୀୟ ୧୨:୪-୬)

ପରସ୍ପର ଉପରେ ନିର୍ଭରଶୀଳତା କେବଳ ସ୍ଥାନୀୟ ମଣ୍ଡଳୀଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେ ନୁହେଁ ବରଂ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ବୃହତ ଶରୀର ମଧ୍ୟରେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ । ଯାହାକୁ ଆମେ ଆଜି ଏକ ଚର୍ଚ୍ଚ ବୋଲି କହିଥାଉ, ଏହାକୁ ଅଧିକ ଉପଯୁକ୍ତ ଭାବରେ ଏକ ମଣ୍ଡଳୀ କୁହାଯାଏ, ଯାହା ଏକ ମଣ୍ଡଳୀ ନାମକ ଏକ ବୃହତ ଭୌଗୋଳିକ ସଂସ୍କାର ସଦସ୍ୟ ଅଟେ । ଅନ୍ୟ ଅର୍ଥରେ, ସହର କିମ୍ବା ଅଞ୍ଚଳର ଗୋଟିଏ ମଣ୍ଡଳୀ ଏକାଧିକ ପରସ୍ପର ଉପରେ ନିର୍ଭରଶୀଳ ମଣ୍ଡଳୀ ଦ୍ଵାରା ଗଠିତ ହେବ । ପ୍ରକୃତରେ, ପ୍ରେରିତମାନଙ୍କ ଶିକ୍ଷାର ଅଧିକାଂଶ ଅଂଶ ଏହି ବୃହତ ନିର୍ଭରଶୀଳ ଆଲୋକରେ ଦେଖାଯିବା ଆବଶ୍ୟକ କିମ୍ବା ଆମେ ନୂତନ ନିୟମକୁ ଉପହାର କିମ୍ବା କାର୍ଯ୍ୟକଳା କିମ୍ବା ଆର୍ଥିକ ପରିଚାଳନା ବିଷୟରେ ଶିକ୍ଷାଦାନ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଥିବାବେଳେ ଧରାଯାଉ, ଏହାର ପ୍ରୟୋଗକୁ ଧରି ରଖିବା ପାଇଁ, ସ୍ଥାନୀୟ ମଣ୍ଡଳୀଗୁଡ଼ିକ ବିଭିନ୍ନ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଶରୀରର ଅନ୍ୟ ଅଂଶରୁ ।

ଅଧିକନ୍ତୁ, ଏଫିସୀୟ ୪:୧୧ ରେ ତାଲିକାଭୁକ୍ତ ନେତୃତ୍ଵର ପାଞ୍ଚଟି କାର୍ଯ୍ୟ ପ୍ରକୃତରେ କେବଳ ଚର୍ଚ୍ଚର ଏହି ବୃହତ ଧାରାରେ ଅର୍ଥପୂର୍ଣ୍ଣ ଏବଂ ଯାହାକୁ ଆମେ ଆଜି ଏକ ମଣ୍ଡଳୀ ବୋଲି କହିବାହୁଁ, ଯାହା ପ୍ରକୃତରେ ଏକ ମଣ୍ଡଳୀ ଅଟେ । ଯେହେତୁ ଏଫିସୀୟ ୪:୧୨-୧୬ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ କହିଛି, ଏହି କାର୍ଯ୍ୟଗୁଡ଼ିକ, ଏକ ବ୍ୟାପକ ଭୂଗୋଳର ବୃହତ ମ୍ୟାଟ୍ରିକ୍ସ ମାଧ୍ୟମରେ ବୁଝାପଡ଼େ, କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା କିମ୍ବା କାହାର ମହତ୍ତ୍ଵର ଉଚ୍ଚତା ପାଇଁ ନୁହେଁ, ବରଂ ମଣ୍ଡଳୀର ପାରସ୍ପରିକ

ନିର୍ଭରଶୀଳ ଖେଳ ମାଧ୍ୟମରେ । ବୃହତ ଭୌଗୋଳିକ ମଣ୍ଡଳୀ ମଧ୍ୟରେ, ସାଧୁମାନଙ୍କୁ ମନ୍ତ୍ରଣାଳୟର କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାକୁ ସଶକ୍ତ କରିବା ଏବଂ ସେମାନଙ୍କୁ ବାଜବଲ ସତ୍ୟ ସହିତ ଜଡ଼ିତ ରହିବାକୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିବା ପାଇଁ । ଯେତେବେଳେ ନେତୃତ୍ୱ ଏହିପରି କାର୍ଯ୍ୟ କରେ, ଲୋକମାନେ ସେମାନଙ୍କର ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିର୍ମିତ ରୂପ ମାନନ୍ତି ଏବଂ ଯାହା କରନ୍ତି ଏବଂ କରନ୍ତି ସେଥିରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ପ୍ରତିନିଧୀ ହୁଅନ୍ତି ।

ଡି. ଏ. କାର୍ସନ୍ ଆନନ୍ଦ ଉପରେ ମନ୍ତବ୍ୟ ଦେଇଛନ୍ତି ଯେ ଯେତେବେଳେ ଯୀଶୁ ତାଙ୍କ ଅନୁଗାମୀମାନଙ୍କୁ ଏହା ପାଳନ କରନ୍ତି, ଆତ୍ମ-ସଂରକ୍ଷଣକୁ ପୃଥକ କରନ୍ତି ଏବଂ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଆହ୍ୱାନର ପୂର୍ଣ୍ଣତାକୁ ଗ୍ରହଣ କରନ୍ତି:

ପଢ଼ିତ ଦୁନିଆରେ ମନୁଷ୍ୟର ଆନନ୍ଦ ସର୍ବଶ୍ରେଷ୍ଠ, ଅସ୍ଥାୟୀ, ଅସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେବ, ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଯୀଶୁଙ୍କଠାରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ପ୍ରେମର ଅନୁଭୂତି ଦ୍ୱାରା ମନୁଷ୍ୟର ଅସ୍ଥିତ ଅତିକ୍ରମ ନହୁଏ, ଯେଉଁ ପ୍ରେମ ପାଇଁ ଆମେ ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଥିଲୁ, ପାରସ୍ପରିକ ପ୍ରେମ ଯାହା ସଂରକ୍ଷଣ ବିନା ଆଜ୍ଞାରେ ସମସ୍ୟା ସୃଷ୍ଟି କରେ । ପୁତ୍ର ନିଜ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଏକ ପୃଥକ ପ୍ୟାକେଜ୍ ଭାବରେ ଆନନ୍ଦ ଦିଅନ୍ତି ନାହିଁ; ସେ ତାଙ୍କ ଆନନ୍ଦକୁ ଅଂଶୀଦାର କରନ୍ତି ଯେହେତୁ ସେମାନେ ତାଙ୍କର ଆଜ୍ଞା ପାଳନ କରନ୍ତି, *ଆଜ୍ଞା ଯାହା ସ୍ୱାର୍ଥ ପାଇଁ ସ୍ୱଇଚ୍ଛାରେ ମୁତ୍ୟୁର ସମ୍ମୁଖୀନ ହୁଏ ।*

ପାରସ୍ପରିକ ନିର୍ଭରଶୀଳତାର କାର୍ଯ୍ୟକୁ ବଢ଼ାଇବା

ନେତୃତ୍ୱ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଗୁଣ ଧାରଣ କଲାବେଳେ ପରସ୍ପର ଉପରେ ନିର୍ଭରଶୀଳତା ବଞ୍ଚିବା ଅଧିକ ସହଜ ଅଟେ । ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ପରିପକ୍ୱତା ଥିବା ଲୋକଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ପାରସ୍ପରିକ ନିର୍ଭରଶୀଳତା ପ୍ରଭାବଶାଳୀ । ପରିପକ୍ୱ ନେତାମାନେ ହେଉଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବାକ୍ୟରେ ଏକ ଧ୍ୟାନର କାନ ଏବଂ ଆଜ୍ଞାକାରୀ ହୃଦୟ ସହିତ ସମୟ ଅତିବାହିତ କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ମାନବ ଶରୀରର ବିପର୍ଯ୍ୟୟ ମୁକାବିଲା ପାଇଁ କ୍ଷମତା ବଢ଼ାଇଛନ୍ତି । ତୀମଥିଲୁ ଲେଖିଥିବା ପ୍ରଥମ ପତ୍ରରେ ପାଉଲ ଏହିପରି ନେତାମାନଙ୍କୁ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଛନ୍ତି:

କଥାଟି ବିଶ୍ୱାସଯୋଗ୍ୟ: ଯଦି କେହି ପର୍ଯ୍ୟବେକ୍ଷକଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟାଳୟକୁ ଇଚ୍ଛା କରନ୍ତି, ତେବେ ସେ ଏକ ଉତ୍ତମ କାର୍ଯ୍ୟ ଚାହାଁନ୍ତି । ତେଣୁ ଜଣେ ପର୍ଯ୍ୟବେକ୍ଷକ ନିନ୍ଦାଠାରୁ ଅଧିକ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ, ଜଣେ ପଢ଼ାଙ୍କ ସ୍ୱାମୀ, ନିଷ୍ଠାପର, ଆତ୍ମନିର୍ଭରଶୀଳ, ସମ୍ମାନଜନକ, ଆତିଥ୍ୟବାନ, ଶିକ୍ଷାଦାନ କରିବାକୁ ସକ୍ଷମ, ମଦ୍ୟପ ନୁହେଁ, ହିଂସାତ୍ମକ ନୁହେଁ, କିନ୍ତୁ ଭଦ୍ର, ବିବାଦୀୟ ନୁହେଁ, ଟଙ୍କା ପ୍ରେମୀ ନୁହେଁ । ସେ ନିଜ ନିଜ ଘରକୁ ଭଲ ଭାବରେ ପରିଚାଳନା କରିବା ଉଚିତ୍, ସମସ୍ତ ସମ୍ମାନ ସହିତ ନିଜ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବଶୀଭୂତ ରଖିବା ସହିତ, କାରଣ ଯଦି କେହି ନିଜ ଘରକୁ କିପରି ପରିଚାଳନା କରିବେ ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ, ତେବେ ସେ କିପରି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଚର୍ଚ୍ଚର ଯତ୍ନ ନେବେ? ସେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଜଣେ ସାମ୍ପ୍ରତିକ ଧର୍ମ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ, କିମ୍ବା ସେ ଅହଂକାରରେ ପରିଣତ ହୋଇ ଶୟତାନର ନିନ୍ଦାରେ ପଡ଼ିପାରନ୍ତି । ଅଧିକନ୍ତୁ, ତାଙ୍କୁ ବାହାର ଲୋକ ଭଲ ଭାବରେ ଚିନ୍ତା କରିବେ, ଯାହାଫଳରେ ସେ ଅପମାନିତ ହୋଇ ଶୟତାନର ପାଦରେ ପଡ଼ିବେ ନାହିଁ । (୧ ତୀମଥୁ ୩:୧-୭)

ନେତୃତ୍ୱରେ ଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିମାନେ ଦାୟିତ୍ୱ ଚାହାଁନ୍ତି ଉଚିତ୍, ହଁ । ଏହି ଇଚ୍ଛା, ତଥାପି, ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ, କିମ୍ବା ଏହା ପ୍ରକୃତରେ ଭ୍ରଷ୍ଟ ଅଟେ ।

ପାଉଲ ଉପରୋକ୍ତ ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ପରିପକ୍ୱ ନେତୃତ୍ୱର ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଗୁଣ ବର୍ଣ୍ଣନା କରନ୍ତି । ନେତୃତ୍ୱରେ କେହି ଜଣେ ଅପମାନର ଉପରିକ୍ଷ୍ମ ହେବା ଉଚିତ୍ - ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ନୁହେଁ କିନ୍ତୁ ସନ୍ଦେହ, ସନ୍ଦେହ କିମ୍ବା ଅଭିଯୋଗର ମେଘ ତଳେ ନୁହେଁ । ୧ ତୀମଥୁ ୫:୧୯ ରେ ପାଉଲ ଏହି କଥାକୁ ଯୋଡ଼ିଛନ୍ତି, ତୀମଥୁଙ୍କୁ ସାକ୍ଷୀ ବିନା ପ୍ରାଚୀନଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଅଭିଯୋଗ ନକରିବାକୁ କହିଛନ୍ତି । ଜଣେ ନେତା ଜଣେ ମହିଳା ପୁରୁଷ ହେବା ଉଚିତ୍; ତାଙ୍କର ବିଶ୍ୱସ୍ତତା, ବିଶ୍ୱସନୀୟତା ଏବଂ ପଢ଼ାଙ୍କ ଯତ୍ନ ନେବା

କେବଳ ସ୍ୱପ୍ନ ହେବା ଉଚିତ୍ ତାଙ୍କର ଏକ ସ୍ୱଭାବିକ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱ ରହିବା ଉଚିତ୍, ସହଜରେ କ୍ରୋଧିତ ନହୋଇ ନିଜେ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ସହିତ ହାତ ମିଳାଇବା । ସେ ନିଜକୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରିବାରେ ସକ୍ଷମ ହେବା ଉଚିତ୍, କିଛି ଜିନିଷଠାରୁ ଦୂରରେ ରହି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ଆଡ଼କୁ କାମ କରିବା । ତାଙ୍କୁ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସମ୍ମାନ ଦିଆଯିବା ଉଚିତ୍ (ଏହାର ଅର୍ଥ ସର୍ବଦା ପସନ୍ଦ ନୁହେଁ) । ସେ ନିଜ ଘର ଏବଂ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ସ୍ଥାନ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ସହ ବାଣ୍ଟିବାକୁ ଇଚ୍ଛୁକ ହେବା ଉଚିତ୍ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବାକ୍ୟ ବୁଝିବାରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିବାକୁ ସମର୍ଥ ହେବା ଉଚିତ୍, ବିଶ୍ୱାସୀଙ୍କୁ ସେମାନଙ୍କର ପୁରୋହିତଠାରେ ଦାୟିତ୍ୱ ଦେବା ପାଇଁ ସେ ଦାୟିତ୍ୱ ଗ୍ରହଣ କରିବେ । ସେ ମଦ୍ୟପାନ ଉପରେ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ହରାଇବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ସେ ଲୋକମାନଙ୍କ ସହିତ ରୁଗ୍ଣ ହେବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ କିନ୍ତୁ ସବୁ ପରିସ୍ଥିତିରେ ଭଦ୍ର (ଯଦିଓ ଭଦ୍ରତା ଭୋକ ସହିତ ସମାନ ନୁହେଁ) । ସେ ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ ହେବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ, କିମ୍ବା ସେ ଟଙ୍କା ଏବଂ ଏହାର ପ୍ରତିଷ୍ଠା, ଶକ୍ତି ଏବଂ ଆତ୍ମସନ୍ତୋଷକୁ ଭଲ ପାଇବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ସେ ନିଜ ପରିବାରକୁ ଭଲ ଭାବରେ ପରିଚାଳନା କରିବାରେ ସକ୍ଷମ ହେବା ଉଚିତ୍ ଯେପରି କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ପ୍ରତି ପ୍ରତିକ୍ରିୟାଶୀଳ ପିଲାମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏହା ପ୍ରମାଣିତ ହୋଇଛି ।

ଏହି ସମସ୍ତ ଦୁଇଟି କୌତୁହଳପୂର୍ଣ୍ଣ ସିଦ୍ଧାନ୍ତକୁ ନେଇଥାଏ: ନେତା ବିଶ୍ୱାସରେ ଯୁବକ ହେବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ, ଏବଂ ମଣ୍ଡଳୀ ବାହାରେ ଥିବା ଲୋକମାନଙ୍କ ସହିତ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କର ଏକ ଭଲ ପ୍ରତିଷ୍ଠା ହେବା ଉଚିତ୍ । ଜଣେ ନେତା କାହିଁକି ଜଣେ ଯୁବ ବିଶ୍ୱାସୀ ହେବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ? କାରଣ ଉପରୋକ୍ତ ଗୁଣଗୁଡ଼ିକ ହାସଲ କରିବା ପାଇଁ ଆବଶ୍ୟକ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଶୁଦ୍ଧି ବିକାଶ ପାଇଁ ସମୟ ଲାଗେ । ଆମେ ଯୁବକ ବିଶ୍ୱାସୀଙ୍କୁ ବଢ଼ିବା ପାଇଁ ସମୟ ଦେବା ଆବଶ୍ୟକ, ନଚେତ୍ ଆମେ ଆମର ଅନନ୍ତ ଭାଗ୍ୟକୁ ଅପରିପକ୍ୱ ନେତାଙ୍କ ନିକଟରେ ପକାଇବୁ ଏବଂ ତୁଟି ପାଇଁ ବଡ଼ ସମ୍ଭାବନା ସୃଷ୍ଟି କରିବୁ । ଯେତେବେଳେ ତୀମଥୁଙ୍କୁ ତାଲିକାଭୁକ୍ତ ଗୁଣଗୁଡ଼ିକ ନେତୃତ୍ୱ ଏବଂ ପରିପକ୍ୱତା ମଧ୍ୟରେ ଉପସ୍ଥିତ, ଏପରିକି ବାହାର ଲୋକ ମଧ୍ୟ ସେମାନଙ୍କୁ ଚିହ୍ନିବେ ।

ନେତାମାନେ କିପରି ଚୟନ କରନ୍ତି, ମଣ୍ଡଳୀ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଯତ୍ନବାନ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ, କାରଣ ନେତୃତ୍ୱର ଆହ୍ୱାନ ଶୟତାନଠାରୁ ବିଶେଷ ବିପଦ ଧାରଣ କରିଥାଏ । ଜଣେ ନେତା ମୂଳ ଏବଂ ସବୁଠାରୁ ମାରାତ୍ମକ ପାପରେ ଲିପ୍ତ ହେବାର ସହଜ ବିପଦରେ: ଗର୍ବ, ଭଗବାନଙ୍କ ପରି ହେବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରିବା କିମ୍ବା ଅଧିକ ସ୍ୱପ୍ନ ଭାବରେ ଈଶ୍ୱର ହେବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରିବା (ଏଜ୍ରା ୨୮:୨ ଦେଖନ୍ତୁ) । ଶୟତାନର ବିନାଶ ଏବଂ ବିନାଶ ପାଇଁ ସର୍ବୋତ୍ତମ ଉପାୟ ହେଉଛି ବିଶ୍ୱାସର ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତିର ପ୍ରତିଷ୍ଠାକୁ ନଷ୍ଟ କରିବା, ବିଶେଷତଃ ସେହି ଲୋକମାନେ ଯେଉଁମାନେ ବିଶ୍ୱାସକୁ ଅଧିକ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରନ୍ତି ।

ପାରସ୍ପରିକ ନିର୍ଭରଶୀଳତା ସେହି ଲୋକମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରଭାବଶାଳୀ ଅଟେ, ଯେଉଁମାନେ ମନ୍ତ୍ରଣାଳୟର ଅନ୍ତିମ ଫଳାଫଳ ଉପରେ ଧ୍ୟାନ ଦେଇପାରିବେ । ଏହିପରି ଲୋକମାନେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଉପହାର ଏବଂ କାର୍ଯ୍ୟଗୁଡ଼ିକର ବିବିଧତାକୁ ପ୍ରଶଂସା କରିବା ଏବଂ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ଅଧିକ ସକ୍ଷମ ଅଟନ୍ତି । ମୁଁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ ଜଣଙ୍କ ପ୍ରତି ଅନ୍ଧ ବିଶ୍ୱସ୍ତତା କିମ୍ବା ବିଶ୍ୱସ୍ତତା ବିଷୟରେ କହୁ ନାହିଁ କିନ୍ତୁ ଏକ ବିଶ୍ୱସ୍ତତା ଯାହା ତାଙ୍କ ମଣ୍ଡଳୀ ପାଇଁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ରୂପକୁ ବୁଝିବା ଦ୍ୱାରା ଆସିଥାଏ - ଏହା ଜଗତରେ ଭଗବାନଙ୍କ ଅବତାର ଅଟେ । ଏହିପରି ଏକ ବିଶ୍ୱସ୍ତତା ଜଣେ ନେତାଙ୍କୁ ତାଙ୍କ ଲୋକମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସମସ୍ତ ପ୍ରତିଭାକୁ ବିଶ୍ୱକୁ ମୁକ୍ତ କରିବା ଉପରେ ସ୍ୱପ୍ନ ଏବଂ କ୍ରମାଗତ ଭାବରେ ଧ୍ୟାନ ଦେଇଥାଏ । ଏହି ପ୍ରକାରର ବିଶ୍ୱସନୀୟତା ଜଣେ ନେତାଙ୍କୁ ବୁଝିବାକୁ ସକ୍ଷମ କରେ ଯେ ନେତୃତ୍ୱ ନେଉଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିମାନେ ଏକରୁ ଅଧିକ ପୁରୁଷ, ଉପହାରର ଏକ ସେଟ୍ ଆବଶ୍ୟକ କରନ୍ତି, କିମ୍ବା ଗୋଟିଏ କାର୍ଯ୍ୟର କାର୍ଯ୍ୟକାରୀତା ଆବଶ୍ୟକ କରନ୍ତି । ପ୍ରକୃତରେ, ଭୌଗୋଳିକ ପରିସର ଯେତେ ବିସ୍ତୃତ, ବିଦ୍ୟମାନ ମଣ୍ଡଳୀଗୁଡ଼ିକୁ ଯାଶୁକ୍ତ କରି ହେବା, ସୁସମାଚାରର କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ଏବଂ ନୂତନ ମଣ୍ଡଳୀଗୁଡ଼ିକୁ ବୁଝାଇବା ପାଇଁ ସମସ୍ତ ପାଞ୍ଚଟି କାର୍ଯ୍ୟ ଅଧିକ ଆବଶ୍ୟକ ହେବ ।

ପାରସ୍ପରିକ ନିର୍ଭରଶୀଳତା ସେହି ଲୋକମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରଭାବଶାଳୀ ଅଟେ ଯେଉଁମାନେ ବୁଝିଥିଲେ ବିଶ୍ୱରେ ମିସିଓ ଦେ - ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ପ୍ରସାରଣ, ସେମାନଙ୍କର ପାରସ୍ପରିକ ନିର୍ଭରଶୀଳତାର ସବୁଠାରୁ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଫଳାଫଳ । ଅନ୍ୟ

ସମସ୍ତ ଖୋଜାଖୋଜି ଫଳାଫଳକୁ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ପକାଇଥାଏ, ପ୍ରଦୃଷ୍ଟ କରେ, କିମ୍ବା ମଣ୍ଡଳୀକୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଅବତାରରେ ପରିଣତ କରିବାରେ ବାଧା ସୃଷ୍ଟି କରେ ଏବଂ ଯେଉଁ କାର୍ଯ୍ୟ ପାଇଁ ଈଶ୍ଵର ଜଗତ ସୃଷ୍ଟି କଲେ ।

ମୋର ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ପରାମର୍ଶଦାତା, ଯେପରି ମୁଁ ପ୍ରଥମ ଅଧ୍ୟାୟରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରିଥିଲି, କ୍ରମାଗତ ଭାବରେ ମୋତେ ଶାସ୍ତ୍ରକୁ ମୋର ମୂଳଦୁଆ ଏବଂ ପ୍ରେରଣା ଭାବରେ ସୂଚାଇଥାଏ । ସେମାନେ ବୁଝିପାରିଲେ ଯେ ମଣ୍ଡଳୀ ପାଇଁ ଈଶ୍ଵରଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ହେଉଛି ଈଶ୍ଵରଙ୍କ ବାଇବଲ କାହାଣୀରେ ମୂଳତଃ ପୁରୁଷ ଏବଂ ମହିଳାଙ୍କୁ ସମ୍ପର୍କ ଏବଂ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ଵର ଈଶ୍ଵରୀୟ ପରିକଳ୍ପନାରେ ପୁନଃସ୍ଥାପନ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଛନ୍ତି । ଆଜିକାଲି ମଣ୍ଡଳୀର ଅଧିକାଂଶ ଲୋକ, ନେତୃତ୍ଵ ଦ୍ଵାରା ମଣ୍ଡଳୀର ଏକ ଭୁଲ ଧାରଣା ଏବଂ ଏହାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ସେମାନଙ୍କର ସମ୍ପୃକ୍ତିକୁ ଆଧାର କରି ଆଶାରେ ବାନ୍ଧି ହେବାକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଯାଇଛି ।

ଏହି ଲୋକମାନେ କୌଣସି ଜିନିଷଠାରୁ ଅଧିକ ଆଶା କରନ୍ତି ନାହିଁ ଯାହା ପ୍ରାରମ୍ଭିକ ମଣ୍ଡଳୀକୁ ପରିଭାଷିତ କରେ; ଏହା ପରିବର୍ତ୍ତେ ସେମାନେ ଆଶା କରନ୍ତି ଯେ ନେତୃତ୍ଵ ଯେକୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟ କରିବେ ଏବଂ ଏହା ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ମଣ୍ଡଳୀରେ ରହିବା ସମ୍ଭବ କିମ୍ବା ବାଞ୍ଛନୀୟ । ପାର୍ଟି ସଂରଚନା, ବଡ଼ କୋଠା, ବ୍ୟାପକ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ, ଏବଂ ରୋମାଞ୍ଚିକର ଉପାସନା ଏବଂ ଶିକ୍ଷାଦାନ ସେବା ମାଧ୍ୟମରେ ପାଶ୍ଚାତ୍ୟ ମଣ୍ଡଳୀ ପ୍ରାୟତଃ ଲୋକଙ୍କୁ ଶିକ୍ଷା ଦେଇଛି ଯେ ଏହା ପ୍ରକୃତରେ ସେମାନଙ୍କ ବିଷୟରେ । ଏଥିରେ ମଣିଷର ଅନ୍ତର୍ନିହିତ ଆତ୍ମ-ପ୍ରଶଂସା ଏବଂ ଆତ୍ମ ସଂସ୍କୃତିର ବହୁତ୍ଵ ଆତ୍ମ-କେନ୍ଦ୍ରିକତା ସହିତ ମଣ୍ଡଳୀ ସହଯୋଗ କରିଛି, କିମ୍ବା ଆହୁରି ବଢ଼ିଯାଇଛି । ନେତୃତ୍ଵ ବର୍ତ୍ତମାନ ଲୋକଙ୍କୁ ଯୀଶୁଙ୍କ କଥା ଅନୁଯାୟୀ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାକୁ ଆହ୍ଵାନ କରିବା ଜରୁରୀ ।

ଏହାର ଅର୍ଥ ହେଉଛି ଏକ ଲମ୍ବା ରାସ୍ତା

- ଅନେକ ଲୋକଙ୍କୁ ପୁନର୍ବାର ପ୍ରଚାର କରିବା, ଯେଉଁମାନେ କେବଳ ସାଧାରଣ ନୁହଁନ୍ତି କିନ୍ତୁ ପ୍ରକୃତରେ ବିଶ୍ଵାସୀ ନୁହଁନ୍ତି,
- ଅନେକ ଲୋକଙ୍କୁ ବୁଝିବାରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିବା ଯେ ସେମାନେ ବିଶ୍ଵାସ କରୁଥିବା ଏକ ବିଶ୍ଵାସ ଭୁଲ ଅଟେ, ଏବଂ
- ଈଶ୍ଵରଙ୍କ ସହିତ ସେମାନଙ୍କର ଦୈନିନ୍ଦିନ ସମ୍ପର୍କକୁ ନିଜ ଜୀବନର କେନ୍ଦ୍ରରେ ରଖିବା ପାଇଁ ସମସ୍ତ ଲୋକଙ୍କୁ ପୁନଃପ୍ରତିଷ୍ଠା କରିବା ।

ଆନ୍ତରିକ ନିର୍ଭରଶୀଳତା ସେହି ଲୋକମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରଭାବଶାଳୀ ଅଟେ ଯେଉଁମାନେ ବୁଝି ଯେ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଘଟଣା ଏହାର ମୂଳରେ ଅଛି । ନେତୃତ୍ଵ ଦଳରେ ଥିବା ଲୋକଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ବନ୍ଧୁତା ଏବଂ ସମ୍ପର୍କ ଗୁରୁତ୍ଵପୂର୍ଣ୍ଣ, କିନ୍ତୁ ଶେଷରେ ନେତୃତ୍ଵ ଏକ ଈଶ୍ଵରୀୟ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟକୁ ଆହ୍ଵାନ କରାଯାଇଛି ଏବଂ ଈଶ୍ଵରଙ୍କ ସହିତ ଥିବା ଲୋକଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଦାୟିତ୍ଵ ଦିଆଯାଇଛି । ନେତାଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟ ହେଉଛି କିଛି କରିବା, ପ୍ରଥମେ ଈଶ୍ଵରଙ୍କ ଲୋକଙ୍କ ସହିତ ଏବଂ ତା'ପରେ ସେ ଆମକୁ ରହିବାକୁ ଥିବା ଜଗତ ସହିତ ।

ନେତାମାନେ ଈଶ୍ଵରଙ୍କ ଲୋକଙ୍କୁ ତାଙ୍କର ମୂଳ ରୂପକୁ ପୋଷଣ କରିବା: ତାଙ୍କ ସହିତ ସମ୍ପର୍କ ଏବଂ ତାଙ୍କ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ଵ । ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କଠାରେ ଏହି ମୂଳ ରୂପକୁ ପୁନଃ ସ୍ଥାପିତ ହୋଇଥିଲା, ଯେହେତୁ ସେ ନୂତନ ଜଗତକୁ ଆଣିବା ପରେ ଏହା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ହୋଇଯିବ । ତାଙ୍କ ଲୋକମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ପବିତ୍ରତା ବାସ କରନ୍ତି ଏବଂ ତେଣୁ ସେ ଚାହୁଁଥିବା ଲୋକମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ବଢ଼ିବାରେ ତାଙ୍କ ସହିତ ସହଯୋଗ କରିପାରିବେ । ସଂକ୍ଷେପରେ, ଈଶ୍ଵରଙ୍କ ଲୋକମାନେ ସେମାନଙ୍କର ଦ୍ରାଘକର୍ତ୍ତା ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ପଥ ଅନୁସରଣ କରିପାରିବେ ଏବଂ ବଳିଦାନ ଏବଂ ସେବା ଜୀବନ ବିତାଇ ପାରିବେ ଏବଂ ନେତୃତ୍ଵର କାର୍ଯ୍ୟ ହେଉଛି ସେମାନଙ୍କୁ ତାହା କରିବାରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିବା । ଈଶ୍ଵରଙ୍କ ଆତ୍ମା ଏହାକୁ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଜୀବନର ଛୋଟ ସ୍ତରରେ

ବ୍ୟବହାର କରିବା ସହିତ ତାଙ୍କ ବାର୍ତ୍ତାକୁ ବଢାଇବା ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ନିଜ ନିକଟକୁ ଆଣିବା ପାଇଁ ମଣ୍ଡଳୀ ଏବଂ ମଣ୍ଡଳୀଗୁଡ଼ିକର ବଡ଼ ସ୍ତରରେ ବ୍ୟବହାର କରନ୍ତି ।

ପରିଶେଷରେ, ଯାଶୁଙ୍କ ଅନୁଗାମୀମାନଙ୍କୁ ବିଶ୍ୱାସ ସହିତ ସମାନ ଜୀବନଯାପନ କରିବାକୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିବାକୁ ନେତୃତ୍ୱରେ ଆହ୍ୱାନ କରାଯାଏ । ନୂତନ ନିୟମ ଏବଂ ଗ୍ରୀକ୍ ପଣ୍ଡିତ ମେରିଲ୍ ଟେନି ଯୋହନଙ୍କ ପୁସ୍ତକରୁ ଆମେ ବିଶ୍ୱାସ କରୁଥିବା ବିଶ୍ୱାସ ଏବଂ ଆମେ ରହୁଥିବା ଜୀବନ ମଧ୍ୟରେ ସୁସ୍ଥ ନୃତ୍ୟ ଉପରେ ଏହି ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଅନ୍ତର୍ନିହିତ ସୂଚନା ଦେଇଛନ୍ତି:

ଅନ୍ତର୍ନିହିତ ଗ୍ରୀକ୍ ଶବ୍ଦ [ବିଶ୍ୱାସ ପାଇଁ], ପିଣ୍ଡୋ, ସୁସମାଚାରରେ ଆଠନବେ ଥର କମ୍ ବ୍ୟବହୃତ ହୁଏ ଏବଂ ପାରମ୍ପାରିକ ଭାବରେ ବିଶ୍ୱାସ କରାଯାଏ, ଯଦିଓ କିଛି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଏହା ବିଶ୍ୱାସ ବା ପ୍ରତିବନ୍ଧତା ଅଟେ । କଦାପି ଏହାର ଅର୍ଥ ନୁହେଁ ଯେ ଏକ ପ୍ରସ୍ତାବ ପାଇଁ କେବଳ ଏକ ସମ୍ମତି । ଏହାର ଅର୍ଥ ସାଧାରଣତଃ କିଛି ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଦାବିର ସ୍ୱୀକୃତି କିମ୍ବା କିଛି ଆଦର୍ଶ କିମ୍ବା ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ପ୍ରତି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ପ୍ରତିବନ୍ଧତା । ଜନ୍ ତାଙ୍କର ପାଠକମାନଙ୍କୁ ପ୍ରକୃତ ଚିହ୍ନଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ଆଧାରିତ ବିଶ୍ୱାସକୁ ଆଗେଇ ନେବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିଥିଲେ ଯାହା ଐତିହାସିକ ଅଂଶ ଥିଲା ଏବଂ ଏହା ପଛରେ ଥିବା ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ବାସ୍ତବତାକୁ ମଧ୍ୟ ଯୋଡ଼ିଥିଲା ।

ଏହି ସମାପ୍ତି ଜୀବନ ଶବ୍ଦରେ ପ୍ରକାଶିତ । ଚତୁର୍ଥ ସୁସମାଚାରରେ ଜୀବନ, ପ୍ରାଣୀ ଉଦ୍ୟାନର ଅର୍ଥ ହେଉଛି ଜୀବଜନ୍ତୁ କିମ୍ବା ମାନବ ଅସ୍ତିତ୍ୱର ଗତିଠାରୁ ଅଧିକ । ଯୋହନ ୧୭:୩ ରେ ଏହା ଯତ୍ନ ସହିତ ଯାଶୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରାଯାଇଥିଲା.....ଜୀବନ, ତେଣୁ ପରିଭାଷିତ, ବିଭିନ୍ନ ଉପାଦାନଗୁଡ଼ିକ ଧାରଣ କରେ । ଏହା ଚେତନାକୁ ବୁଝାଏ: କାରଣ ଚେତନାତ୍ମକ ଅସ୍ତିତ୍ୱ ବିନା ଜ୍ଞାନ ନାହିଁ । ଅଧିକନ୍ତୁ, ଏହା ଯୋଗାଯୋଗକୁ ସୂଚିତ କରେ: କାରଣ ସେହି ଜିନିଷଗୁଡ଼ିକୁ କେହି ବୁଝିପାରିବେ ନାହିଁ ଯାହା ସହିତ ସିଧାସଳଖ କିମ୍ବା ପରୋକ୍ଷ ସମ୍ପର୍କ ନାହିଁ । ପୁନଶ୍ଚ, ଏହା ନିରନ୍ତରତା, କିମ୍ବା ଅବଧି ସହିତ ଜଡ଼ିତ, କାରଣ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବିଷୟରେ ଜ୍ଞାନ ତାଙ୍କ ସହିତ ସହଭାଗିତାକୁ ଅନୁମାନ କରେ । ଏବଂ ଶେଷରେ, ଏହା ବିକାଶକୁ ଅନୁମାନ କରେ, ଯେହେତୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଜ୍ଞାନ ଏକ ବହୁଥିବା ହେବା ଆବଶ୍ୟକ, ଛିରି ଜିନିଷ ନୁହେଁ । ଅନନ୍ତ ଜୀବନ, ମନୁଷ୍ୟର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାଗ୍ୟ, ଏହି ସୁସମାଚାରର ଶିକ୍ଷାର ବସ୍ତୁ ଅଟେ ।

ପରସ୍ପର ଉପରେ ନିର୍ଭରଶୀଳ ନେତୃତ୍ୱ ସ୍ୱତ୍ତ୍ୱ ଭାବରେ ସୁସମାଚାର ସହିତ ବିଶ୍ୱରେ ପହଞ୍ଚିବା ଆଦେଶକୁ ଦେଖନ୍ତି ଏବଂ ଏହା କରିବା ପାଇଁ ଯାହା ଆବଶ୍ୟକ ତାହା କରିବା ପାଇଁ ପ୍ରୟୋଗାତ୍ମକ ଭାବରେ ଗତି କରନ୍ତି । ସେମାନେ ଏହି ଫଳାଫଳ ଅନୁଯାୟୀ ଏବଂ ପବିତ୍ର ଆତ୍ମାଙ୍କ ଦୈନନ୍ଦିନ ନିର୍ଦ୍ଦେଶରେ ଅର୍ଥ, ସମ୍ପତ୍ତି, ଲୋକ, ଏବଂ ସୁଯୋଗ ବିନିଯୋଗ କରନ୍ତି । ଖ୍ୟାତି ଅର୍ଜନ କରିବା, ପସନ୍ଦ ହେବା, ଖୁସି ଲୋକଙ୍କୁ ସୁନିଶ୍ଚିତ କରିବା ଏବଂ ଅଯଥା ପରିମାଣର ସମ୍ପତ୍ତି ହାସଲ କରିବା ହେଉଛି ମଣ୍ଡଳୀର ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ କାର୍ଯ୍ୟରୁ ବିଭ୍ରାନ୍ତି: ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଈଶ୍ୱରୀୟ ରୂପ ଏବଂ ଆମର ତ୍ରାଣକର୍ତ୍ତାର ଶେଷ ଆଦେଶ ପୂରଣ କରିବା ।

ପାରସ୍ପରିକ ନିର୍ଭରଶୀଳତା ଲୋକମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରଭାବଶାଳୀ ଅଟେ ଯେଉଁମାନେ ହୃଦୟଙ୍ଗମ କରନ୍ତି ଯେ ଏହା ହେଉଛି ପବିତ୍ର ଆତ୍ମା ଯିଏ ନେତୃତ୍ୱ ଦଳ ଗଠନ କରନ୍ତି । ନିଜର ଦୃଷ୍ଟିକୋଣକୁ ବଢାଇବାରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିବାକୁ କିମ୍ବା ଏହାର କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମକୁ ଆଗେଇ ନେବାରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିବାକୁ ଏକ ମଣ୍ଡଳୀ ଦ୍ୱାରା ନେତୃତ୍ୱ ଦଳ ସୃଷ୍ଟି ହେବ ନାହିଁ । ସେହି ଲୋକମାନଙ୍କୁ ନେତୃତ୍ୱକୁ ଆହ୍ୱାନ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ଯେଉଁମାନେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଈଶ୍ୱରୀୟ ପ୍ରତିଭାକୁ ଆଦିପୁସ୍ତକରୁ ପ୍ରକାଶିତ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଗ୍ରହଣ କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଜ୍ଞା ପାଳନ କରୁଛନ୍ତି । ଯଦିଓ ମଣ୍ଡଳୀ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଅନୁଭବ କରିବେ ଯେ ଏହା ହେଉଛି ପରମେଶ୍ୱର, ପରମେଶ୍ୱର ସେମାନଙ୍କୁ ଏକାଠି କରିବେ, ତଥାପି ଏହା ଲୋକମାନଙ୍କ ପାଇଁ ସଜାଗ ରହିବା ଆବଶ୍ୟକ, ଯେଉଁମାନେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟକୁ ଲୋକମାନଙ୍କ ସହିତ ପୁନଃସ୍ଥାପିତ କରିବାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଗ୍ରହଣ କରନ୍ତି ।

ନେତୃତ୍ୱ ଗଠନ ବିଷୟରେ ମଣ୍ଡଳୀ ପ୍ରାୟତଃ ଭଲ ହୋଇନଥିଲା, କିନ୍ତୁ ନେତୃତ୍ୱ ପାଇଁ ଇଚ୍ଛୁରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଆହ୍ୱାନ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିମାନେ ସମଗ୍ର ବିଶ୍ୱରେ ବିଚ୍ଛାଡ଼ି ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି, ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଚିହ୍ନିବା, କଳ୍ପନା କରିବା, ତାଲିମ ଦେବା ଏବଂ ସେମାନଙ୍କୁ ମୁକ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ଅପେକ୍ଷା କରନ୍ତି । ଆମର ଆତ୍ମା ହେଉଛି ସେମାନଙ୍କୁ ସେମାନଙ୍କ ନିକଟକୁ ନେଇଯିବା ।

ନେତୃତ୍ୱର ଅଦ୍ୱିତୀୟ ଆହ୍ୱାନ

ଗୋଟିଏ ତୁଡାକ୍ତ ବିନ୍ଦୁ ଯାହା ଅନ୍ତଃ-ନିର୍ଭରଶୀଳତାକୁ ପ୍ରଭାବଶାଳୀ କରିବାରେ ସାହାଯ୍ୟ କରେ ଅଧିକ ବିବରଣୀରେ ଦେଖିବା ଆବଶ୍ୟକ କରେ । ପରସ୍ପର ଉପରେ ନିର୍ଭରଶୀଳତା ପ୍ରଭାବଶାଳୀ, ଯେଉଁମାନେ ଏଫିସୀୟ ୪:୧୧ର ପାଞ୍ଚଟି କାର୍ଯ୍ୟ ସହିତ ଥିବା ଲୋକଙ୍କୁ ସ୍ୱୟମ୍ରେ ପକାନ୍ତି ନାହିଁ, ଯେଉଁମାନେ କେବଳ କିଛି ସମ୍ପର୍କୀୟ, ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଅବଶିଷ୍ଟ ଲୋକମାନଙ୍କ ସହିତ, ସମସ୍ତଙ୍କୁ ୧ କରୁଛନ୍ତି ୧୨ ରେ ବର୍ଣ୍ଣିତ ଆତ୍ମାଙ୍କ ଉପହାର ଦିଆଯାଏ । ଯେଉଁମାନଙ୍କର ନେତୃତ୍ୱ କାର୍ଯ୍ୟ ଅଛି ଏବଂ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଶରୀରର ଅନ୍ୟ ସଦସ୍ୟମାନେ ପରସ୍ପର ଉପରେ ନିର୍ଭରଶୀଳ ଭାବରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବେ, କିନ୍ତୁ ଯେଉଁମାନେ ଏଫିସୀୟ ୪:୧୧ ର କାର୍ଯ୍ୟ କରନ୍ତି, ସେମାନେ ଉତ୍ତେଜନାରେ ଏବଂ ଶରୀରର ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତଙ୍କ ତୁଳନାରେ ତିନୋଟି ଧାରଣା କରନ୍ତି ।

ପ୍ରଥମେ, ଯେଉଁମାନେ ଏଫିସୀୟ ୪:୧୧ ନେତୃତ୍ୱ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ପାଇଁ ଆହ୍ୱାନ ହୋଇଥିଲେ, ଯେପରି ଆମେ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରିଛୁ, ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସେବା କାର୍ଯ୍ୟରେ ଚର୍ଚ୍ଚକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିବା ଏବଂ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଏବଂ ତାଙ୍କଠାରେ ବହୁଥିବା ସଚେତନତା ଏବଂ ଜୀବନରେ ମୂଳପୋଛ ହେବାରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିବା ପାଇଁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଛି । ଶବ୍ଦ: “ସେ ପ୍ରେରିତମାନଙ୍କୁ, ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱାମାନଙ୍କୁ, ସୁସମାଚାର ପ୍ରଚାରକ, ମେଷପାଳକ ଏବଂ ଶିକ୍ଷକମାନଙ୍କୁ ସାଧୁମାନଙ୍କୁ ସେବା କାର୍ଯ୍ୟ ପାଇଁ, ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଶରୀର ଗଠନ ପାଇଁ ସଜାଇବା ପାଇଁ ଦେଲେ” (ଏଫିସୀୟ ୪:୧୧-୧୨) ।

ଦ୍ୱିତୀୟତଃ, ପାଞ୍ଚଟି କାର୍ଯ୍ୟ ଥିବା ଲୋକଙ୍କୁ ଆତ୍ମା ଉପହାର ଦିଅନ୍ତି, କାରଣ ଏହି ଲୋକମାନେ ପ୍ରଥମ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଅନୁଗାମୀ, ପବିତ୍ର ଆତ୍ମା ଦ୍ୱାରା ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ । ତେଣୁ ଯେତେବେଳେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ନେତାଙ୍କର ଏକ କାର୍ଯ୍ୟ ସମ୍ପାଦନ କରାଯାଏ, ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଉପହାର ଅଛି ଯାହା ତାଙ୍କ ମନ୍ତ୍ରଶାଳୟକୁ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର କରିଥାଏ । ନେତୃତ୍ୱ ଦଳର ଉପହାରଗୁଡ଼ିକ ଏକତ୍ର ହୋଇ ଏକ ମୋଜାକ୍ ହୋଇଯାଏ ଯାହା ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଭାବରେ ମିଶ୍ରିତ, ପରିକଳ୍ପିତ, ଏବଂ ଶରୀରରେ ଆତ୍ମା ଦ୍ୱାରା ଫିଟ୍ ହୋଇ ପିତାଙ୍କ ଇଚ୍ଛାକୁ ସର୍ବୋତ୍ତମ କରିବା ପାଇଁ ଦୁନିଆରେ ସ୍ଥାନିତ ହୋଇଥିଲା । ଆମେ କହିପାରିବା ଯେ ଉପହାରଗୁଡ଼ିକ ହେଉଛି ଯନ୍ତ୍ର ଯାହା ନେତୃତ୍ୱକୁ ଏହାର କାର୍ଯ୍ୟ ପୂରଣ କରିବାରେ ସକ୍ଷମ କରେ ।

ପ୍ରେରିତ କାର୍ଯ୍ୟଟି ସୁସମାଚାରର କ୍ରମାଗତ ବିସ୍ତାରକୁ ଚଳାଇଥାଏ, ବିଶେଷତଃ ନୂତନ ସ୍ଥାନରେ, ଏବଂ ନୂତନ ମଣ୍ଡଳୀଗୁଡ଼ିକ ରୋପଣ କରାଯାଏ । ଭବିଷ୍ୟବାଣୀ କାର୍ଯ୍ୟଟି ମଣ୍ଡଳୀକୁ ବିପଦ ଏବଂ ଶରୀରରେ ସଂଶୋଧନର ଆବଶ୍ୟକତା ବିଷୟରେ ଅବଗତ କରାଇଥାଏ ଯାହା ଶରୀରକୁ ଆଜ୍ଞାକୁ ଡାକିବା ପାଇଁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ କାନନକୁ ବ୍ୟବହାର କରିଥାଏ । ସୁସମାଚାର ପ୍ରଚାର କାର୍ଯ୍ୟ ସୁସମାଚାରର ପ୍ରକୃତି ଶରୀରରେ ଏବଂ ଭିତରକୁ ଗତି କରେ; ଏହି କାର୍ଯ୍ୟ ସହିତ ଯେଉଁମାନେ ନୂତନ ଲୋକଙ୍କୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ନିକଟରେ ଜିତିଥିବାର ଦେଖନ୍ତି ଏବଂ ସମାନ ଭାବରେ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ, ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ସାକ୍ଷୀ ବିଷୟରେ ଶରୀରକୁ ସଚେତନ ଏବଂ ଜରୁରୀ ରଖନ୍ତି । ପାଳକ ସମାରୋହ ଲୋକଙ୍କ ଯତ୍ନ ଯୋଗାଇଥାଏ, ଲୋକଙ୍କୁ ପରସ୍ପରର ଆବଶ୍ୟକତା ବିଷୟରେ ଅବଗତ କରାଇଥାଏ ଏବଂ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଶରୀରର ସଦସ୍ୟମାନଙ୍କ ପାଇଁ କାର୍ଯ୍ୟ କରିଥାଏ । ଶିକ୍ଷାଦାନ ବାଇବଲ ସତ୍ୟକୁ ମୂଳଦୁଆ ଭାବରେ ରଖିବା ଆବଶ୍ୟକ କରେ ଯେଉଁଥିରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ସଦସ୍ୟ ସଂଯୁକ୍ତ ଏବଂ ସେ ରହୁଥିବା ସୀମା । ତଥାପି ନେତୃତ୍ୱ ଦଳର ଉପହାରଗୁଡ଼ିକର ମୋଜାକ୍ ଅତୁଳନୀୟ ଏବଂ ବିବିଧ, ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତି ନିଜ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାର ପଦ୍ଧତି ଭିନ୍ନ ।

ତୃତୀୟତଃ, ପାଞ୍ଚଟି କାର୍ଯ୍ୟ ଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ, ଯେପରି ଆମେ ଦେଖୁଛୁ, କେବଳ ମଣ୍ଡଳୀର ସ୍ଥାନୀୟ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତିକୁ ଦିଆଯାଇନଥାଏ, ଯେପରି ମଣ୍ଡଳୀର ଅଧିକାଂଶ ସଦସ୍ୟ ଅଟନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଶରୀରର ଏକ ବ୍ୟାପକ ଜୀବନକୁ ପ୍ରଦାନ କରନ୍ତି । ପାଉଳ, ଯୋହନ, ପିତର ଏବଂ ଯାକୁବଙ୍କର ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ଗୋଷ୍ଠୀ ଥିଲା ଯେକୌଣସି ସମୟରେ ସେମାନଙ୍କ ସହିତ କାମ କରୁଥିଲେ ଏବଂ ବୋଧହୁଏ ଏକ ସମୟରେ ଗୋଟିଏ ସ୍ଥାନରେ କେବେବି କାମ କରନ୍ତି ନାହିଁ । (ଅବଶ୍ୟ, ଏହି ପ୍ରଥମ ପ୍ରେରିତମାନେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ସିଧାସଳଖ ପ୍ରେରିତ ହୋଇଥିଲେ, ଆଜିର ପ୍ରେରିତମାନଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟ ତୁଳନାରେ । ଯେଉଁମାନେ ଏଫିସୀୟ ୪:୧୧ କାର୍ଯ୍ୟ କରନ୍ତି, ସେମାନେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଭାବରେ ପଠାଯାଇ ନାହାଁନ୍ତି କିମ୍ବା ମଣ୍ଡଳୀ ମାଧ୍ୟମରେ ତାହାଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ମନୋନୀତ ହୋଇ ନାହାଁନ୍ତି) । ତେଣୁ ଆମେ ଯତ୍ନବାନ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ, ନେତୃତ୍ଵ ସହିତ ଏହି ବୃହତ ଭୌଗୋଳିକ କାର୍ଯ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ ବହନ କରିବା ପାଇଁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ଦିଆଯାଇଥିବା ନେତୃତ୍ଵକୁ ସ୍ଵୟରେ ପକାଇବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ ଯାହାକୁ ଆମେ ଆଜି ସ୍ଥାନୀୟ ମଣ୍ଡଳୀ ବୋଲି କହିଥାଉ ।

ଏଫିସୀୟମାନଙ୍କର ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ବୁଝାମଣା, ଏବଂ ବିଶେଷ ଭାବରେ ଏଫିସୀୟ ୪, କେବଳ ସ୍ଥାନୀୟ ମଣ୍ଡଳୀ ନେତୃତ୍ଵ ପାଇଁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ପାଞ୍ଚଟି କାର୍ଯ୍ୟର ବୁଝାମଣାକୁ ହ୍ରାସ କରିଥାଏ । ଯେହେତୁ ଆମେ ପାଉଳ, ବର୍ଣ୍ଣିକା, ପିତର ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ସହିତ ଦେଖୁ, ଯେତେବେଳେ ନେତୃତ୍ଵ ଏକ ସ୍ଥାନୀୟ ଅଞ୍ଚଳରେ କିଛି ସମୟ ପାଇଁ ବାନ୍ଧି ହୋଇପାରେ, ସେମାନଙ୍କର ସେବା ପ୍ରକୃତରେ ଭୌଗୋଳିକ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଅଧିକ ବ୍ୟାପକ ଅଟେ । ନୂତନ ନିୟମରେ ନେତାମାନେ ସମଗ୍ର ରୋମାନ ସାମ୍ରାଜ୍ୟରେ ଧ୍ୟାନ ଦେଇଥିଲେ ଏବଂ ସକ୍ରିୟ ଥିଲେ ଏବଂ ଭାରତର ଥୋମାସ୍ ପରି ସମଗ୍ର ବିଶ୍ଵରେ । ମୁଁ ବିଶ୍ଵାସ କରେ ଯେ ଅନେକ ଭାବିବା ଅପେକ୍ଷା ପାଞ୍ଚଟି କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ପାଇଁ ବହୁତ କମ୍ ଲୋକ ଡାକନ୍ତି । ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ସହିତ ମିଳିତ ଭାବରେ ସେମାନଙ୍କ ଭୂମିକାର ସୁବିଧାଜନକ ଏବଂ ବ୍ୟାପକ ଭୌଗୋଳିକ ପ୍ରକୃତି, ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଅନେକଙ୍କୁ ପୃଥିବୀକୁ ଆହ୍ଲାଦନ କରିବାକୁ ଦାବି କରିବ ନାହିଁ ।

କାରଣ କାର୍ଯ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ଥିବା ଲୋକମାନେ ମଧ୍ୟ ଆତ୍ମାଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ଦିଆଯାଇଥିବା ଉପହାରଗୁଡ଼ିକ ଧାରଣ କରନ୍ତି, ଯେପରି ସମସ୍ତ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଲୋକମାନଙ୍କ ପରି, ସେମାନଙ୍କର ଅନେକ କାର୍ଯ୍ୟ ସେମାନଙ୍କର ଉପହାର ମାଧ୍ୟମରେ ସ୍ଥାନୀୟ ସ୍ତରରେ ଖେଳାଯାଇପାରିବ । ଉଦାହରଣ ସ୍ଵରୂପ, ମଣ୍ଡଳୀର ପ୍ରେରିତ ପ୍ରକୃତି ବିଷୟରେ ଏକ ଦ୍ଵାରା ବୁଝାମଣା ଥିବା ଜଣେ ନେତା ଘର ନିକଟରେ ଥିବା ଏକ ଭୌଗୋଳିକ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଏକ ସମ୍ପ୍ରଦାୟର ମନ୍ତ୍ରଣାଳୟ ପରିଚାଳନା କରିପାରନ୍ତି ଏବଂ ନୂତନ ମଣ୍ଡଳୀ ଗୁଡ଼ିକୁ ଦେଖୁଥିବେ । ସୁସମାଚାରର ଉପହାର ସହିତ ଜଣେ ନେତା ମଧ୍ୟ ଘରର ସେବା କରିପାରନ୍ତି ଏବଂ ଲୋକମାନେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ନିକଟରେ ଜିତିଥିବାର ଦେଖିପାରନ୍ତି ଏବଂ ଶରୀର ଏହାର ସାକ୍ଷୀ ଆଦେଶ ବିଷୟରେ ଅବଗତ ହୋଇଥିଲେ ।

ମଣ୍ଡଳୀରେ ଏଫିସୀୟ ୪:୧୧ କାର୍ଯ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ ବୁଝିବା ଏବଂ ଅଭ୍ୟାସ କରିବାରେ ଆଜି ଏକ ଜଟିଳ ବିଷୟ ହେଉଛି ମଣ୍ଡଳୀର ବିଖଣ୍ଡନ । ଅନେକେ ସ୍ଥାନୀୟ ମଣ୍ଡଳୀଗୁଡ଼ିକୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଶରୀରର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଏବଂ ସ୍ଵାଧୀନ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି ଭାବରେ ଦେଖନ୍ତି । ଏହିପରି ପ୍ରାଥମିକ ସ୍ଥାନ ଅନ୍ତଃ-ନିର୍ଭରଶୀଳତା ଆବଶ୍ୟକ - ସ୍ଥାନୀୟ ପ୍ରସଙ୍ଗରେ - ହଜିଯାଇଛି, ଏବଂ ମଣ୍ଡଳୀକୁ ଏକ ଲକ୍ଷ ଖଣ୍ଡରେ ବିଭକ୍ତ କରାଯାଇଛି । କିନ୍ତୁ ନୂତନ ନିୟମ ବଡ଼ ମଣ୍ଡଳୀରେ ପରସ୍ପର ଉପରେ ନିର୍ଭରଶୀଳତା ଦେଖାଏ ।

ଯାହାକୁ ଆମେ ଆଜି ଏକ ମଣ୍ଡଳୀ ବୋଲି କହୁଛୁ ସେହି ପତ୍ରଗୁଡ଼ିକ ଲେଖାଯାଇ ନାହିଁ ବରଂ ଏକ ସହର କିମ୍ବା ଅଞ୍ଚଳର ଏକ ବୃହତ ମଣ୍ଡଳୀର ମଣ୍ଡଳୀ ଭାବରେ ଯାହାକୁ ଆମେ ଭଲ ଭାବରେ ଚିହ୍ନି ପାରିବା ତାହା ସଂଗ୍ରହ ପାଇଁ ଲେଖାଯାଇଛି । ଏହି ମଣ୍ଡଳୀଗୁଡ଼ିକ ସମ୍ଭବତଃ ପ୍ରାଚୀନ ଏବଂ ଧର୍ମଯାଜକ ଦ୍ଵାରା ପରିବେଷଣ କରାଯାଇଥିଲା, ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ କେତେକ ସ୍ଥାନୀୟ ପ୍ରସଙ୍ଗ ଅପେକ୍ଷା ଚିକିତ୍ସା ଅଧିକ ବ୍ୟାପକ ଭାବରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିଥିଲେ । ଏହିପରି ଭାବରେ, ପ୍ରେରିତମାନଙ୍କ ସହିତ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିବା ଲୋକଙ୍କ ଦଳ, ମୁଖ୍ୟତଃ ବ୍ୟାପକ ଭୌଗୋଳିକ କ୍ଷେତ୍ରରେ ସୁସମାଚାରର ଏକ ରାଜନୈତିକ ଧର୍ମଯାଜକ ମାନଙ୍କ ଜରିଆରେ ବିସ୍ତାରରେ, ଅନେକ ସ୍ଥାନରୁ ଆସି ସୁସମାଚାର ରୋପଣ କରାଯିବା ଆବଶ୍ୟକ

ଥିଲା । ସେହି ସ୍ଥାନଗୁଡ଼ିକରେ ସେମାନେ ଭର୍ତ୍ତି କଲେ ଯେ, ଏହି ସ୍ଥାନଗୁଡ଼ିକରେ ଥିବା ମଣ୍ଡଳୀଗୁଡ଼ିକ ଲିଖିତ ବାକ୍ୟ ଏବଂ ଯାଣୁକ ଜୀବନ ବିଷୟରେ ସେମାନଙ୍କର ବୁଝାମଣାକୁ ବଢ଼ାଇବା ପାଇଁ ଆବଶ୍ୟକ କରନ୍ତି । ଶରୀରକୁ ବିଦ୍ରୋହୀ ତଥା ଧର୍ମବାଦୀମାନଙ୍କଠାରୁ ରକ୍ଷା କରିବା ପାଇଁ ଆବଶ୍ୟକ ବାଇବଲ ସୀମାକୁ ବୁଝିବାରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିଥିଲେ ଏବଂ ମଣ୍ଡଳୀରେ ଲୋକଙ୍କ ଜୀବନ ତଥା ସାକ୍ଷୀ ମାଧ୍ୟମରେ ସୁସମାଚାରର ଅଗ୍ରଗତି ଜାରି ରଖିଥିଲେ ।

ସମୟ, ଇତିହାସ, ନାମକରଣ, ଅତ୍ୟଧିକ ଗଠିତ ଚର୍ଚ୍ଚ ଜୀବନ, ଏବଂ ମାନବ ଅହଂକାର ଯୁକ୍ତରାଷ୍ଟ୍ର ଆମେରିକାକୁ ଏହି ବାଇବଲ ଗଠନରୁ ପୃଥକ କରିଛନ୍ତି । ଆମେ କେବେ ଏହାକୁ ପୁନଃସ୍ଥାପିତ ଦେଖିବୁ କି? ମୁଁ ଜାଣେ ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ଏହାକୁ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝିବା ଆମକୁ ଲିଖିତକୁ ବିଶ୍ୱାସ କରିବାକୁ ଏବଂ ଏହାକୁ ଆଣିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିବାକୁ ଆମନ୍ତ୍ରଣ କରେ ।

ପରସ୍ପର ଉପରେ ନିର୍ଭରଶୀଳତା ହେଉଛି, ତ୍ରିନାଥ ଲିଖିତକୁ ପ୍ରକୃତିରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିବା ମଣ୍ଡଳୀର ନେତୃତ୍ୱ, ପ୍ରତ୍ୟେକେ ଏକ ଭିନ୍ନ କାର୍ଯ୍ୟ କରନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଫଳାଫଳରେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ସହିତ ଏକ ହୋଇଥାନ୍ତି । କେଉଁଟି ଦାୟିତ୍ୱ ରେ ଅଛି କିମ୍ବା ଅଧିକ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ କିମ୍ବା ଅଧିକ ରାଜନୈତିକ ତାହା ପଚାରିବା ବାଇବଲ ଅନୁଯାୟୀ ଅଜ୍ଞାନ ଅଟେ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ନେତାଙ୍କ ମହତ୍ତ୍ୱ ଏହା ଦ୍ୱାରା ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରାଯାଇଥାଏ ଯେ ସେ ତାଙ୍କ ମଣ୍ଡଳୀ ଲିଖିତ ଦ୍ୱାରା ଉପହାର ଅଟନ୍ତି । ଏହିପରି, ଏହା ପ୍ରତ୍ୟେକ ନେତାଙ୍କ ଭୂମିକା ଏବଂ ସବୁଠାରୁ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ କଥା ହେଉଛି, ତାଙ୍କ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଦତ୍ତ ଦର୍ଶନର ଫଳାଫଳକୁ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରେ ।

ଲିଖିତ ତାଙ୍କ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ନେତୃତ୍ୱ ସ୍ଥାପନ କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ତାଙ୍କ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ଉପରେ ବିଶ୍ୱାସ ବଢ଼ାଇଛନ୍ତି । ନେତୃତ୍ୱ ପରିତ୍ରାଣ ସୃଷ୍ଟି କରେ ନାହିଁ - କେବଳ ଲିଖିତ ତାହା କରନ୍ତି - କିନ୍ତୁ ସେଗୁଡ଼ିକ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ବୁଝିବା, ଗ୍ରହଣ କରିବା ଏବଂ ବିଶ୍ୱାସରେ ବଢ଼ିବାରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିବା ପାଇଁ ପ୍ରଭୁ ବ୍ୟବହାର କରନ୍ତି । ଚରମ ଫଳାଫଳ - ଦୟା ସମଗ୍ର ବିଶ୍ୱରେ ବିସ୍ତାରିତ ହୁଏ - ଯେତେବେଳେ ମାର୍କେଟ୍‌ପ୍ଲେସ୍, ବିବାହ, ପରିବାର, ଏବଂ ମଣ୍ଡଳୀରେ ଲିଖିତ ଲୋକମାନେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହ ସେମାନଙ୍କର ସମ୍ପର୍କରେ ପରିପକ୍ୱ ହୁଅନ୍ତି ଏବଂ ତାଙ୍କୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରିବାରେ ସେମାନଙ୍କର ପ୍ରଭାବରେ ବଢ଼ନ୍ତି ।

ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟର କଥା ଯେ ଯୀଶୁ ନିଜ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କ ସହିତ ଏପରି ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାଷା ବ୍ୟବହାର କରିଥିଲେ: “ତୁମ ମଧ୍ୟରେ ନୁହେଁ”!

୭

ଆମେରିକୀୟ ମଣ୍ଡଳୀ ପାଇଁ ବର୍ତ୍ତମାନ କଣ?

ତେବେ ଆମେ କ'ଣ କରିବା? ଆମେରିକାରେ ମଣ୍ଡଳୀର ଗଠନର ପ୍ରମୁଖ ଚିନ୍ତାଧାରାକୁ ଦେଖି ଆମେ କିପରି ଏହି ସମସ୍ୟାର ସମାଧାନ କରିପାରିବା ଏବଂ ଲିଖିତ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଅନୁଯାୟୀ ଏକ ମଣ୍ଡଳୀ ହୋଇପାରିବା?

ମୁଁ ଆମେରିକୀୟ ମଣ୍ଡଳୀରେ ସବୁକିଛିର ବହୁପରିମାଣ ପରିବର୍ତ୍ତନକୁ ସମର୍ଥନ କରେ ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ମୁଁ ବିଶ୍ୱାସ କରେ ଯେ ବିଶ୍ୱବାସୀମାନେ କିପରି ଭାବନ୍ତି ଏବଂ ପରିଶେଷରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରନ୍ତି ତାହା ଉପରେ ଆମର ବର୍ତ୍ତମାନର ପାଶ୍ଚାତ୍ୟ ମଣ୍ଡଳୀ ଗଠନଗୁଡ଼ିକର ଅଧିକ ପ୍ରଭାବ ପଡ଼ିଥାଏ ବୋଲି ଆମେ ବିଚାର କରିବା ଆବଶ୍ୟକ । ଏପରିକି ଯେତେବେଳେ ଆମର ସଠିକ୍ ବାର୍ତ୍ତା ଥାଏ, ଆମେ କିପରି ଜିନିଷଗୁଡ଼ିକ କରୁ ତାହା ଆମେ ସନ୍ଦେହ କରିପାରିବା ।

ନିକଟ ଅତୀତରେ ପାଶ୍ଚାତ୍ୟ ଜଗତର ମଣ୍ଡଳୀରେ ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ ତ୍ରୁଟି ହେଉଛି ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ହେବା ପାଇଁ ଏହାର ପ୍ରୟାସ । ଅନେକେ ଯୁକ୍ତିରେ କିଶିଛନ୍ତି ଯେ ଯଦି ଆମେ କେବଳ ଆମ ଆଖପାଖର ଲୋକଙ୍କ ପାଇଁ ଅଧିକ ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ

ହୋଇପାରିବା, ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ସେମାନେ ଯାଶୁ ଏବଂ ମଣ୍ଡଳୀରେ ଅଧିକ ଆଗ୍ରହୀ ହେବେ (ବେଳେବେଳେ ମୁଁ ଭୟ କରେ ଯେ ଲୋକଙ୍କ ମନରେ ଏହା ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଅଟେ)!

ପ୍ରାସଙ୍ଗିକତା ଆମ ସମୟର ମଣ୍ଡଳୀର ପ୍ରାଥମିକ ଆବଶ୍ୟକତା ନୁହେଁ । ଆମକୁ ପ୍ରକୃତରେ ଯାହା ଦରକାର ତାହା ହେଉଛି ଲୋକମାନଙ୍କୁ ସୁସମାଚାରର ସୁବିଧା ଉପଲବ୍ଧ କରାଇବା । ଏଥିରେ ଜଡ଼ିତ ବିଷୟ ହେଉଛି ଯେ ବାଇବଲ ଏବଂ ରଣନୈତିକ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଏହି ଚର୍ଚ୍ଚିତ ଅଧିକାଂଶ ଲୋକଙ୍କ ପାଇଁ ଶାରୀରିକ ଭାବରେ ଉପଲବ୍ଧ ଅଟେ; ଖ୍ରୀଷ୍ଟିଆନମାନେ କାର୍ଯ୍ୟ କରନ୍ତି, ଅଧ୍ୟୟନ କରନ୍ତି, ଛୁଟି କରନ୍ତି ଏବଂ ପ୍ରାୟ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଭୌଗୋଳିକ ଅବସ୍ଥାନରେ ରୁହନ୍ତି । ସମସ୍ୟାଟି ଦେଖାଯାଉଛି ଯେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଅନୁଗାମୀମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଅଧିକାଂଶ ହୁଏତ ଈଶ୍ଵରଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ବୁଝନ୍ତି ନାହିଁ କିମ୍ବା ସେମାନଙ୍କ ଆଖପାଖରେ ଥିବା ଲୋକଙ୍କ ସହ ସଂଯୁକ୍ତ ହେବାକୁ ଚାହାଁନ୍ତି ନାହିଁ । ତଥାପି ଏହା ସତ୍ୟ ଯେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ନିକଟକୁ ଆସୁଥିବା ଅଧିକାଂଶ ଲୋକ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିଆନଙ୍କ ସହ ସମ୍ପର୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ଏପରି କରନ୍ତି ଯେ ଈଶ୍ଵରଙ୍କ ବାଞ୍ଛା ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଉପଲବ୍ଧ କରାନ୍ତି ।

ମୁଁ ସନ୍ଦେହ କରୁଛି ଯେ ପୂଜାପାଠ, ପ୍ରଚାର, ଅକାଳିକା, ନେତା, ଏପରିକି ପାର୍କିଂ ସ୍ଥାନଗୁଡ଼ିକରେ ପ୍ରାସଙ୍ଗିକତା ପାଇଁ ଆଧୁନିକ ମଣ୍ଡଳୀର ଯୁକ୍ତି ଅନ୍ୟ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିଆନମାନଙ୍କୁ ଆମ ବ୍ରାଣ୍ଡକୁ ଆକର୍ଷିତ କରିବା ଏବଂ ଆମର ପାଖରେ ରଖିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିବା ସହିତ ଅଧିକ ଜଡ଼ିତ କରିଥାଉ ତେବେ ଆମେ ହଜିଯାଇଥିବା ଲୋକଙ୍କୁ ଆଣିବା । ଆମେ ଏକ ବିରକ୍ତ ଲୋକ । ଆମେ କ୍ରୀଡ଼ା ସହିତ ବିରକ୍ତ, ତେଣୁ ଉତ୍ପାଦକମାନେ ଏହାକୁ ପ୍ରତିବର୍ଷ ନିର୍ଯ୍ୟାସ କରନ୍ତି । ଆମେ ଆମର ଚାକିରିରେ ବିରକ୍ତ, ତେଣୁ ଆମେ ନୂତନ ଖୋଜୁ । ଆମେ ଆମର ଘର ସହିତ ବିରକ୍ତ, ତେଣୁ ଆବଶ୍ୟକତା ଅନୁଯାୟୀ ପୋଷାକ ପିନ୍ଧି ଆମର ଆତ୍ମ-କେନ୍ଦ୍ରିତ ଆଶାକୁ ଭଲ ଭାବରେ ପରିଚାଳନା କରିବା ପାଇଁ ଆମେ ନୂତନ କିଣୁ । ଆମେ ଆମର ମଣ୍ଡଳୀଗୁଡ଼ିକ ସହିତ ବିରକ୍ତ, ତେଣୁ ଆମେ ନୂତନ ରୋମାଞ୍ଚକର “ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ” ଗୁଡ଼ିକୁ ଖୋଜୁ । ସବୁ ସମୟ (ଅର୍ଥର କିଛି କହିବାକୁ ନାହିଁ) ଯାହାକୁ ଆମେ ଭଲ ଉପାସନା, ଉତ୍ତମ ପ୍ରଚାର, ଉତ୍ତମ ପିଲାମାନଙ୍କର କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ଏବଂ ଉତ୍ତମ ଭବନରେ ଭେଟିବା ପାଇଁ ପ୍ରକୃତରେ ଖର୍ଚ୍ଚ କରିଥାଉ ।

ପ୍ରାସଙ୍ଗିକତା ପରେ ମଣ୍ଡଳୀର ପାଗଳ ଡ୍ୟାସ୍ ସତ୍ତ୍ଵେ , ତିନୋଟି ବିଶେଷ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବାସ୍ତବତା ଦେଖାଇବାକୁ ଅନୁସନ୍ଧାନ ଜାରି ରହିଛି । ଗୋଟିଏ, ପାଶ୍ଚାତ୍ୟ ଦେଶଗୁଡ଼ିକର ମୋଟ ଲୋକ ଯେଉଁମାନେ ନିୟମିତ ଭାବରେ ମଣ୍ଡଳୀକୁ ଯାଆନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କ ନିକଟ ଅତୀତରେ ହ୍ରାସ ପାଇଛି । ଦୁଇଟି, ଆମେ ଧରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଥିବା ଲୋକମାନଙ୍କର ଭାସମାନ ଜନତା, ଅନ୍ୟ ଏକ କମ୍ ରୋମାଞ୍ଚକର ମଣ୍ଡଳୀରେ କିଛି ମାତ୍ରାରେ ସକ୍ରିୟ କିମ୍ବା ନୂତନ ଭାବରେ ନାମିତ “ଡି-ଚର୍ଚ୍ଚ”, ପ୍ରକୃତରେ ଚାରି ବର୍ଷରୁ ଅଧିକ ସମୟ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏକ ନୂତନ ମଣ୍ଡଳୀରେ ରହିବେ ନାହିଁ । ତା’ପରେ ସେମାନେ ପୁନର୍ବାର ଗତି କରନ୍ତି! ଅନେକ, ବୋଧହୁଏ, ଏହି ଦୁଇ କିମ୍ବା ତିନୋଟି ଗତି ପରେ, ଶେଷରେ ବାହାରକୁ ଚାଲିଯାଆନ୍ତି, କିମ୍ବା ଡି-ଚର୍ଚ୍ଚର ପ୍ରସାରିତ ସ୍ତରରେ ଯୋଗଦେବାକୁ । ତିନୋଟି, ମାପିବା ଯୋଗ୍ୟ ଈଶ୍ଵରୀୟତା, ଯେଉଁମାନେ ଯାଶୁଙ୍କର ଅଟନ୍ତି ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କ ସଂଖ୍ୟା ବଢ଼ିବାରେ ଲାଗି ନାହିଁ । ନୈତିକତା ବୃଦ୍ଧି ପାଇନାହିଁ, ବିବାହରେ ବିଶ୍ଵସନୀୟତା ବୃଦ୍ଧି ପାଇନାହିଁ; ଏପରିକି ମଣ୍ଡଳୀର ନେତାଙ୍କ ସଂଖ୍ୟା ବଢ଼ିବାରେ ଲାଗିଛି ।

ଏହି ଶେଷ କ୍ଷେତ୍ର ମୋତେ ଅଧିକ ଚିନ୍ତିତ କରେ, କାରଣ ଯଦି ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ହେବା ପରିବର୍ତ୍ତେ ଲୋକଙ୍କ ନିକଟରେ ପହଞ୍ଚିବା ଆମର ପ୍ରାଥମିକ ଆବଶ୍ୟକତା, ତେବେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିଆନମାନେ କିପରି ଜୀବନଯାପନ କରନ୍ତି ତାହା ଚିରସ୍ଥାୟୀ ଗୁରୁତ୍ଵପୂର୍ଣ୍ଣ ଏବଂ ଏହି ଦୁନିଆରେ ସୁସମାଚାର ପ୍ରଚାରର ବ୍ୟବହାରିକ ଗୁରୁତ୍ଵ । ଏଠାରେ ଅସୁବିଧା ହେଉଛି: ପାଶ୍ଚାତ୍ୟ ଚର୍ଚ୍ଚ ଯେପରି ନିଜକୁ ଗଠନ କରନ୍ତି, ଏକ “ଆମେ ତୁମର ଆଶା ପୂରଣ କରିବୁ” ପ୍ରାସଙ୍ଗିକତା ସୃଷ୍ଟି କରି ପ୍ରକୃତରେ କ୍ଲାଉଡ୍ ହୋଇଛି, ଯଦି ସଂପୂର୍ଣ୍ଣଭାବେ ବିଲୋପ ନହୁଏ, ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନମାନଙ୍କୁ ସ୍ଵୀକାର କରିବାର ଆବଶ୍ୟକୀୟ ଉପକରଣ ଭାବରେ ସ୍ଵୀକାର କରିବା ପାଇଁ ଆବଶ୍ୟକ ବାଞ୍ଛା । ସେମାନଙ୍କ ଆଖପାଖର ଲୋକମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଈଶ୍ଵର ମଣ୍ଡଳୀକୁ ପରିକଳ୍ପନା କରିଛନ୍ତି ।

ପ୍ରାସଙ୍ଗିକତା ଏବଂ ଏହାର ପରିଣାମ

ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ହେବାର ପ୍ରୟାସ ଦ୍ଵାରା ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଥିବା ଅସୁବିଧା ଅତି କମରେ ଦୁଇଗୁଣ ।

ପ୍ରଥମତଃ, ଯେତେବେଳେ ଆମର ମଣ୍ଡଳୀଗୁଡ଼ିକ ଭୋକକୁ ଖାଇବାକୁ ଦିଅନ୍ତି ଯାହା ଆମ ସଂସ୍କୃତିରେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ହେବାକୁ ଆଶା କରାଯାଏ, ସୁସମାଚାରର ଅତ୍ୟାବଶ୍ୟକ ବାର୍ତ୍ତା ବିକୃତ ଏବଂ ନିସ୍ତେଜ । ବାଇବଲର ସୁସମାଚାର ପରିତ୍ରାଣର ଏକ ପ୍ରତିଜ୍ଞା ଉପରେ ନିର୍ମିତ, ଏବଂ ସେହି ପ୍ରତିଜ୍ଞା ସୁସମାଚାରର ଗୁରୁତ୍ଵପୂର୍ଣ୍ଣ ଧ୍ୟାନକୁ ଗଠନ କରେ । ସୃଷ୍ଟିର କାହାଣୀରୁ ଉଠିଥିବା ପ୍ରତିଜ୍ଞା, ଆଦିପୁସ୍ତକ ଆରମ୍ଭର ଅଧ୍ୟାୟରେ ପତନ ହେଉଛି, ଈଶ୍ଵର ନିଜେ ମନୁଷ୍ୟର ଅମାନ୍ୟର ଫଳାଫଳକୁ ପ୍ରତ୍ୟାହାର କରିବେ । ଈଶ୍ଵର ଆଦମ ଏବଂ ହବାଙ୍କୁ ସୃଷ୍ଟି କରିଥିଲେ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କର ସମସ୍ତ ସନ୍ତାନକୁ ତାଙ୍କ ସହିତ ସମ୍ପର୍କ ରଖିବା ଏବଂ ତାଙ୍କୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ଵ କରିବା ପାଇଁ ବିସ୍ତାର କରିଥିଲେ । ଶେଷ ଆଦମ ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କଠାରେ, ଈଶ୍ଵରଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ସେହି ଦୁଇଟି ପରିକଳ୍ପନା ଆଦମ ଏବଂ ହବାଙ୍କ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ନିକଟରେ ପୁନଃସ୍ଥାପିତ ହୋଇଛି ଯେଉଁମାନେ ତାଙ୍କଠାରେ ବିଶ୍ଵାସ କରନ୍ତି । ତେଣୁ ମଣ୍ଡଳୀର ଧ୍ୟାନ ସ୍ଵତ୍ଵ: ଆମେ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ପଚାରିବା ଉଚିତ୍, “ତୁମେ ଈଶ୍ଵରଙ୍କ ସହ ସମ୍ପର୍କ ଚାହୁଁଛ କି, ଏବଂ ଯଦି ଏପରି ହୁଏ, ତେବେ ତୁମେ ତାଙ୍କୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ଵ କରିବାକୁ ଚାହୁଁଛ କି?” ଯଦି କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି ନାଁର ଉତ୍ତର ଦିଅନ୍ତି, ତେବେ ସେ ସୁସମାଚାର ଚାହୁଁନାହାଁନ୍ତି!

ଦ୍ଵିତୀୟତଃ, ଅତ୍ୟଧିକ ପ୍ରଚାରକ ସୁସମାଚାରର କେନ୍ଦ୍ରୀୟ ଧ୍ୟାନକୁ ଭ୍ରଷ୍ଟ କରିଦେଇଛନ୍ତି, ସୁସମାଚାରକୁ ଏକ ମହତ୍ଵରେ ପରିଣତ କରିବା ଯାହା ଏହାର ସନ୍ଦେଶକୁ ଭୁଲ ଭାବରେ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରେ ଏବଂ ପ୍ରାୟତଃ ନୁହେଁ, ମୃତ ଜନ୍ମକୁ ନେଇଥାଏ ।

ପ୍ରକୃତରେ ଏକ ସ୍ଥାନୀୟ ମଣ୍ଡଳୀରେ ରହୁଥିବା ନବଜାତ ଶିଶୁମାନେ ମଣ୍ଡଳୀ ଉପରେ ଚାପ ପକାଉଥିଲେ । ସେମାନେ ଏକ “ଆମକୁ ଆରାମଦାୟକ ଅନୁଭବ କରନ୍ତୁ, ଦୟାକରି” ବାତାବରଣ ସୃଷ୍ଟି କରନ୍ତି, ତେଣୁ ମଣ୍ଡଳୀ ଏହି ଶିଶୁମାନଙ୍କ ପାଇଁ ସାଂସ୍କୃତିକ ପ୍ରାସଙ୍ଗିକତାକୁ ଚିରସ୍ଥାୟୀ କରିଥାଏ, ଯେଉଁମାନେ ପ୍ରକୃତ ବାଇବଲ ଅଧ୍ୟୟନ ଏବଂ ଆହ୍ଵାନରେ ବିରକ୍ତ ହୁଅନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କର ଉପସ୍ଥିତି କେତେକଙ୍କୁ ବାଇବଲର ବିଷୟବସ୍ତୁକୁ ଅଧିକ ସୁଦୃଢ଼ କରିବା ପାଇଁ ପ୍ରବର୍ତ୍ତାଇଥାଏ । ବାଇବଲ, ଅବହେଳିତ ଲୋକମାନଙ୍କ ପାଇଁ କଦର୍ଯ୍ୟ ହେବା ପାଇଁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ନଥିଲା । ଏହା ସେମାନଙ୍କୁ ଦୋଷୀ କରିବା ପାଇଁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଥିଲା କିମ୍ବା, ଯେପରି ଡିଟ୍ରିର୍ ବୋନହୋଫର୍ ତାଙ୍କ ପୁସ୍ତକ ନୈତିକତା ରେ ଲେଖିଛନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କୁ ହୃଦୟଙ୍ଗମ କରିବାକୁ ଲଜ୍ଜାଜନକ ଯେ ଈଶ୍ଵରଙ୍କଠାରୁ ଦୂରେଇ ରହିବା ଈଶ୍ଵର ଯେପରି ଆମକୁ ସୃଷ୍ଟି କରିଛନ୍ତି, ତାହା ମନୁଷ୍ୟଠାରୁ କମ୍ ଅଟେ ।

ମଣ୍ଡଳୀର ନିଜସ୍ଵ ଗଠନ ସହିତ ଏସବୁର କ’ଣ ସମ୍ପର୍କ ଅଛି? ଅନେକ ଗୁରୁତ୍ଵପୂର୍ଣ୍ଣ ଚିନ୍ତାଧାରା ମନକୁ ଆସେ । ପ୍ରଥମତଃ, ଯଦି ପ୍ରାସଙ୍ଗିକତାର କେନ୍ଦ୍ରୀୟ ଧ୍ୟାନ ବାସ୍ତବରେ ମନୋରଞ୍ଜନ କରିବାକୁ ଏକ ପ୍ରୟାସ ଅଟେ, ତେବେ ମଣ୍ଡଳୀ ଏହାର ବାର୍ତ୍ତା ଏବଂ ପ୍ରସଙ୍ଗକୁ ଏକ ସଂସ୍କୃତି ସହିତ ଅନୁକରଣ କରୁଛି ଯାହା ଭଗବାନଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଏବଂ ବିଦ୍ରୋହରେ ଅଛି । ଏହା କ’ଣ ସତ ଯେ ଆମେ ବାଇବଲରେ ଈଶ୍ଵର ଯାହା କହିଛନ୍ତି ଏବଂ ସଂରକ୍ଷଣ କରିଛନ୍ତି, ତାହାଠାରୁ ଅଧିକ ଭଲ ଭାବରେ ଆମେ ଜଣାଇ ପାରିବା କି? ଯଦି ବାଇବଲ ପ୍ରକୃତରେ ଈଶ୍ଵର ନିଶ୍ଵାସ ତ୍ୟାଗ କରନ୍ତି, ଈଶ୍ଵର ଅନୁପ୍ରାଣିତ, ଏବଂ “ଯେକୌଣସି ଦୁଇ ଧାରିଆ ଖଣ୍ଡଠାରୁ ତୀକ୍ଷ୍ଣ” (ଏବ୍ରୀ ୪: ୧୨), ଏହାକୁ “ଉନ୍ନତ” କରିବା କିମ୍ବା ଏହା ବଦଳରେ କେବଳ ସ୍ଵପ୍ନ କରିବା ଆମର କାର୍ଯ୍ୟ କି? ଆଜିକାଲି ଏତେଗୁଡ଼ିଏ ପ୍ରଚାରରେ ଘନୀଭୂତ, ଛୋଟ, କଳ୍ପିତ, ବାଣୀବିହାର କଥାବାର୍ତ୍ତା ରହିଥାଏ ଯାହା ଈଶ୍ଵର ଯାହା କହିଛନ୍ତି ତାହା ବୁଝାଇବା ଅପେକ୍ଷା ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଅଧିକ ଆକର୍ଷିତ କରିବା ।

ଦ୍ଵିତୀୟତଃ, ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ହେବା ପାଇଁ ଆମର ପ୍ରୟାସ, ସ୍ଵାଭାବିକ ଭାବରେ, ଆମର ଚର୍ଚ୍ଚ ପରିବେଶକୁ ମଧ୍ୟ ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ହେବା ପାଇଁ ଗଠନ କରିବା । ଯଦି ଆମେ ବାଇବଲର ସ୍ଵତ୍ଵ ଶିକ୍ଷାଦାନ ଉପରେ ଏକ ସ୍ଵପ୍ନ ଏବଂ ପରିବର୍ତ୍ତିତ ନଜର

ପକାଇବା, ତେବେ ମଣ୍ଡଳୀ ଜାଣିବାକୁ ପାଇବେ ଯେ ଏହାର ମଣ୍ଡଳୀରେ ପରିବେଶ ବିଷୟରେ ଅନେକ ନିଷ୍ପତ୍ତି ଲିଖିତ ବାବୁ ସହିତ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଭାବରେ ବିବାଦୀୟ ଅଟେ ।

ଏକ ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ପରିବେଶ ସୃଷ୍ଟି କରିବାରେ କେତେକ କ୍ଷେତ୍ର ପ୍ରୟାସ ଦେଖିବାକୁ ସହଜ । ସୁବର୍ଣ୍ଣ ଭାଷାଭାଷୀ ଶିକ୍ଷକମାନେ, ଉଦାହରଣ ସ୍ୱରୂପ, ଏପରି ପଦବୀ ଧାରଣ କରନ୍ତି, ଯେପରିକି ସାଧାରଣ ପର୍ଯ୍ୟବେକ୍ଷକ ମଧ୍ୟ, ଆମ ମଧ୍ୟରେ ଭଗବାନଙ୍କ ଛିତିକୁ ପ୍ରତିସ୍ପନ୍ଦିତା କରନ୍ତି । ଯେଉଁ ପରିବେଶରେ ଏପରି ସୁବର୍ଣ୍ଣ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କର ସହାୟକ ପୂଜା ଗୋଷ୍ଠୀ ସେମାନଙ୍କ ସମାବେଶରେ କୌଶଳ ଅବଲମ୍ବନ କରିବାକୁ ମଣ୍ଡଳୀଗୁଡ଼ିକୁ ପରିଚାଳନ କରିପାରନ୍ତି ଯାହା ଯାଶୁଙ୍କ ଅନୁଗାମୀମାନଙ୍କ ସମାବେଶ ଅପେକ୍ଷା ଅଧିକ ରକ୍ କନ୍ଦୁର୍ତ୍ତ ସଦୃଶ । ଏପରି ପରିବେଶରେ ଧୂଆଁ, ଅନ୍ଧାର ଆଲୋକ, ଉପାସକ ଗୋଷ୍ଠୀର ଅତ୍ୟଧିକ ସ୍ୱର, ଏବଂ କେନ୍ଦ୍ରୀୟ ସମୟ ଏବଂ ଧ୍ୟାନ ଯାହା ଏକ ସ୍ୱୀକାରକୁ ଯାଏ, ପ୍ରକୃତରେ ଲିଖିତ ଆତ୍ମା ଶୁଣିବା ବିରୁଦ୍ଧରେ ଯେଉଁମାନେ ଯାଶୁଙ୍କୁ ଅନୁସରଣ କରନ୍ତି ବୋଲି ଉତ୍ତର ଦିଅନ୍ତି । ସଂଗଠକମାନେ ଗୀତ ଗାଇଥାନ୍ତି ଯାହା ପ୍ରକୃତରେ ସେମାନଙ୍କ ଜୀବନର ପବିତ୍ରତା କିମ୍ବା ସେମାନଙ୍କର ବାସ୍ତବ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟକୁ ପ୍ରତିଫଳିତ କରେ ନାହିଁ । ଲୋକମାନେ କଥାବାର୍ତ୍ତା ଶୁଣନ୍ତି ଯାହା ସେମାନେ ପ୍ରକୃତରେ ଶୁଣନ୍ତି ନାହିଁ କିନ୍ତୁ ଏକ ମଜାଳିଆ ପରିହାସ କିମ୍ବା ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ କାହାଣୀ କିମ୍ବା ସୁନ୍ଦର ଭିଡ଼ିଓ ଯୋଗୁଁ ପସନ୍ଦ କରନ୍ତି । ଏହି “ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ” ପ୍ରସଙ୍ଗଟି ଯେକୌଣସି ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ ଚିନ୍ତାଧାରାକୁ ଦୂରେଇ ଦେଇପାରେ ଯାହା ବାଉଁ ମାଧ୍ୟମରେ ଆସିପାରେ ।

ଏପରିକି ସର୍ବୋତ୍ତମ ଏବଂ ବିଶ୍ୱସ୍ତ ବାଇବଲ ଯୋଗାଯୋଗକାରୀମାନେ ମଧ୍ୟ ଏହି ବାସ୍ତବତାର ଶିକାର ହୋଇପାରନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଆମେ ପ୍ରକୃତରେ ଭାବୁଛୁ ଯେ ଉନ୍ନତ ପାର୍ଟି ସ୍ଥାନ, ହାଇପେଡ଼ ଉପାସନା, ଜୁସ୍ ଅପ୍ ଯୋଗାଯୋଗ ପ୍ରଣାଳୀ ଏବଂ ରକ୍-କନ୍ଦୁର୍ତ୍ତ ପରିବେଶ ପାଇଁ ଆମେ ଲୋକଙ୍କ ସମସ୍ତ ଆଶା ପୂରଣ କରିପାରିବା ଏବଂ ତା’ପରେ ସେମାନଙ୍କୁ ଯାଶୁଙ୍କ କଥା କହିବୁ: “ଯଦି ତୁମେ ମୋତେ ଭଲ ପାଅ, ତୁମେ ମୋର ଆଜ୍ଞା ପାଳନ କରିବ ”(ଯୋହନ ୧୪:୧୫)?

ଯେଉଁ ଆଦର୍ଶଗୁଡ଼ିକ ଆମେ ଚିରଦିନ ପାଇଁ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ବୋଲି ବିଶ୍ୱାସ କରୁଥିବା ବାଉଁ ପାଇଁ ଅତି କଠୋର ପରୀକ୍ଷା ଭାବରେ ବାଛିଥାଉ ତାହା ଆମର ମନ୍ତ୍ରଣାଳୟର ଫଳାଫଳରେ ଖେଳିଥାଏ । ମାତ୍ର ଖାଇବାକୁ ଦେବା ଏବଂ ଲୋକଙ୍କୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସୁସମାଚାର ପ୍ରଦାନ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିବା ଅସଙ୍ଗତ ।

ଶାସ୍ତ୍ରର କ୍ଷେତ୍ର ପ୍ରଭାବରୁ ଆମେ ଅଧିକ ବିଚ୍ଛିନ୍ନ ହୋଇଥିବା କ୍ଷେତ୍ର ମଧ୍ୟରୁ ଗୋଟିଏ ହେଉଛି “ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ” ରଖିବା ପାଇଁ ସ୍ଥାନ ନିର୍ମାଣ ତଥା ରକ୍ଷଣାବେକ୍ଷଣ ପାଇଁ ଆମେ କେତେ ଚକ୍ଷୁ ଖର୍ଚ୍ଚ କରୁ । ଯେତେବେଳେ ଆମେରିକାର ବିଶ୍ୱର ଜନସଂଖ୍ୟାର ୫ ପ୍ରତିଶତରୁ କମ୍ ଥାଏ ଏବଂ ଆମେରିକୀୟ ମଣ୍ଡଳୀ ବିଶ୍ୱ ମଣ୍ଡଳୀ ମାତ୍ର ୧ ପ୍ରତିଶତ କରିଥାଏ, ଆମେ ପ୍ରକୃତରେ ଏହି ଖର୍ଚ୍ଚକୁ ଯଥାର୍ଥ କରିପାରିବା କି? ଯେତେବେଳେ ଏହି ସ୍ଥାନଗୁଡ଼ିକ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ନିୟମିତ ଭାବରେ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଉପସ୍ଥିତ ହୁଅନ୍ତି, ଆମେ ପ୍ରକୃତରେ ଏହି ଖର୍ଚ୍ଚକୁ ଯଥାର୍ଥ କରିପାରିବା କି? ଯେତେବେଳେ ଚର୍ଚ୍ଚ ପୂର୍ବରୁ ଯାଶୁଙ୍କ ଜଣେ ଅନୁଗାମୀଙ୍କର କୌଣସି ବାଇବଲ ପରିଭାଷାର କୌଣସି ମାପ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମାପ କରୁନାହିଁ, ଆମେ ଏହି ଖର୍ଚ୍ଚକୁ ଯଥାର୍ଥ କରିପାରିବା କି? ଯେତେବେଳେ ଯାଶୁଙ୍କ ଜୀବନ ଏବଂ ବାଉଁର ମୂଳତା ଏତେ ସରଳ, ବଳିଦାନ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ ଧ୍ୟାନ ଦିଅନ୍ତି, ଆମେ ପ୍ରକୃତରେ ଏହି ଆତ୍ମ-କେନ୍ଦ୍ରିତ ଖର୍ଚ୍ଚକୁ ଯଥାର୍ଥ କରିପାରିବା କି? ଯେତେବେଳେ ଚର୍ଚ୍ଚର ପ୍ରକୃତି ହେଉଛି ଯେ ଏହାର ଲୋକମାନେ ମନ୍ତ୍ରଣାଳୟର କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ଉଚିତ୍, ଆମେ ପ୍ରକୃତରେ ଲିଖିତ ଲୋକଙ୍କୁ “ସଂଗଠିକରଣ” କରିବା ପାଇଁ ବହୁ କର୍ମଚାରୀଙ୍କୁ ଦେଇ ଦେବା ଠିକ୍ କରିପାରିବା କି?

ଆଜ୍ଞା ହଁ, ଏହି ପ୍ରତ୍ୟେକ ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର ନାଁ ହେବା ଉଚିତ୍ । କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରୁଥିବା ଧାରଣାଗୁଡ଼ିକ ଚିତ୍ତାକର୍ଷକ ହୋଇ ରହିଥାଏ ଏବଂ, ଖରାପ, ଲିଖିତ ନିକଟରେ ଦାୟୀ (ଲିଖିତ ଆମକୁ ଏହା କରିବାକୁ ଆଗେଇ ନେଇଥିଲେ!) କାରଣ ଆମର ସଂରଚନା ଏହା ଆବଶ୍ୟକ କରେ ।

ସିଂହାସନରୂପ ପ୍ରାସଙ୍ଗିକତା

ସୁସମାଚାର, ଆମର ଆଧୁନିକ ପ୍ରାସଙ୍ଗିକତା ଖୋଜୁଥିବା ମଣ୍ଡଳୀ ଗଠନ ପାଇଁ ଦାବି କରେ ନାହିଁ, ଏବଂ ଚିଠିରେ ବର୍ଣ୍ଣନା କରାଯାଇଥିବା ପରି ମଣ୍ଡଳୀ ମଧ୍ୟ ଆବଶ୍ୟକ କରେ ନାହିଁ । ଆମେ ନିଜକୁ ସଂଗଠିତ କରିବା ପାଇଁ, ଯାହାକୁ ଜୀବନକୁ ରଖିବା ପାଇଁ ଉନ୍ନତ ଉପାୟ ଚିନ୍ତା କରିପାରିବା । ଯଦି ଆମେ ଚାହୁଁଥାଉ ପ୍ରତ୍ୟେକ ବିଶ୍ୱାସୀଙ୍କ ପାଇଁ ଅଗ୍ରଭାଗ ୨୪-୭, କିନ୍ତୁ ମୃତ୍ୟୁ ମାର୍ତ୍ତକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି ପାଶ୍ଚାତ୍ୟ ମଣ୍ଡଳୀ ବର୍ତ୍ତମାନ ଚାଲିଛି ଏବଂ ବାଇବଲ ନୈତିକତାର ମାପିବା ପାଇଁ ମାପଯୋଗ୍ୟରେ ଗଢ଼ାଇନେବା, ମୋତେ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ନେବାକୁ ପଡ଼ିବ ଯେ ଆମେ କେବଳ ଚାହୁଁନାହିଁ । ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ, ସ୍ୱୀକାର କରିବା ଏବଂ ସଂସ୍କାର କରିବା ପରିବର୍ତ୍ତେ ଅଧିକାଂଶ ମଣ୍ଡଳୀ ଅବମାନନାରେ ଜାରି ରଖିବାକୁ ଇଚ୍ଛୁକ ।

ମନେକର ଯେ ତଥାପି ଯଥେଷ୍ଟ ବିଶ୍ୱାସୀ ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ ପ୍ରକୃତରେ ଯଦୁ ନିଅନ୍ତି ଏବଂ ଈଶ୍ୱର ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପାଶ୍ଚାତ୍ୟ ମଣ୍ଡଳୀକୁ ନିଜକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ ଦେଇ ନାହାଁନ୍ତି, ଆମେ ଆଶା କରିପାରିବା ଯେ ସେ ପ୍ରକୃତରେ ଆମକୁ ଅନୁଶାସନ କରିବେ, କାରଣ “ପ୍ରଭୁ ଯାହାକୁ ଭଲ ପାଆନ୍ତି ତାକୁ ଅନୁଶାସନ କରନ୍ତି ଏବଂ ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କୁ ଦଣ୍ଡ ଦିଅନ୍ତି । ପୁଅ ଯାହାକୁ ସେ ଗ୍ରହଣ କରନ୍ତି । ଅନୁଶାସନ ପାଇଁ ତୁମକୁ ସହିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଈଶ୍ୱର ତୁମକୁ ପୁତ୍ର ପରି ବ୍ୟବହାର କରୁଛନ୍ତି । କେଉଁ ପୁଅ ସେଠାରେ ଅଛନ୍ତି, ଯାହାକୁ ତାଙ୍କ ପିତା ଅନୁଶାସନ କରନ୍ତି ନାହିଁ? ” (ଏବ୍ରୀ ୧୨:୬-୭)

ଆମେ ଆମେରିକୀୟ ମଣ୍ଡଳୀରେ କିଛି ଜିନିଷ କରିପାରିବା, ତଥାପି, ନିଜକୁ ଶୃଙ୍ଖଳିତ କରିବା । ପ୍ରଥମେ, ଆମେ ଆମର ସମସ୍ତ ସମାବେଶରେ ବାଇବଲର ସ୍ୱପ୍ନ, ଅବାଧ ଘୋଷଣାକୁ ପୁନର୍ବାର ରଖିପାରିବା, ଯଦିଓ ଏହାର ଅର୍ଥ ହେଉଛି ଯେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିଆନମାନଙ୍କୁ ସ୍ୱୀକାର କରିବା ଦ୍ୱାରା ଘେରାଉ ଛାଡ଼ି ଦିଆଯିବ । ଦ୍ୱିତୀୟତଃ, ଆମେ ଗୃହ ଗୋଷ୍ଠୀ, ମାର୍କେଟଫ୍ଲେସ୍ ଗୋଷ୍ଠୀ ଏବଂ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଲୋକ-ନେତୃତ୍ୱାଧୀନ ମନ୍ତ୍ରଣାଳୟ ଗଠନ କରି ନେତୃତ୍ୱ ଭାଙ୍ଗି ବିକେନ୍ଦ୍ରୀକରଣ କରିବାରେ ଅଧିକ ପ୍ରୟାସ କରିପାରିବା । ତୃତୀୟତଃ, ଆମେ ଏକାଧିକ ଯୋଗାଯୋଗକାରୀଙ୍କୁ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ଶିକ୍ଷାଦାନ ଏବଂ ପ୍ରଚାର ଦାୟିତ୍ୱକୁ ପୁନଃବିନ୍ୟାସ କରିପାରିବା ଯାହା ଦ୍ୱାରା ଲୋକମାନେ ଏକ ଜନପ୍ରିୟରେ ଅଯଥା ଏବଂ ଅନୁପଯୁକ୍ତ ଭାବରେ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ ।

ଚତୁର୍ଥତଃ, ଆମେ ଆମର ମଣ୍ଡଳୀର ଆକାରକୁ ସୀମିତ କରିପାରିବା ଏବଂ ତା'ପରେ ଉପଲକ୍ଷ ଭାବେ ସ୍ଥାନ ବ୍ୟବହାର କରି ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକରୁ ଅଧିକ ଖୋଲିବା ଦ୍ୱାରା ସମ୍ପୃକ୍ତ ବ୍ୟବସାୟରୁ ବାହାରି ପାରିବା । ଆମେ ଯାହାକୁ ଅଟୁ, ଏବଂ ଏହିପରି ଭାବରେ ଆମେ ତାଙ୍କ ଲୋକ ଭାବରେ ଜୀବନ୍ତ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ମନ୍ଦିର । ଈଶ୍ୱର ଆଶା କରୁଥିବା ଲୋକମାନଙ୍କୁ ସେମାନଙ୍କ ସମ୍ପ୍ରଦାୟରେ ରଖିବା ପାଇଁ ଆମକୁ ନୂତନ କୋଡ଼ିଏ ପ୍ରଥମ ଶତାବ୍ଦୀର ମନ୍ଦିର ଦରକାର ନାହିଁ । ପଞ୍ଚମ, ଆମେ ଲୋକମାନଙ୍କର ଆଶାକୁ ପୁନଃନିର୍ମାଣ କରିପାରିବା ଏବଂ ଯେତେବେଳେ ଆମେ ଏକତ୍ରିତ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ ମନ୍ତ୍ରଣାଳୟର ନେତୃତ୍ୱ ନେବାକୁ ଅଧିକ ସ୍ୱେଚ୍ଛାସେବୀଙ୍କ ଉପରେ ଭରସା କରିପାରିବା, ଆମର ବିଦ୍ୟମାନ ସଂରଚନାକୁ ଜୀବନ୍ତ ରଖିବା ପାଇଁ ଆମେ ଖର୍ଚ୍ଚ କରୁଥିବା ଲୋକଙ୍କ ପରିମାଣ ଏବଂ ଅର୍ଥ ହ୍ରାସ କରିଥାଉ ।

ଆମେ ଆହୁରି ଅନେକ ଚିନ୍ତାଧାରାକୁ ବିଚାର କରିପାରିବା, କିନ୍ତୁ ଈଶ୍ୱର ଆଶା କରନ୍ତି ଯେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଅଞ୍ଚଳରେ ଈଶ୍ୱରୀୟ ପୁରୁଷ ଏବଂ ମହିଳାମାନେ ତାଙ୍କ ସମସ୍ତ ଲୋକଙ୍କୁ କିପରି ଜୀବନଯାପନ କରିବା ଏବଂ ସୁସମାଚାର କହିବା ପାଇଁ ଆତ୍ମାଙ୍କ ମନ ଅନୁସନ୍ଧାନ କରିବେ । ଅବଶ୍ୟ, ଶାସ୍ତ୍ର କିଛି ଦିଆଯାଇଥିବା ଯୋଗାଯୋଗ କରେ, କିନ୍ତୁ ସ୍ୱପ୍ନ ଶିକ୍ଷାଠାରୁ ଅଧିକ ଯେ ଯେଉଁମାନେ ଯାହାକୁ ସ୍ୱୀକାର କରନ୍ତି ସେମାନେ ସେମାନଙ୍କର ଦୈନନ୍ଦିନ ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ସୁସମାଚାର ବଞ୍ଚାଇବାକୁ ଯାଉଛନ୍ତି, ଏହା ଅନେକଙ୍କୁ ଦିଏ ନାହିଁ । ଆମର ସମସ୍ତ ସାମ୍ପ୍ରତିକ ମଣ୍ଡଳୀ ଗଠନଗୁଡ଼ିକ ସେହିମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ପୁନଃବିନ୍ୟାସ ହୋଇପାରିବ ଯାହା ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଲୋକଙ୍କ ସମ୍ପର୍କକରଣକୁ ଅନୁକୂଳତମ କରେ, ପ୍ରତ୍ୟେକ ବିଶ୍ୱାସୀଙ୍କ ପୁରୋହିତତାକୁ ଆଲୋକିତ କରେ, ଆମକୁ ନିଜ ପାଇଁ କମ୍ ଅର୍ଥ ଖର୍ଚ୍ଚ କରିବାରେ ସାହାଯ୍ୟ କରେ, ସୁବର୍ଣ୍ଣ ଭାଷାଭାଷୀ ବ୍ୟକ୍ତିଗଣଙ୍କଠାରୁ ଏବଂ ଶାସ୍ତ୍ରର

ଯୋଗାଯୋଗରେ ସୁପ୍ରଚାରିତ ରଖେ । ତାଙ୍କ ଲୋକମାନଙ୍କରେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଅବତାର ପୃଥ୍ବୀର ପ୍ରତ୍ୟେକ ପୁରୁଷ, ସ୍ତ୍ରୀ ଏବଂ ଶିଶୁଙ୍କ ପାଇଁ ଉପଲବ୍ଧ ।

ପରିବର୍ତ୍ତନ ସହଜ ହେବ ନାହିଁ

ତେଣୁ ପାଶ୍ଚାତ୍ୟ ମଣ୍ଡଳୀର ନବୀକରଣର ଆବଶ୍ୟକତା ଅଛି! ମଣ୍ଡଳୀର ପୁରାତନ ଚିନ୍ତାଧାରାର ପୁନଃ ପ୍ରସାରଣ କରିବା ସ୍ଥାନ ହେବ ନାହିଁ । ଆମେ କଣ କରୁ ତାହା ଉପରେ ପ୍ରଶ୍ନ କରିବାର ଅତ୍ୟଧିକ ଆବଶ୍ୟକତା ଅଛି, କିନ୍ତୁ ତା'ଠାରୁ ଅଧିକ, ଆମର ଚିନ୍ତାଧାରା । ସମସ୍ୟା ହେଉଛି, ଆମର ଚିନ୍ତାଧାରାର ସଂସ୍କାର କରିବା ସବୁବେଳେ ସହଜ ନୁହେଁ ।

ଗୋଟିଏ ବିଷୟ ପାଇଁ, ମଣ୍ଡଳୀ ବିଷୟରେ ଆମର ଐତିହାସିକ ତତ୍ତ୍ୱ ଆମ ପଥରେ ଆସେ । ପାଶ୍ଚାତ୍ୟ ଜଗତର ମଣ୍ଡଳୀ ବିଶ୍ୱାସର ଅଭ୍ୟାସରେ ବଢ଼ିବା ପାଇଁ ଏବଂ ତାଙ୍କ ମଣ୍ଡଳୀ ପାଇଁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟର ସେବାରେ ଅଂଶଗ୍ରହଣ କରିବା ପାଇଁ ଏକ ଲୋକ ଭାବରେ ନୁହେଁ ବରଂ ମଣ୍ଡଳୀକୁ ଏକ ସ୍ଥାନ ଭାବରେ ଦେଖିବା ପାଇଁ ସର୍ତ୍ତ ରଖାଯାଇଛି । ଏହା ସମସ୍ତ ପ୍ରକାରର ନିରାଶା ଏବଂ ତୁଟି ପାଇଁ ମଣ୍ଡଳୀକୁ ସ୍ଥାପିତ କରେ । ନେତୃତ୍ୱ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଲୋକଙ୍କୁ ମଣ୍ଡଳୀର ବାଲବଲ ଧାରଣାରୁ କମ୍ ଆରାମରେ ଆରାମ କରିବାକୁ ଅନୁମତି ଦେଇଛନ୍ତି - ଯେଉଁଠାରେ ସେମାନେ ଏକତ୍ରିତ ହୋଇ ଉପାସନା କରିପାରିବେ, ଏବଂ ଉପଦେଶ ଶୁଣିବେ । ଏହା ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟର କଥା ଯେ ଏତେ ବର୍ଷ ପରେ ଲୋକମାନେ ନେତୃତ୍ୱ ଯାହା ଅନୁମତି ଦେଇଛନ୍ତି ତାହା ସହିତ ଦୃଢ଼ ଭାବରେ ପଡ଼ନ୍ତି! କିନ୍ତୁ ବର୍ତ୍ତମାନ, ଯେତେବେଳେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ପ୍ରତି ଶତ୍ରୁତା, ତାଙ୍କର ସୁସମାଚାର, ତାଙ୍କର ଆଶା, ଏବଂ ତାଙ୍କ ଲୋକଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ତାଙ୍କ ଜୀବନ ଆମ ସଂସ୍କୃତିରେ ବଢ଼ୁଛି, ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଲୋକମାନେ ଯିବା ପ୍ରାୟ ଅସମ୍ଭବ ।

ଯୀଶୁ କୁହନ୍ତି, “ଯଦି ତୁମେ ମୋତେ ପ୍ରେମ କର, ତେବେ ମୋର ଆଜ୍ଞା ପାଳନ କରିବ” (ଯୋହନ ୧୪:୧୫) । ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନମାନଙ୍କୁ ସ୍ୱୀକାର କରିବା ପାଇଁ ଏହି ଶବ୍ଦଗୁଡ଼ିକ ଲକ୍ଷ୍ୟଧୀନ ହୋଇଛି । ତାହା ପ୍ରକୃତରେ ଉତ୍ତରୀକୃତ, କିଛି ଭାବିପାରେ । କିମ୍ବା, ମୁଁ ଜାଣେ ଯେ ଯୀଶୁ ଯାହା କୁହନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ମୁଁ ସେହି ପ୍ରକାର ପ୍ରତିବନ୍ଧିତ ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ନୁହେଁ । କିମ୍ବା ଖରାପ, ମୁଁ ଏହା କରିବାକୁ ଲଜ୍ଜିତ ନୁହେଁ । କିନ୍ତୁ ଚର୍ଚ୍ଚ ହେଉଛି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସହ ଥିବା ଏକ ଲୋକ ଏବଂ ତାଙ୍କୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରିବା ପାଇଁ ପରିକଳ୍ପିତ । ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ମଣ୍ଡଳୀ ଏକ ପ୍ରେରିତ ଲୋକ, ଆମେ କେଉଁଆଡ଼େ ଯିବା କିମ୍ବା ସେହି କାର୍ଯ୍ୟରେ ଆମେ କ'ଣ କରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । କମ୍ ଜିନିଷ କେବଳ ଅନୁପଯୁକ୍ତ ନୁହେଁ, ଏହା ବିଦ୍ରୋହ ଅଟେ ।

ଅନ୍ୟ ଏକ ସମସ୍ୟା ଯାହା ମଣ୍ଡଳୀକୁ ଏହାର ଚିନ୍ତାଧାରାରେ ସଂସ୍କାରରୁ ଦୂରେଇ ରଖେ, ନେତୃତ୍ୱରେ ଅନେକଙ୍କର ଉଦାହରଣ! ଏକ ସହଜ ସ୍ଥାନ ଭାବରେ ଚର୍ଚ୍ଚର ଧାରଣା କାହିଁକି ଏହାର ନେତୃତ୍ୱ ନେଉଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ପାଇଁ ଏତେ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଅର୍ଥ ରହିଛି, ତାହା ଦେଖିବା ସହଜ ଅଟେ, ବିଶେଷତଃ ଯଦି ସେମାନେ ଅନେକ ଲୋକଙ୍କୁ ସଂଗ୍ରହ କରିବାରେ ସକ୍ଷମ ହୋଇଥିଲେ । ସେହି ଲୋକମାନେ ସେମାନଙ୍କର ନେତାମାନଙ୍କୁ “ଭଲ ପାଇବା” ଶିଖନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କୁ ପ୍ରଶଂସା କରନ୍ତି, ଏବଂ ସେମାନଙ୍କୁ ମହତ୍ତ୍ୱ ଏବଂ ଏପରିକି ଆର୍ଥିକ ଲାଭ ମଧ୍ୟ କରନ୍ତି ।

କିନ୍ତୁ ଯେତେବେଳେ ନେତୃତ୍ୱ ପ୍ରକୃତରେ ଯୀଶୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦିଆଯାଇଥିବା ସଶକ୍ତିକରଣ ଆଦେଶ ଦ୍ୱାରା ଚାଳିତ ହୁଅନ୍ତି, ଯେଉଁମାନେ ତାଙ୍କ ମଣ୍ଡଳୀର ନେତୃତ୍ୱ ନେବାକୁ ଡାକନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କର ମହତ୍ତ୍ୱ ଭଗବାନଙ୍କ ସହିତ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ, ଦୈନିକ, ଅନ୍ତରଙ୍ଗ ସମ୍ପର୍କକୁ ବାଟ ଦେଇଥାଏ । ନେତୃତ୍ୱ କେବଳ ଧାର୍ତ୍ତୀ ଅଟନ୍ତି ଯାହାକି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଲୋକଙ୍କୁ ସତ୍ୟ ବଞ୍ଚିବାରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିବାକୁ ଏବଂ ସତ୍ୟ ପ୍ରଦାନକାରୀଙ୍କ ସହିତ ଅର୍ଥପୂର୍ଣ୍ଣ ସମ୍ପର୍କ ବଜାଳିବାକୁ ସାହାଯ୍ୟ କରେ । ଏହି ଅବସ୍ଥାରେ ସେମାନେ ସ୍ୱେଚ୍ଛାକୃତ ଭାବରେ ହ୍ରାସ କରନ୍ତି, କାରଣ ସେ ନିଶ୍ଚୟ ବୃଦ୍ଧି କରିବେ ।

ଶେଷରେ, ଆମ ଚିନ୍ତାଧାରାରେ ସଂସ୍କାର ଆଣିବା କଷ୍ଟକର ହୋଇପଡ଼େ କାରଣ, ଯେପରି ଆମେ ପୂର୍ବରୁ ସୂଚିତ କରିଥିଲୁ, ଆଜି ଚର୍ଚ୍ଚର ଅଧିକାଂଶ ଲୋକ ଚର୍ଚ୍ଚର ଏକ ଭୁଲ ଧାରଣା ଏବଂ ଏହାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ସେମାନଙ୍କର ସମ୍ପୃକ୍ତିକୁ

ବିକଶିତ କରିଛନ୍ତି । ବିଶ୍ୱସୀମାରେ ଆଜି ଆଶା କରନ୍ତି ଯେ ମଣ୍ଡଳୀରେ ଯୋଗଦେବା ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଆକର୍ଷଣୀୟ ଏବଂ ସହଜ କରିବା ପାଇଁ ଯାହା ଆବଶ୍ୟକ ତାହା ନେତୃତ୍ୱ କରିବେ । ଏହି ନେତୃତ୍ୱରେ ମଣିଷ ଏବଂ ଆମର ସଂସ୍କୃତିର ଅନ୍ତର୍ନିହିତ ସ୍ୱାର୍ଥକୁ ଉତ୍ସାହିତ କରାଯାଇଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ଲୋକଙ୍କୁ ଯୀଶୁଙ୍କ ଶବ୍ଦକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାକୁ ଡାକିବା ପାଇଁ ନବୀକରଣର ଏକ ଦୀର୍ଘ ରାସ୍ତା ଆବଶ୍ୟକ ।

ନବୀକରଣକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବା

ତେବେ ଆମେ କେବଳ ମଣ୍ଡଳୀ ଭାବରେ ଯାହା କରୁ ତାହା ନୁହେଁ ବରଂ ଆମେ କିପରି ଭାବୁଛୁ ତାହା ସଫଳତାର ସହ ପୁନଃ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ କରିବାକୁ ଯିବା?

ପ୍ରଥମେ, ଆମେ ମଣ୍ଡଳୀ ପାଇଁ ଇଶ୍ୱରଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ ଏବଂ ଏହାକୁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ କରିବା ପାଇଁ ଲକ୍ଷ୍ୟ ସ୍ଥିର କରିବା । ତାଙ୍କ ଚର୍ଚ୍ଚ ପାଇଁ ଇଶ୍ୱରଙ୍କ ସ୍ୱପ୍ନ ବାଲବଳ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟକୁ ଜଡ଼ିତ କରିବା, ଭୌଗୋଳିକ ଉତ୍ତରଦାୟିତ୍ୱର ଏକ ବୃତ୍ତିକୁ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରିବା ପାଇଁ ପବିତ୍ର ଆତ୍ମାଙ୍କ ସହ ଏକ ସଂଳାପ ଆରମ୍ଭ କରିବା ଏବଂ ପ୍ରତ୍ୟେକ ପୁରୁଷ, ମହିଳା ଏବଂ ଶିଶୁଙ୍କୁ ଦେଖିବା, ଶୁଣିବା ପାଇଁ ଏକ ସୁଯୋଗ ଦିଆଯିବା ଭଳି ଆମର ସମସ୍ତ ଉତ୍ସୁକ ଧ୍ୟାନ ଦେବା ଭଳି କିଛି ନାହିଁ । ଏବଂ ସୁସମାଚାରକୁ ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣ କର ଏବଂ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ପାଇଁ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନିଅ ।

ଦ୍ୱିତୀୟତଃ, ଆମର ଉତ୍ତରଦାୟିତ୍ୱର ମଧ୍ୟରେ ଥିବା ଲୋକଙ୍କୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ପ୍ରଚାର କରିବା ପାଇଁ ଆମକୁ ରଣନୀତି ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ନେତୃତ୍ୱ ଇଶ୍ୱରଙ୍କ ଲୋକଙ୍କୁ ଅଧିକ ଉତ୍ସାହିତ କରିପାରିବ ନାହିଁ । ନେତୃତ୍ୱ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ସେମାନଙ୍କ ଲୋକଙ୍କୁ ଶିକ୍ଷା ଦେବେ, ସେମାନଙ୍କୁ ମୁକ୍ତ କରିବେ ଏବଂ ଆଶା କରିବେ ଯେ ଇଶ୍ୱର ସେମାନଙ୍କୁ ନେଇଥିବା ପ୍ରତ୍ୟେକ ସ୍ଥାନରେ ସେମାନେ ପରିବର୍ତ୍ତିତ ଜୀବନର ଉପକରଣ ହୋଇଯିବେ ।

ତୃତୀୟତଃ, ମଣ୍ଡଳୀଟି ଭୁଲମ୍ବ ପରିବର୍ତ୍ତେ ପାର୍ଶ୍ୱରେ ବଢ଼ିବାକୁ ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ଦେବା ଆବଶ୍ୟକ - ଉଚ୍ଚ ଅଜ୍ଞାନିକା ନିର୍ମାଣ କରିବା ଅପେକ୍ଷା ଆମ ସମ୍ପ୍ରଦାୟକୁ ବାହ୍ୟ ସ୍ଥାନକୁ ବିସ୍ତାର କରିବା ଏବଂ ଆମକୁ ଆକର୍ଷିତ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିବା । ଆମେ ଗୋଟିଏ ସ୍ଥାନରେ ବୁଲୁଛୁ ତିନି ଶହରୁ ଅଧିକ ଲୋକଙ୍କୁ ଏକାଠି କରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ଯାହା ଆମର କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ନାହିଁ, ତାହା ଆମର ହେବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ଲୋକମାନେ ଯାହା କରିପାରିବେ ଏବଂ କରିବା ଉଚିତ୍ ତାହା କରିବା ପାଇଁ ଆମେ କୌଣସି କର୍ମଚାରୀଙ୍କୁ ଦେଇ ଦେବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ଇଶ୍ୱର ଯାହା ଦିଅନ୍ତି ତାହା ଆମେ ଗ୍ରହଣ କରିବା ଉଚିତ୍ ।

ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ ବଢ଼ିବାକୁ ଏକ ପ୍ରୟାସରେ ଚର୍ଚ୍ଚର ଏକ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଜିନିଷ ହେଉଛି ନେତାମାନଙ୍କୁ ପ୍ରଶିକ୍ଷଣ ଦେବା । ଇଶ୍ୱର ଯାହା ଚାହାଁନ୍ତି ତାହା କରିବାକୁ ଏବଂ ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଏବଂ ସମ୍ମିଳିତ ସ୍ଥାନଗୁଡ଼ିକରେ ତାଙ୍କ ଲୋକମାନଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ଯାହା କରିବାକୁ ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ଦିଅନ୍ତି, ସେହି ଭୁଲମ୍ବ, ଆକର୍ଷଣୀୟ ମତେଲ ଅପେକ୍ଷା ଅଧିକ ନେତୃତ୍ୱ ଆବଶ୍ୟକ ହେବ ଯାହା ଆମ ଇତିହାସର ଏକ ପ୍ରମୁଖ ଉପାଦାନ । (ମୁଁ ଏଠାରେ ବେତନ ପ୍ରାପ୍ତ କର୍ମଚାରୀଙ୍କୁ ସୂଚୀତ କରେ ନାହିଁ, ଯାହା ହ୍ରାସ ହେବା ଉଚିତ, କିନ୍ତୁ ମନ୍ତ୍ରଣାଳୟର ଭୂମିକାରେ ସେବା କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛୁକ ତାଲିମପ୍ରାପ୍ତ ସ୍ୱେଚ୍ଛାସେବୀମାନଙ୍କୁ) । ମଣ୍ଡଳୀ ଜୀବନର ପ୍ରତ୍ୟେକ ସ୍ତରରେ ସାହାଯ୍ୟକାରି ମନ୍ତ୍ରଣାଳୟରେ ନେତୃତ୍ୱ ସହିତ ଯୋଗଦେବା ପାଇଁ ଲୋକମାନଙ୍କର ଏହି ତାଲିମ ବିକେନ୍ଦ୍ରୀକରଣ ନେତୃତ୍ୱ କାର୍ଯ୍ୟକଳାପ ଦିଗରେ ଆମର ପ୍ରୟାସରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିବ । ନେତୃତ୍ୱ ଅତ୍ୟଧିକ ତାଲିମ ଦେଇ ପାରିବେ ନାହିଁ ।

ଯଦି ମଣ୍ଡଳୀ ନିଜେ ଏବଂ ଏହାର ଲୋକମାନଙ୍କୁ ସଠିକ୍ ଭାବରେ ଗଠନ କରେ, ତେବେ ଏହା ଅନ୍ୟ ନେତୃତ୍ୱ ଗଠନରେ ବିତାଇବା ପାଇଁ ବିଦ୍ୟମାନ ନେତୃତ୍ୱକୁ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ସମୟ ପ୍ରଦାନ କରିବ । ସେମାନେ ସମ୍ପର୍କୀୟ ଭାବରେ ଏହା କରିପାରିବେ - ସମ୍ଭାବ୍ୟ ନେତାଙ୍କ ସହିତ ମୁହାଁମୁହିଁ ସମୟର ଏକ ଭଲ ଅଂଶ ବିତାଇବା । ଏହି ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ସମୟକୁ ତିନୋଟି

ବ୍ୟାପକ ବର୍ଗ (ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଜୀବନ, ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ମନ୍ତ୍ରଣାଳୟର ବୁଝାମଣା, ଏବଂ ନିୟମିତ ବାଇବଲ ଅଧ୍ୟୟନ ମାଧ୍ୟମରେ ଈଶ୍ଵରତତ୍ଵିକ ପରିପକ୍ଵତା) ଉପରେ ଧ୍ୟାନ ଦେବା ଉଚିତ ଏବଂ ଯେତେବେଳେ ନୂତନ ନେତାମାନେ ଯଥାସମ୍ଭବ ଯୁବକ ହେବେ ସେତେବେଳେ ଆରମ୍ଭ ହେବା ଉଚିତ । ଗଠନ ସବୁଠାରୁ ଗୁରୁତ୍ଵପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରସଙ୍ଗରୁ ଆରମ୍ଭ ହୁଏ: ସେମାନଙ୍କର ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଗଠନ ।

ଯଦି ଯୁବ ନେତାମାନେ ନିୟମିତ ଭାବରେ ତାଙ୍କ ବାକ୍ୟରୁ ଈଶ୍ଵରଙ୍କ ସହ ନିଜକୁ ଖାଇବାକୁ ଦେବା ଶିଖନ୍ତି ନାହିଁ ଏବଂ ତାଙ୍କ ସହିତ ନିୟମିତ କଥାବାର୍ତ୍ତା କରିବାକୁ ଏହା ଚାଲିତ ହୁଅନ୍ତି, ତେବେ ସେମାନେ କେବଳ ଈଶ୍ଵରୀୟ ତିଜାଇନ୍ ର ମହତ୍ତ୍ଵକୁ ବଞ୍ଚିତ କରିବେ ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ରହିବେ ନାହିଁ । ପରମେଶ୍ଵରଙ୍କ ଲୋକମାନଙ୍କ ସହିତ ବିଶ୍ଵାସଯୋଗ୍ୟ । ବିଦ୍ୟମାନ ନେତୃତ୍ଵ ସାଂଗଠନିକ ଭାବରେ ନୂତନ ନେତାମାନଙ୍କୁ ଚାଲିମ ଦେଇପାରିବେ, ନିୟମିତ ଛୋଟ ଏବଂ ବୃହତ୍-ଗୋଷ୍ଠୀ ସମାବେଶକୁ ଆଗେଇ ନେଇପାରିବେ ଏବଂ ଶରୀରର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ, ମୂଲ୍ୟ, ଏବଂ ଆଶା କରାଯାଉଥିବା ଫଳାଫଳ ବିଷୟରେ ଶିକ୍ଷାଦାନ କରିପାରିବେ ।

ଚତୁର୍ଥ, ଆମେ ଅନ୍ୟ ମଣ୍ଡଳୀମାନଙ୍କ ସହିତ ବନ୍ଧୁତା କରିବା ଆବଶ୍ୟକ । ଯେତେବେଳେ ମୁଁ ଏହାକୁ ଦୃଢ଼ ଭାବରେ କହୁଛି, ବାଇବଲର ଏକତା କ'ଣ ଏବଂ ତାହା ନୁହେଁ, ଆମେ ଗଭୀର ଭାବରେ ଚିନ୍ତା କରିବା ଆବଶ୍ୟକ, ଯଦିଓ ଆମେ ତେଷ୍ଟା କରିବା ଏବଂ ଦେଖିବା ପାଇଁ ଈଶ୍ଵର କ'ଣ ଅଧିକ ବ୍ୟବହାରିକ ସହଭାଗୀତା ସୃଷ୍ଟି କରିପାରନ୍ତି ଯାହା ଏଥିରୁ ଆସିପାରେ ।

ସେଠାରେ ଏକତାର ଅଛି । ସମସ୍ତ ଈଶ୍ଵରଙ୍କ ମଣ୍ଡଳୀ ଏକ କାରଣ ଆମେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କଠାରେ ଅଛୁ ଏବଂ ସେ ଆମକୁ ଏକ କରିଛନ୍ତି । ଯୋହନ ୧୭:୨୦-୨୩ ରେ, ଯୀଶୁ କୁହନ୍ତି,

ମୁଁ କେବଳ ଏଗୁଡ଼ିକ ପାଇଁ ପଚାରୁ ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ଯେଉଁମାନେ ସେମାନଙ୍କ ବାକ୍ୟ ମାଧ୍ୟମରେ ମୋ ଉପରେ ବିଶ୍ଵାସ କରିବେ, ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ସମସ୍ତେ ଯେପରି ଏକ, ଯେପରି ପିତା, ମୋ ଭିତରେ ଅଛନ୍ତି, ଏବଂ ମୁଁ ମଧ୍ୟ ତୁମଠାରେ ଅଛି, ଯେପରି ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ଆମ ଭିତରେ ରହିବେ, ଯାହାଫଳରେ ତୁମେ ମୋତେ ପଠାଇଛ ବୋଲି ବିଶ୍ଵାସ କରିବ । ତୁମେ ମୋତେ ଯେଉଁ ଗୌରବ ଦେଇଛ, ମୁଁ ସେମାନଙ୍କୁ ଦେଇଛି, ଯେପରି ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ଗୋଟିଏ ହୋଇପାରିବେ, ମୁଁ ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଏବଂ ତୁମେ ମୋ ଭିତରେ, ଯେପରି ସେମାନେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ଏକ ହୋଇପାରିବେ ।

ସୁସମାଚାରରେ ସହଭାଗୀତାର ଏକତା ମଧ୍ୟ ଅଛି । ଏହା କିଛି ପ୍ରୋଜେକ୍ଟରେ ଏକାଠି କାମ କରିବାର ଏକତାକୁ ବୁଝାଏ ଯାହାକୁ ଈଶ୍ଵରଙ୍କ ଆତ୍ମା ଆମକୁ ଡାକିଲେ । ଫିଲିପ୍ପୀୟ ୧:୩-୫ ଏହି ପ୍ରକାରର ସହଭାଗୀତା ବିଷୟରେ ସୂଚିତ କରେ: “ମୋର ସମସ୍ତ ସ୍ମରଣରେ ମୁଁ ମୋର ଈଶ୍ଵରଙ୍କୁ ଧନ୍ୟବାଦ ଦିଏ, ସର୍ବଦା ମୋର ପ୍ରତ୍ୟେକ ପ୍ରାର୍ଥନାରେ ତୁମେ ସମସ୍ତେ ଆନନ୍ଦରେ ମୋର ପ୍ରାର୍ଥନା କର, ପ୍ରଥମରୁ ସୁସମାଚାରରେ ତୁମର ସହଭାଗୀତା ହେତୁ । ଆଜି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ।” ସୁସମାଚାରର କାର୍ଯ୍ୟରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଚର୍ଚ୍ଚ କେତେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିଲା ତାହା ସ୍ପଷ୍ଟ ନୁହେଁ, କିନ୍ତୁ ସେମାନଙ୍କ ସହଭାଗୀତା ଈଶ୍ଵର ପାଇଁ ଦେଇଥିବା ସେବା ଏବଂ ଯେଉଁମାନଙ୍କ ସହ ସେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିଥିଲେ ସେମାନଙ୍କ ଉପରେ ସେମାନଙ୍କର ସହଭାଗୀତା ଧ୍ୟାନ ଦିଆଯାଇଥିଲା । ଏହି ପ୍ରକାରର ସହଭାଗୀତା ଏକ ସ୍ଥାନୀୟ ଶରୀରରୁ ଅଧିକ ଆବଶ୍ୟକ କରେ ନାହିଁ । ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକ ଭାବରେ, ତଥାପି, ଅଳ୍ପ କିଛି ଚର୍ଚ୍ଚ ଏକ ପ୍ରୋଜେକ୍ଟରେ ସହଭାଗୀତାର ଏହି ଡିଗ୍ରୀକୁ ମଧ୍ୟ ଯେତେ ସହଜ ମନେ କରନ୍ତି ।

ଶେଷରେ, ସୁସମାଚାର ପାଇଁ ସହଭାଗୀତାର ଏକତା ଅଛି । ଏହି ପ୍ରକାରର ଏକତା ପୂର୍ବ ଦୁଇଟି ଅପେକ୍ଷା ବହୁତ ଗଭୀର ଅଟେ । ଏହା ସ୍ଥାନୀୟ ମଣ୍ଡଳୀଗୁଡ଼ିକରେ ଚିତ୍ର ଆଙ୍କିବା ଦ୍ଵାରା ଏକ ସ୍ଥାନର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସୁସମାଚାର ଉପରେ ଧ୍ୟାନ ଦିଆଯାଏ ଯାହାକି ସେମାନଙ୍କର ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଅସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣତାକୁ ଗ୍ରହଣ କରିଥାଏ ତଥାପି ସେମାନଙ୍କ ସ୍ଥାନରେ ପହଞ୍ଚିବା ପାଇଁ ସେମାନଙ୍କର ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଦାୟିତ୍ଵ ମଧ୍ୟ ଗ୍ରହଣ କରିଥାଏ । ଏହିପରି ମଣ୍ଡଳୀଗୁଡ଼ିକ ଅନନ୍ତକାଳ ଦ୍ଵାରା ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରାଯାଇଥିବା ସମୟକୁ ଗୁରୁତ୍ଵ ଦିଅନ୍ତି ଏବଂ ଈଶ୍ଵର ସୁସମାଚାରରେ ଦେଇଥିବା ପରିତ୍ରାଣ ପ୍ରତିଜ୍ଞା ପୂରଣ କରିବାକୁ ସେମାନଙ୍କର ସମସ୍ତ

ସମ୍ପତ୍ତି ବିନିଯୋଗ କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛୁକ । ଏହି କାରଣରୁ, ସେମାନେ ଅନ୍ୟ ଇଚ୍ଛୁକ ମଣ୍ଡଳୀଗୁଡ଼ିକ ସହିତ ଉପାୟ ଏବଂ ଉପାୟ ଖୋଜିବେ, ପ୍ରତ୍ୟେକ ପୁରୁଷ, ମହିଳା ଏବଂ ଶିଶୁଙ୍କ ପାଇଁ ସୁସମାଚାରକୁ ସେମାନଙ୍କ ସ୍ଥାନରେ ପହଞ୍ଚାଇବା ପାଇଁ, ଯେତେ ସମୟ ଲାଗୁନା କାହିଁକି । ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଭାଗିଦାରୀ ଏହି ପ୍ରକାରର ଗଭୀରତାରେ ପହଞ୍ଚେ, ସେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆମେ ସୁସମାଚାର ପାଇଁ ଏକ ସହଭାଗୀତା ଦେଖୁନାହିଁ ।

ଏକତାର ପ୍ରଥମ ଦୁଇ ସ୍ତର ମଣ୍ଡଳୀକୁ ଏହି ତୃତୀୟ ପ୍ରକାରର ଏକତାର ପ୍ରଭାବଶାଳୀ ପୁନରୁଦ୍ଧାର ପାଇଁ ଆଗେଇ ନେଇପାରେ ଯାହା ଈଶ୍ଵର ତାଙ୍କ ଲୋକଙ୍କ ପାଇଁ ସୃଷ୍ଟି କରିଥିଲେ ଏବଂ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ କରିଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ବହୁତ ଥର, ବୋଧହୁଏ ଅଧିକାଂଶ ସମୟରେ, ସେମାନେ କରନ୍ତି ନାହିଁ । ଏହିପରି ଭାବରେ ସେମାନେ ଜଗତ ପାଇଁ ଈଶ୍ଵର ଦେଇଥିବା ପରିତ୍ରାଣ ପ୍ରତିଜ୍ଞା ପୂରଣ କରିବା ପାଇଁ ଅନୁପଯୁକ୍ତ ଏବଂ ତେଣୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ମଣ୍ଡଳୀ ଯେଉଁଠାରେ ବିଦ୍ୟମାନ ।

ଈଶ୍ଵର, ଆମର ପ୍ରଭୁ ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କଠାରେ, ଆମକୁ ଏକତାର ତିନୋଟି ଦିଗ ଦିଅନ୍ତି, ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକ ସମସ୍ତେ ମଣ୍ଡଳୀ ପାଇଁ ତାଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ସ୍ଥାପିତ । ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କଠାରେ ଈଶ୍ଵରଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ରହିବା, କାରଣ ସେ ଆମକୁ ଈଶ୍ଵରଙ୍କ ମୂଳ ରୂପକୁ ପୁନଃ ସ୍ଥାପନ କରିଛନ୍ତି । ଯୀଶୁଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ଏକତା, କାରଣ ସେ ଆମକୁ ତାଙ୍କର ମଣ୍ଡଳୀ, ତାଙ୍କର ଆହ୍ଵାନକାରୀ ଭାବରେ ଜଗତକୁ ପଠାଇଛନ୍ତି । ଯେତେବେଳେ ଆମେ ଯୀଶୁଙ୍କ ଜୀବନର ପ୍ରକୃତିକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ବୁଝିପାରୁ ଏବଂ ଗ୍ରହଣ କରୁ, ଏକତା ପାଇଁ ଏକତା, ପ୍ରତ୍ୟେକ ଲୋକ, ମହିଳା ଏବଂ ଶିଶୁଙ୍କ ପାଇଁ ସୁସମାଚାରର ପ୍ରବେଶ ପାଇଁ ଈଶ୍ଵରଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ପରିକଳ୍ପିତ ଲୋକମାନଙ୍କ ସଂଗ୍ରହର ପରିମାଣ ଏବଂ ମଣ୍ଡଳୀର ଉତ୍ତରଦାୟିତ୍ଵ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦିଗ ଆମଠାରୁ ଅଲଗା କିଛି ଆବଶ୍ୟକ କରେ । ହୋଇ, ଆମେ ଶାନ୍ତି ବନ୍ଧନରେ ଆତ୍ମାଙ୍କର ଏକତାକୁ ରକ୍ଷା କରୁ । ଏକତା, ଯେହେତୁ ଆମେ ନିରନ୍ତର ଭାବରେ ନିଜ ହାତକୁ ଖୋଲା ରଖୁଥାଉ ଯେ ସମସ୍ତେ ଶେଷରେ ଦୁନିଆର ମଣ୍ଡଳୀର ପ୍ରକୃତି ଏବଂ ଈଶ୍ଵରଙ୍କ ପ୍ରେରିତ ତାଙ୍କରେ ନିଜକୁ ବାନ୍ଧି ରଖିବେ । ଏକତା ପାଇଁ, ଯେ ଆମେ ଈଶ୍ଵରଙ୍କ ଆଜ୍ଞା ପାଳନ କରିବା ଏବଂ ସମଗ୍ର ମଣ୍ଡଳୀର ଲାଭ ପାଇଁ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁ, ଯଦିଓ ଆମକୁ କିଛି ସମୟ ଏକତା ଚାଲିବାକୁ ପଡ଼େ ।

ପଞ୍ଚମ, ନେତୃତ୍ଵ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଈଶ୍ଵରଙ୍କ ଲୋକଙ୍କୁ ଆର୍ଥିକ ସମ୍ବଳ ଲୋକ ଏବଂ ସ୍ଥାନଗୁଡ଼ିକରେ ସୁସମାଚାର ରୋପଣ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ କରନ୍ତି ଏବଂ ଏଥିରୁ ନୂତନ ମଣ୍ଡଳୀ ବାହାରିବା ଆବଶ୍ୟକ । ଆମ ପାଖରେ ଥିବା ସମସ୍ତ ଜିନିଷ ଈଶ୍ଵରଙ୍କର ଅଟେ, କାରଣ ସେ ଆମକୁ ତାଙ୍କ ସହିତ ସମ୍ପର୍କ ସ୍ଥାପନ କରିଥିଲେ ଯାହା ଦ୍ଵାରା ଆମେ ଆମର ଜୀବନକୁ ପରିଚାଳନା କରି ତାଙ୍କୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ଵ କରିବୁ ଏବଂ ସେ ଆମକୁ ଦେଇଛନ୍ତି ।

ଷଷ୍ଠି, ମଣ୍ଡଳୀର ଈଶ୍ଵରଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟର ଗୁରୁତ୍ଵପୂର୍ଣ୍ଣ ଉପାଦାନଗୁଡ଼ିକରେ ଏହା କିପରି ଅଗ୍ରଗତି କରୁଛି, ତାହା ମଣ୍ଡଳୀ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ମାପିବା ଉଚିତ୍: ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ସଶକ୍ତ କରିବା, ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଏକତ୍ରିତ କରିବା ଏବଂ ଏହାର ଉତ୍ତରଦାୟିତ୍ଵ ପରିସରରେ ସୁସମାଚାର ପ୍ରଚାର କରିବା । ଈଶ୍ଵର ଯାହା କରିପାରିବେ ଏବଂ କରିବେ ତାହା ପାଇଁ ଶସ୍ତ୍ରା ବିକଳ ଦ୍ଵାରା ନିଜକୁ ପ୍ରତାରଣା କରିବାକୁ ମଣ୍ଡଳୀ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଅନୁମତି ଦେବ ନାହିଁ ।

ଆମେ ନବୀକରଣର ଆବଶ୍ୟକତା କରୁଛୁ! ମୋର ଆଶା ହେଉଛି ଏହି ପୁସ୍ତକଟି ଏକ ଯାତ୍ରା ପାଇଁ ଏକ ପୂର୍ବପୁରୁଷ ଯାହା ପାଶ୍ଚାତ୍ୟ ମଣ୍ଡଳୀର ଏହି ପିଢ଼ି ନିଶ୍ଚୟ କରିବେ, ଏକ ଯାତ୍ରା ଯାହା ଆଜି ଖ୍ରୀଷ୍ଟିଆନ ଜଗତରେ ସହଜ ଉତ୍ତରଗୁଡ଼ିକର ବିପରୀତତାରେ ପସନ୍ଦ ଆବଶ୍ୟକ କରିବ ।

ମଣ୍ଡଳୀରେ ସଂସ୍କାର ପାଇଁ ସମୟ ଏବଂ ପ୍ରତିଫଳନ ଆବଶ୍ୟକ ହେବ । ଏହା ସଂଶୋଧନକୁ ନେଇଯିବ । ପରସ୍ପର ସହିତ ମଣ୍ଡଳୀଗୁଡ଼ିକର ଭୌଗୋଳିକ ସଂପୃକ୍ତିରେ ଏହା ସର୍ବଶ୍ରେଷ୍ଠ ଭାବରେ ସମ୍ପନ୍ନ ହେବ । ପରିଶାମ୍ପ? ଆମେ ମଣ୍ଡଳୀ ଗଠନ କରିବୁ ଯାହା ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦିଗରେ ଯେତିକି ଦିଏ, ଯେତେ ଅଧିକ ନୁହେଁ, ସେମାନେ ରଖନ୍ତି । ବିଶ୍ଵାସୀମାନେ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ସେମାନଙ୍କ ସ୍ଥାନରେ ରଣନୀତିଗତ ଭାବରେ ଜଡ଼ିତ କରିବେ । ପରିଶେଷରେ, ନବୀକରଣ ମଣ୍ଡଳୀଗୁଡ଼ିକୁ ଜନ୍ମ

ଦେବ ଯାହାକି ସେମାନଙ୍କର କାର୍ଯ୍ୟକାରୀତାକୁ ମଣ୍ଡଳୀ ଗଠନ ଦ୍ଵାରା ନୁହେଁ ବରଂ ଲୋକମାନେ ସେମାନଙ୍କର ବିଶ୍ଵାସ ସହିତ ଯାହା କରନ୍ତି ତାହା ମାପନ୍ତି |

ପରିଶିଷ୍ଟ ୧

ତାଙ୍କ ମଣ୍ଡଳୀ ପାଇଁ ଇଶ୍ଵରଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟକୁ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରିବା

ମଣ୍ଡଳୀ ପାଇଁ ଇଶ୍ଵରଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଏବଂ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଲୋକଙ୍କୁ ଏହି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ସମ୍ମିଳିତ କରିବା ପାଇଁ ନେତୃତ୍ଵ ଦାୟିତ୍ଵ ବିଷୟରେ ଆଲୋଚନା କରି, ତାହେଲେ ଏହାର କାର୍ଯ୍ୟ ପୂରଣ କରିବା ପାଇଁ ମଣ୍ଡଳୀ କିପରି ବାଲବଲ କୌଶଳ ପ୍ରୟୋଗ କରେ?

ପ୍ରଥମେ, ଆମେ ମଣ୍ଡଳୀର ଶକ୍ତି ସହିତ ସହଯୋଗ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ - ପବିତ୍ର ଆତ୍ମା ତାଙ୍କ ଲୋକମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଜୀବନ୍ତ | ଯେତେବେଳେ ଆତ୍ମା ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଲୋକମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ବଞ୍ଚନ୍ତି ଏବଂ ଇଶ୍ଵରଙ୍କ ଲୋକମାନେ ଏହିପରି ଭାବରେ ଆମେ ଅଧ୍ୟାୟ ୩ ରେ କଥା ହୋଇଥିବା ପାଞ୍ଚଟି ସୀମାବଦ୍ଧ ମୂଲ୍ୟବୋଧକୁ ବଞ୍ଚାଇଥା'ନ୍ତି, ଇଶ୍ଵରଙ୍କ ପ୍ରତିଭାକୁ କେନ୍ଦ୍ରରେ ପ୍ରକାଶିତ ହୁଏ ଯେ ଲୋକମାନେ ତାଙ୍କର ଗୌରବ ଦେଖିପାରିବେ, ତାଙ୍କୁ ଜିତିବା ପାଇଁ ତାଙ୍କ ଧାର୍ମିକତାକୁ ସ୍ଵର୍ଣ୍ଣ କରିପାରିବେ ଏବଂ ଆକର୍ଷିତ ହେବେ | ସେତେବେଳେ ଇଶ୍ଵରଙ୍କ ସନ୍ତାନମାନେ ସେମାନଙ୍କର ପୁରୋହିତତାକୁ ସେମାନଙ୍କ ଜୀବନର ଏକ ସାଧାରଣ ଅଂଶ ଭାବରେ ଅଭ୍ୟାସ କରନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କର ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଅନୁଗ୍ରହର ସାକ୍ଷ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ବଞ୍ଚନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଆତ୍ମାଙ୍କ ଜୀବନରୁ ଆସୁଥିବା ଫଳରେ ପରିପକ୍ଵ ହୁଅନ୍ତି, ଆତ୍ମା ସେମାନଙ୍କୁ ସେବା ପାଇଁ ଦେଇଥିବା ଉପହାର ଏବଂ ଦକ୍ଷତାକୁ ମୁକ୍ତ କରନ୍ତି, ଏବଂ ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଇଶ୍ଵରଙ୍କ ପରିକଳ୍ପନାକୁ ପାଳନ କରି ସେମାନଙ୍କର ସମସ୍ତ ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ପରିଚାଳନା କରିବା, ସୁସମାଚାରର ଆଲୋକରେ ଅନ୍ଧକାର ଭରିବାରେ ମଣ୍ଡଳୀ ପ୍ରଭାବଶାଳୀ |

ଦ୍ଵିତୀୟତଃ, ଆମକୁ ଅର୍ଥନୈତିକ ବାସ୍ତବତା ସହିତ ସହଯୋଗ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ | ଆମର ନେତୃତ୍ଵ ଗଠନରେ ଏବଂ ଆମେ ଯେଉଁ ଜାଗାରେ ଏକାଠି ହେଉ, ଆମେ ଉଭୟ ଅର୍ଥନୈତିକ ବାସ୍ତବତା ସହିତ ସହଯୋଗ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ ଏବଂ ଭଗବାନ ଆମକୁ ପ୍ରଦାନ କରୁଥିବା ମୁଦ୍ରା ସମ୍ପତ୍ତି ସହିତ ଦାୟିତ୍ଵ ବାନ ଏବଂ ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ | ଆମକୁ ମନେ ରଖିବାକୁ ହେବ, ଯେପରି ଆମେ ଉପରୋକ୍ତ ଭାବରେ କହିଛୁ, ଇଶ୍ଵରଙ୍କ ଲୋକମାନେ ତାଙ୍କ ଶକ୍ତିରେ ଚାଲିବା ଉଚିତ୍, ଏବଂ ଏହିପରି ଭାବରେ ଆମେ ଘର ଏବଂ ମାର୍କେଟ୍‌ପ୍ଲେସ୍ ଚାରିପାଖରେ ସ୍ଥାନୀୟ ମଣ୍ଡଳୀର ଗଠନ ଏବଂ ଜୀବନକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ, ଅଧିକାଂଶ ନେତୃତ୍ଵ ଏହାକୁ ଅଣ-ତଳାଇବା ପାଇଁ ଆବଶ୍ୟକ କରନ୍ତି | ଦରମା ପ୍ରାପ୍ତ ଲୋକ | ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଚାଲିମ ଦେବା ଏବଂ ସମାଜର ଜୀବନରେ ବାଲବଲ ସତ୍ୟକୁ ବଞ୍ଚାଇବା ପାଇଁ ଆମେ ଦେୟଯୁକ୍ତ ନେତୃତ୍ଵକୁ ସେମାନଙ୍କର ପ୍ରାଥମିକ ଦାୟିତ୍ଵ ଉପରେ ଧ୍ୟାନ ଦେବା ଆବଶ୍ୟକ |

ତୃତୀୟତଃ, ଆମକୁ ପବିତ୍ର ଆତ୍ମାଙ୍କ ଦୋଷୀ ସେବା ସହିତ ସହଯୋଗ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ | ଯେହେତୁ ଆମେ ଆମର ନିକଟତମ ସର୍କଲଗୁଡ଼ିକୁ ସୁସମାଚାର ପ୍ରଚାର କରୁ, ଆମକୁ ସେହି ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଖୋଜିବାକୁ ପଡ଼ିବ ଯେଉଁମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଇଶ୍ଵର ସେମାନଙ୍କୁ ନିଜ ଆଡ଼କୁ ଟାଣିବା ପାଇଁ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି | ଆମର କୌଶଳଗୁଡ଼ିକ ଆମକୁ କେବଳ ଯଥେଷ୍ଟ ଲୋକଙ୍କ ନିକଟରେ ଶାରୀରିକ ପ୍ରବେଶକୁ ଆଣିବା ଉଚିତ୍ ଯାହାକି ଇଶ୍ଵରଙ୍କ ଆତ୍ମା ଆମକୁ ଦେଖାଇବା ପାଇଁ ଅନୁମତି ଦିଅନ୍ତି

ଯାହା ଦ୍ଵାରା ସେ କେଉଁମାନଙ୍କୁ ବିଶ୍ଵାସ କରନ୍ତି, ଦୃଢ଼ ବିଶ୍ଵାସ କରନ୍ତି ଏବଂ ଡାକନ୍ତି । ଆମର ଦାୟିତ୍ଵ ପ୍ରାୟତଃ ହେବା କିମ୍ବା ସୁସମାଚାରର ସର୍ବସାଧାରଣ ପ୍ରକାଶକୁ ନିଶ୍ଚିତ କରିବା ନୁହେଁ ବରଂ ସାଧାରଣ ଜୀବନଯାପନ ସ୍ଥାନ ଏବଂ ଜୀବନର ଅନୁଭୂତି ସହିତ ଲୋକଙ୍କ ନିକଟତର ହେବା ।

ଚତୁର୍ଥ, ଆମକୁ ନେତାମାନଙ୍କୁ ତାଲିମ ଦେବା ଆବଶ୍ୟକ । ଆମର ନେତୃତ୍ଵ ସଂରଚନାକୁ ପ୍ରଭାବଶାଳୀ ଭାବରେ ବିକେନ୍ଦ୍ରୀକରଣ କରିବା ପାଇଁ, ଆମ ସହଭାଗୀତାରେ ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଇଁ ସଶକ୍ତିକରଣ ଦାୟିତ୍ଵକୁ ବିଶ୍ଵସ୍ତ ଏବଂ ବାଇବଲ ଭାବରେ ବହନ କରିବାକୁ ସକ୍ଷମ ହେବା ପାଇଁ ଆମକୁ ଯଥେଷ୍ଟ ନେତୃତ୍ଵ ତାଲିମ ଦେବା ଆବଶ୍ୟକ । ଯେକୌଣସି ମଣ୍ଡଳୀର ମୂଳ ନେତୃତ୍ଵର ପ୍ରାଥମିକ କାର୍ଯ୍ୟ ହେଉଛି କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ପରିଚାଳନା କିମ୍ବା ଶାସ୍ତ୍ରର ଏକକ ଘୋଷଣା ନୁହେଁ; ଏହା ବିଶ୍ଵାସ ସମ୍ପ୍ରଦାୟ ମଧ୍ୟରେ ସତ୍ୟର ସଂରକ୍ଷଣ ଏବଂ ପ୍ରତ୍ୟେକ ସ୍ତରରେ ନେତୃତ୍ଵର ପ୍ରଶିକ୍ଷଣ ଏବଂ ମୁକ୍ତି, ଯାହା ଦ୍ଵାରା ସେମାନେ ଶରୀରର ପ୍ରତ୍ୟେକ ସଦସ୍ୟଙ୍କୁ ଚର୍ଚ୍ଚ ପାଇଁ ଈଶ୍ଵରଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଜଗତରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଦିଗରେ ସଶକ୍ତ କରିପାରିବେ ।

ପଞ୍ଚମ, ଆମ ସମ୍ପ୍ରଦାୟରେ ଆମେ ଅନ୍ୟ ଏକ ଆଗ୍ରହୀ ଚର୍ଚ୍ଚ ଖୋଜିବା ଉଚିତ ଯାହାକୁ ଆମେ ସମାନ ପ୍ରକ୍ରିୟା ମାଧ୍ୟମରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିପାରିବା । ଦୂରଦୃଷ୍ଟି ଆମ ନିଜ ବାହାରେ ପଡ଼ୋଶୀ ଅଞ୍ଚଳରେ ବିସ୍ତାର ହେବା ପାଇଁ, ଆମର ବୃହତ୍ ବିଶ୍ଵାସ ସମ୍ପ୍ରଦାୟରେ ସାଥୀ ମଣ୍ଡଳୀଗୁଡ଼ିକୁ ଚିହ୍ନଟ କରିବାରେ ସକ୍ଷମ ହେବା ପାଇଁ ଯଥେଷ୍ଟ ସମୟ ଅତିବାହିତ କରିବା ଉଚିତ ଯାହାକି ଆମେ ଆମର ସମସ୍ତ ସହର, ଜିଲ୍ଲା କିମ୍ବା ରାଜ୍ୟରେ ମଣ୍ଡଳୀର ଦାୟିତ୍ଵ ବହନ କରିବାରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିପାରିବା । । ଯେତେବେଳେ ସୁସମାଚାର ପାଇଁ ସହଭାଗୀତାରେ ଈଶ୍ଵରଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ବିଷୟରେ ମଣ୍ଡଳୀଗୁଡ଼ିକ ଏକକୂଟ ହୁଅନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କ ସ୍ଥାନକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ପ୍ରଚାର କରିବାର ଲକ୍ଷ୍ୟ ସହିତ, ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରଭାବଶାଳୀ ଏବଂ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ଷମ ସହଯୋଗ ଗଠନ ହୋଇପାରିବ । ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ପ୍ରକାରର ଏକତା, ଯେପରି ଆମେ ଏହି ପୁସ୍ତକର ଅଧ୍ୟାୟ ୭ ରେ ଆଲୋଚନା କରିଥିଲୁ, ଏହି ସମାନ “ଈଶ୍ଵର ତାଙ୍କ ଲୋକମାନଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ମିଶନରେ” ପ୍ରଭାବ ସୃଷ୍ଟି କରିବେ ନାହିଁ ।

ଶେଷରେ, ସଂତୃପ୍ତିକରଣ ମଣ୍ଡଳୀ ନିର୍ମାଣ(Saturation Church Planting) SCP ଯାତ୍ରା ଏବଂ SCP ପାଠକ ଦ୍ଵାରା ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ତାଲିମ ସାମଗ୍ରୀ ମାଧ୍ୟମରେ ମଣ୍ଡଳୀଗୁଡ଼ିକ ଏହାର ନେତୃତ୍ଵ କାର୍ଯ୍ୟ କରିପାରିବେ । ଏହି ଦୁଇଟି ଉତ୍ସଗୁଡ଼ିକ ମଣ୍ଡଳୀମାନଙ୍କୁ ସେମାନଙ୍କର ଦର୍ଶନ ଗଠନ କରିବାରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିବା ପାଇଁ ଆବଶ୍ୟକ ସମସ୍ତ ଉତ୍ସଗୁଡ଼ିକୁ ଧାରଣ କରିଥାଏ, ଦର୍ଶନକୁ ମାପିବା ପାଇଁ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କର ଲୋକମାନଙ୍କୁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ସଂଗ୍ରହ କରନ୍ତି ଏବଂ ପରମେଶ୍ଵର ସେମାନଙ୍କ ସ୍ଥାନରେ ଯାହା ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିଛନ୍ତି ତାହା ଅମଳ କରନ୍ତି । ଏକ ମଣ୍ଡଳୀ ଏହାର ପ୍ରଶିକ୍ଷଣ ସାମଗ୍ରୀ ମାଧ୍ୟମରେ ଏହାର ନେତୃତ୍ଵ ସହିତ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ପରେ, ଈଶ୍ଵର ଯାହା କରିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇଛନ୍ତି ଏବଂ ଏହାକୁ ଅମଳ ପାଇଁ ଯୋଗାଇଦେବା ପାଇଁ ଏହା ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେବ, ଏବଂ ଏହା ନିଜକୁ ଏକ ଉପାୟରେ ଗଠନ କରିବାରେ ସକ୍ଷମ ହେବ ଯାହା ପାର୍ଶ୍ଵବର୍ତ୍ତୀ ବିସ୍ତାରକୁ ଅନୁମତି ଦେବ । କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମଗୁଡ଼ିକର ଭୁଲମ୍ଭ ଭବନକୁ ଅଧିକ କରିବା ପାଇଁ ଚର୍ଚ୍ଚର । ଯେତେବେଳେ ବାଇବଲ ନୀତିଗୁଡ଼ିକ ପ୍ରୟୋଗ କରାଯାଏ, ଏହା ଈଶ୍ଵରଙ୍କୁ ନିଜ ଆଡ଼କୁ ଆକର୍ଷିତ କରିବା ପାଇଁ ଏହା ତାଙ୍କ ଲୋକମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଥିବା ଯୀଶୁଙ୍କ ଅବତାରକୁ ଆମ ସ୍ଥାନର ଲୋକମାନଙ୍କ ସହିତ ସିଧାସଳଖ ଯୋଗାଯୋଗରେ ସକ୍ଷମ ହୁଏ ।

ପରିଶିଷ୍ଟ ୨

ବିଶ୍ୱର ଅନ୍ୟ କେଉଁଠାରେ ଆମର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟକୁ ଚେଲିଝୋପିଂ କରିବା

ଉତ୍ତରଦାୟିତ୍ୱର ଏକ ବୃତ୍ତର ଏକ ଦିଗ ହେଉଛି ଯାହାକୁ ମୁଁ ଚେଲିଝୋପିଂ ବୋଲି କହୁଛି । ଅନ୍ୟ ଶବ୍ଦରେ, ମୁଁ ବିଶ୍ୱାସ କରେ ଯେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ମଣ୍ଡଳୀର ଲକ୍ଷ୍ମୀର ପରିତ୍ରାଣ ପ୍ରତିଶ୍ରୁତିର ଅଂଶକୁ କେବଳ ନିଜ ସ୍ଥାନରେ ନୁହେଁ ବରଂ ଦୁନିଆର ଅତି କମରେ ଅନ୍ୟ ଏକ ସ୍ଥାନରେ ପ୍ରକାଶ କରିବା ପାଇଁ ଲକ୍ଷ୍ମୀର ଦ୍ୱାରା ଦିଆଯାଇଥିବା ଦାୟିତ୍ୱ ଅଛି । ବିଗତ ପିଢ଼ିର ମଣ୍ଡଳୀ ଯେପରି ସମଗ୍ର ବିଶ୍ୱରେ ମିଶନାରୀ କିମ୍ବା ସ୍ୱଳ୍ପ ମିଆଦି କାର୍ଯ୍ୟ ଦଳ ପଠାଇବା ପରିବର୍ତ୍ତେ, ମୁଁ ବିଶ୍ୱାସ କରେ ଆଜି ମଣ୍ଡଳୀଟି ମୁଖ୍ୟତଃ ଘରଠାରୁ ବିଶ୍ୱର ଅନ୍ୟ ଅଞ୍ଚଳରେ ବିଶ୍ୱାସୀମାନଙ୍କ ସହିତ ଅଂଶୀଦାର ହେବା ଉଚିତ୍ ।

ଯୀଶୁଙ୍କ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ, ଯୀଶୁଙ୍କ ଶେଷ ଶବ୍ଦଗୁଡ଼ିକ ହେଲା ଯେ ଆମେ ଯାଇ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜାତିର ଶିଷ୍ୟ କରିବା ଉଚିତ୍ (ମାଥୁ ୨୮:୧୯ ଦେଖନ୍ତୁ) । ଆମେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ସୁସମାଚାରରେ ପ୍ରେରିତ ଏବଂ ପ୍ରେରିତ ୧: ୮ ରେ ଯୀଶୁଙ୍କ ଶେଷ ଶବ୍ଦରେ ଏହା ଦେଖୁ: “ତୁମେ ଯିରୁଶାଲମରେ, ସମସ୍ତ ଯିହୁଦୀ, ଶମିରୋଣରେ ଏବଂ ପୃଥିବୀର ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମୋର ସାକ୍ଷୀ ହେବ ।” ମୁଁ ଏହି ପୁସ୍ତକର ଅଧ୍ୟାୟ ୧ ରେ ଦେଖାଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କଲାବେଳେ, ଯୀଶୁଙ୍କ ଶିଷ୍ୟମାନେ ନିଜ ନିଜ ସ୍ଥାନ, ପିଢ଼ି ଏବଂ ଉପାୟରେ ଦୁଇ ହଜାର ବର୍ଷରୁ ଅଧିକ ସମୟ ଧରି ଆମ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଏହି ଆଦେଶକୁ ଗ୍ରହଣ କରିଛନ୍ତି । ଯେଉଁମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ହୃଦୟ, ମନ, ଲଜ୍ଜା, ଏବଂ ଲକ୍ଷ୍ମୀର ପରିତ୍ରାଣର ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ପୂରଣ ହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କ ଜୀବନରେ ସ୍ୱଚ୍ଛିଦ-ସୁସମାଚାରର ସୁସମାଚାର ଅଛି, ସେମାନଙ୍କ ସହିତ ସେମାନଙ୍କ ସ୍ଥାନ ନେବାକୁ ସଂସ୍କାରରୁ ଉଠିଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଏହା ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ।

ଯୀଶୁଙ୍କ ବାକ୍ୟରେ ଯାହା ଆଶା କରାଯାଇଥିଲା ତାହା ନ ଦେଖି ଏହି ସମସ୍ତ ପୂର୍ବ ପିଢ଼ି ମରିଗଲେ - ଯେ ସୁସମାଚାର ସମଗ୍ର ବିଶ୍ୱରେ ପ୍ରବେଶ କରିବ ଏବଂ ଆମେ ସେତେବେଳେ ଏକ ନୂତନ ସ୍ୱର୍ଗ ଏବଂ ଏକ ନୂତନ ପୃଥିବୀକୁ ଆଶା କରିବା ପରି ବିଦ୍ରୋହର ସମାପ୍ତିକୁ ଆଶା କରିପାରିବା (ମାଥୁ ୨୪:୧୪ ଦେଖନ୍ତୁ) । କିନ୍ତୁ ଆମେ ଏକ ଭିନ୍ନ ସମୟରେ ବାସ କରୁ, ଏକ ସମୟ ଯେଉଁଠିରେ ମୁଁ ବିଶ୍ୱାସ କରେ ଯେ ଚୂଡ଼ାନ୍ତ ଦୃଶ୍ୟକୁ ସଫଳତାର ସହ ଦେଖିବା ପାଇଁ ଆମେ ଅଧିକ କିଛି କରିପାରିବୁ ନାହିଁ । ମୁଁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିଆନ ଲତିହାସରେ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ସମୟ ବିଷୟରେ ଜାଣେ ନାହିଁ ଯେତେବେଳେ ଅନେକ ସ୍ଥାନରୁ ଅନେକ ଲୋକ ଯୀଶୁଙ୍କ ଅନୁଗାମୀମାନଙ୍କୁ ସ୍ୱୀକାର କରୁଥିଲେ । ଅତୀତର ପିଢ଼ିର ଅନେକଙ୍କ ତୁଳନାରେ ଆଜିର ମଣ୍ଡଳୀଟି ବୃହତ ଏବଂ ଆଜି ଆମମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଅନେକଙ୍କ ଅପେକ୍ଷା ବଡ଼ ବୋଲି ବିଶ୍ୱାସ କରିଥାନ୍ତେ । ଅବଶ୍ୟ, ପ୍ରଭୁ ଫେରି ନାହାଁନ୍ତି ଏହାର ଅର୍ଥ ହେଉଛି ଆମର କାର୍ଯ୍ୟ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇନାହିଁ । ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ତଥାପି କିଛି ଲୋକ ଅଛନ୍ତି, ଅଳ୍ପ କିଛି ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନ ସ୍ଥାନରେ, ତଥାପି ସୁସମାଚାରକୁ ଅପେକ୍ଷା କରନ୍ତି କିମ୍ବା ଖ୍ରୀଷ୍ଟିଆନ ପରବର୍ତ୍ତୀ ସ୍ଥାନରେ, ଯେଉଁମାନେ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପରିତ୍ରାଣକୁ ଆସି ନାହାଁନ୍ତି ।

ଉନବିଂଶ ଶତାବ୍ଦୀର ଶେଷ ଦିନରେ, ଲଉରୋପରେ ଆମେରିକାରେ ସୁସମାଚାର ପ୍ରଚାର କରିବାକୁ ଏହି ବିଶ୍ୱସ୍ତରୀୟ ପ୍ରୟାସର ନେତୃତ୍ୱ । ବିଗତ ତିନି ଦଶନ୍ଧି ମଧ୍ୟରେ, ବିଶ୍ୱର ସୁସମାଚାର ପ୍ରୟାସ ପାଇଁ ବିଶ୍ୱସ୍ତରୀୟ ନେତୃତ୍ୱ ପୁନର୍ବାର କମ୍ପଥରେ ଗତି କରିଛି, ଏଥର ଆମେରିକାର ନେତୃତ୍ୱଠାରୁ ଦୂରରେ - କିନ୍ତୁ କାହାକୁ ଏହା ପରିକ୍ରମା କରିଛି ତାହା ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସ୍ପଷ୍ଟ ହୋଇନାହିଁ! ବୋଧହୁଏ କୌଣସି ରାଷ୍ଟ୍ର ପ୍ରକୃତରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦେଶକୁ ସୁସମାଚାର ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ଗତ

ପାଞ୍ଚଶହ ବର୍ଷ ମଧ୍ୟରେ ଥିବା ଉତ୍ସାହ, ଉତ୍ସର୍ଗାକୃତ ଏବଂ ବଳିଦାନ ଦେବେ ନାହିଁ । ଆମେ ବର୍ତ୍ତମାନ ସମଗ୍ର ବିଶ୍ୱରେ ଏତେ ସଂଖ୍ୟକ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିଆନଙ୍କୁ ସ୍ୱୀକାର କରୁଛୁ ଯେ ଆବଶ୍ୟକତା ଅନୁଯାୟୀ ଆମ୍ଭା ଯେକୌଣସି ସ୍ଥାନରୁ ପ୍ରେରିତ ପ୍ରକ୍ରିୟାକୁ ସଂଗଠିତ କରିବାରେ ସକ୍ଷମ ଅଟନ୍ତି ।

ମୁଁ ଯାହା ଚିନ୍ତା କରୁଛି, ତାହା ହେଉଛି ଆମେରିକୀୟ ମଣ୍ଡଳୀ ଉପରେ ଏହି ନୂତନ ବାସ୍ତବତାର ପ୍ରଭାବ । ମୁଁ ଯେପରି ଅଧ୍ୟାୟ ୧ ରେ କହିଥିଲି, ମୁଁ ନିୟମିତ ଭାବରେ ଏତେ ସଂଖ୍ୟକ ଆମେରିକୀୟ ମଣ୍ଡଳୀ ପାଳକଙ୍କ ସଚେତନତାର ଅଭାବରେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଯାଉଛି, ଏବଂ ସେଥିପାଇଁ ସେମାନଙ୍କର ମଣ୍ଡଳୀଗୁଡ଼ିକ, ମାନବ ଇତିହାସରେ ଇଶ୍ୱରଙ୍କ ପରିତ୍ରାଣର ପ୍ରତିଶ୍ରୁତିର କେନ୍ଦ୍ରୀୟତା । ଇଶ୍ୱରଙ୍କ ପ୍ରତି ଏହି ସମ୍ବେଦନଶୀଳତାର ଅଭାବ ଏବଂ ଇତିହାସର ବାଦ୍ୟମଣ୍ଡଳ (ଏପରିକି, ଏବଂ ବିଶେଷତଃ ଆମର ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଇତିହାସ) ହେତୁ, ଇଶ୍ୱର ଯାହା କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ବିଶ୍ୱ ସ୍ତରରେ କରୁଛନ୍ତି ତାହା ବିଷୟରେ ଅନେକେ ଅଜ୍ଞ ।

ସମସ୍ତ ଜାତିର ଶିକ୍ଷ୍ୟ କରିବା ପାଇଁ ଯଦି ଆମେ ଶାସ୍ତ୍ରର ଆଦେଶ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଭାବିତ ହୋଇପାରିବା ନାହିଁ, ତେବେ ଆମେ ଅନ୍ତତଃ ପକ୍ଷେ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଗ୍ରହଣ କରିବା ଉଚିତ ଯେ ଯେତେବେଳେ ଆମେ ଆମେରିକୀୟ ଭାବରେ ବିଶ୍ୱର ଜନସଂଖ୍ୟାର ୪ ପ୍ରତିଶତରୁ କମ୍ ଏବଂ ବୋଧହୁଏ ୧ ରୁ ଅଧିକ ନୁହେଁ କିମ୍ବା ଦୁନିଆର ୨ ପ୍ରତିଶତ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନ ସ୍ୱୀକାର କରନ୍ତି, ଆମର ବହୁତ ସମ୍ପତ୍ତି ଅଛି ଯାହା ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଅନ୍ୟ ଜାଗାରେ ସୁସମାଚାର ପାଇଁ ବ୍ୟବହୃତ ହୋଇପାରେ । ଯେତେବେଳେ ଆମେ ହୃଦୟଙ୍ଗମ କରୁ ଯେ ସୁସମାଚାରକୁ ବିଶ୍ୱକୁ ନେବା ପାଇଁ ଚର୍ଚ୍ଚ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛି, ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ତାହା ତୁମର ଆତ୍ମ-କେନ୍ଦ୍ରିକତାକୁ ଡାକ୍ତା କରିବା ଉଚିତ ଏବଂ ଆମ ଜୀବନ ଏବଂ ସମ୍ବଳର ଏକ ଉପଯୁକ୍ତ ଧ୍ୟାନ ଦେବା ଉଚିତ୍ ।

ଆମର ସାମ୍ପ୍ରତିକ ଆଦର୍ଶ ସହିତ ସମସ୍ୟା

ଏହି ଅନନ୍ତ ତଥା ବିଶ୍ୱସ୍ତରୀୟ ବାସ୍ତବତାରେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କୁ ଅଧିକ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ପାଳନ କରିବା ପାଇଁ ଆମେ କଣ କରିପାରିବା ମୁଁ ସମ୍ବୋଧନ କରିବା ପୂର୍ବରୁ, ମୁଁ ଆମେରିକୀୟ ମଣ୍ଡଳୀର ବର୍ତ୍ତମାନର ଆଦର୍ଶଗୁଡ଼ିକ ସହିତ ସୁସମାଚାର ସହିତ ବିଶ୍ୱକୁ ପହଞ୍ଚିବା ପାଇଁ ଏକ ଦମ୍ପତିଙ୍କ ଚିନ୍ତାଧାରାକୁ ସ୍ୱୀକାର କରିବାକୁ ଚାହେଁ ।

ପ୍ରଥମେ, ମିଶନାରୀ କାର୍ଯ୍ୟାଳୟଗୁଡ଼ିକ ଯାହା ନୂତନ ସୁସମାଚାରିତ ବାସ୍ତବତା ଉପରେ ଆନନ୍ଦିତ ହେବା ଉଚିତ୍ ଯେ ସୁସମାଚାର ବର୍ତ୍ତମାନ ବିଶ୍ୱର ସମସ୍ତ ଭାଗରେ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛି ଏବଂ ଏହିପରି ଭାବରେ ସେମାନେ ବିଚ୍ଛିନ୍ନ ହୋଇ ବଞ୍ଚିବାର ଉପାୟ ଖୋଜି ଚାଲିଛନ୍ତି । ଏହି ବଞ୍ଚିବାର ମାନସିକତା ମିଶନାରୀମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଛି ଯେଉଁମାନେ କେବଳ କାର୍ଯ୍ୟାଳୟ ଏବଂ ଏହାର ସମର୍ଥକଙ୍କୁ ଅଧିକ ଟଙ୍କା ଖର୍ଚ୍ଚ କରନ୍ତି ନାହିଁ କିନ୍ତୁ ଅନ୍ୟ ପିଢ଼ିମାନେ ମିଶନାରୀମାନେ ପ୍ରକୃତରେ କ'ଣ ଭାରୁଥିଲେ ତାହା ପରି ଦେଖାଯାଏ ନାହିଁ । ଆମେରିକୀୟ ମିଶନାରୀମାନଙ୍କର ଏକ ପୁରା ପିଢ଼ି ତାଙ୍କ ଲୋକଙ୍କ ପାଇଁ God ଶ୍ରେୟ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ବୁଝନ୍ତି ନାହିଁ ଏବଂ ଫଳସ୍ୱରୂପ ରାଷ୍ଟ୍ରମାନଙ୍କୁ ଶୃଙ୍ଖଳିତ କରିବାରେ କୌଣସି ମହତ୍ତ୍ୱ ପ୍ରଦାନ କରନ୍ତି ନାହିଁ । କୌଣସି ଜିନିଷ କରିବା ଏବଂ ପ୍ରୋଜେକ୍ଟ ଆରମ୍ଭ କରିବା ଏବଂ ଗୃହ ନିର୍ମାଣ କରିବା ସତ୍ତ୍ୱେ, ଅସ୍ଥ କେତେକ ବାସ୍ତବରେ ସେମାନେ ଯାଇଥିବା ସ୍ଥାନର ହଜିଯିବା ଉପରେ କୌଣସି ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରଭାବ ପକାନ୍ତି ।

ଏପରିକି ଯେତେବେଳେ ଜାଗାରେ ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ଯୀଶୁଙ୍କ ଅନୁଗାମୀ ଥାଆନ୍ତି, ଆମେରିକୀୟ ମିଶନ କାର୍ଯ୍ୟାଳୟମାନେ ସେଠାରେ ଲୋକଙ୍କୁ ପଠାଇବା ଜାରି ରଖନ୍ତି । ଏହି ମିଶନାରୀମାନେ ସୁସମାଚାରର ସେବା କରିବାରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିବାକୁ ଏକ ପ୍ରୟାସରେ ଯାଆନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ସେହି ସ୍ଥାନଗୁଡ଼ିକର ମଣ୍ଡଳୀଗୁଡ଼ିକ ପ୍ରକୃତରେ ଜାଣନ୍ତି ଯେ ମିଶନାରୀମାନଙ୍କ ଅପେକ୍ଷା ଏହି କାର୍ଯ୍ୟକୁ କିପରି ଭଲ କରିବେ । କିମ୍ବା ସେମାନେ ଯାଆନ୍ତି କାରଣ ସେମାନେ ଏକ ପକେଟକୁ ଦେଖନ୍ତି ଯାହାକୁ ସେମାନେ ଅପ୍ରାକୃତିକ ଭାବରେ ବିବେଚନା କରନ୍ତି, ଏବଂ ଜାତୀୟ ମଣ୍ଡଳୀର ଦାୟିତ୍ୱକୁ ଅବମାନନା କରନ୍ତି, ସେମାନେ ନିଜ ନିଜ

ଲୋକଙ୍କୁ ପଠାନ୍ତି, ଯେଉଁମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଅନେକଙ୍କର ସୁସମାଚାର ପ୍ରଚାର, ମଣ୍ଡଳୀ ରୋପଣ କିମ୍ବା ବଞ୍ଚାଇବାରେ କୌଣସି ଜ୍ଞାନ ନାହିଁ କିମ୍ବା ସ୍ୱଦେଶୀ ନେତୃତ୍ୱ ବଢାଇବା ।

ମୁଁ ସନ୍ଦେହ କରୁଛି ଯେ ପ୍ରକୃତରେ ଘଟିଥିବା ସୁସମାଚାରକୁ କିପରି ପାଳନ କରାଯିବ ଏବଂ ଆମର ନିଜ ଉଦ୍ୟମରୁ ବିଚ୍ଛିନ୍ନ ହୋଇଯିବା ଆମେ ପ୍ରକୃତରେ ଜାଣି ନାହିଁ । ଆମେରିକୀୟ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିଆନ ଏକ ମିଶନାରୀ ଶିଳ୍ପରେ ପରିଣତ ହୋଇଛି, ଯାହା ସମଗ୍ର ବିଶ୍ୱରେ ଘଟୁଥିବା ନୂତନ, ଭଲ ବାସ୍ତବତାକୁ ସାମ୍ନା କରିବାକୁ କଠିନ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେବାକୁ ଅସମର୍ଥ ।

ଦ୍ୱିତୀୟତଃ, ଦୁଇ ଗତିରେ ବଢୁଥିବା ଆମେରିକୀୟ ମଣ୍ଡଳୀଗୁଡ଼ିକ ଏହି ବାସ୍ତବତାକୁ ଅନୁଭବ କରିଛନ୍ତି ଯେ ମିଶନ୍ କାର୍ଯ୍ୟାଳୟଗୁଡ଼ିକ ପ୍ରଭାବହୀନ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି ଏବଂ ସମଗ୍ର ବିଶ୍ୱରେ ନିଜ ଲୋକଙ୍କୁ ପଠାଇ ଧାରଣା ଶୂନ୍ୟସ୍ଥାନକୁ ଯାଇଛନ୍ତି । ଏହା କରିବା ପାଇଁ ଯୁକ୍ତିଗୁଡ଼ିକ ସେମାନଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟିକୋଣରୁ ସ୍ପଷ୍ଟ ଏବଂ ପ୍ରଚୁର ଅଟେ: “କାର୍ଯ୍ୟାଳୟ ଆମକୁ ଅନୁମତି ଦେବା ଅପେକ୍ଷା ସ୍ଥାନୀୟ ମଣ୍ଡଳୀ ଅଧିକ ଜଡ଼ିତ ହେବା ଉଚିତ୍” “ଆମର ଲୋକମାନେ ଆଉ ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ ଏବଂ ତେଣୁ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପଠାଯାଇଥିବା ଲୋକଙ୍କ ବିଷୟରେ ଚିନ୍ତା କରନ୍ତି ନାହିଁ” ଆମକୁ ପ୍ରକୃତ ଜିନିଷ ସ୍ପର୍ଶ କରୁଥିବା ପରି ଅନୁଭବ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ ବୋଲି ସେ କହିଛନ୍ତି। “ଆମ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ପ୍ରଥମେ ଶିକ୍ଷା ଦେବା ଦ୍ୱାରା ଅଧିକ ଦାନ ଓ ପ୍ରାର୍ଥନା ହୁଏ ।” ଏହା ସବୁ ଭଲ ଲାଗୁଛି! ଏତେ ଭଲ, ବାସ୍ତବରେ, ଅଧିକାଂଶ ମିଶନ ସଫଳ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଯୋଗ ଦେଇଛନ୍ତି ଏବଂ ସେମାନଙ୍କ କ୍ଷେତ୍ର ଲୋକଙ୍କ ସହିତ ବ୍ୟାବସାୟିକ ପ୍ରତିଷ୍ଠାନ ଛଡା ଆଉ କିଛି ହୋଇପାରି ନାହିଁ ଆମେରିକୀୟ ଗୋଷ୍ଠୀ ଆୟୋଜନ କରିବାରେ।

ଏହି ସ୍ପଷ୍ଟ ମିଆଦି-ଗୋଷ୍ଠୀ କ୍ରୋଧରୁ କିଛି ଭଲ ଆସିପାରେ, ଭୂମିରେ ଥିବା ତଥ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ଏହାର ବିପରୀତ ପ୍ରମାଣ ଦେଖାଏ । ଏହା ବିଶ୍ୱାସୀ ପରିସ୍ଥିତି ସୃଷ୍ଟି କରିଛି! ଅତ୍ୟଧିକ ଗୋଷ୍ଠୀ ସମାନ ସ୍ଥାନକୁ ଯାଉଛନ୍ତି ଏବଂ ସ୍ଥାନୀୟ ନେତୃତ୍ୱକୁ ଅତ୍ୟଧିକ ମାତ୍ରାରେ ପରିଣତ କରୁଛନ୍ତି, ଅନାବଶ୍ୟକ ନିର୍ଭରଶୀଳତା ସୃଷ୍ଟି କରୁଛନ୍ତି ଯେହେତୁ ଆମେରିକୀୟ ବ୍ୟକ୍ତିମାନେ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଲୋକଙ୍କ ସହ ଯୋଡ଼ି ହୋଇଯାଆନ୍ତି ଏବଂ ସେମାନଙ୍କୁ ଚଳା ପଠାଇବା ଶେଷ କରିଦିଅନ୍ତି, କାରଣ ସେମାନଙ୍କୁ ସିଧାସଳଖ ପଚରାଯାଇଥିଲା କିମ୍ବା ନିଜସ୍ୱ ଇଚ୍ଛାରେ ।

ମୁଁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଗଲି, ଏବଂ ମୁଁ ବିଶ୍ୱାସ କରେ ଇଶ୍ୱରଙ୍କ ଆତ୍ମା, ଯାହାର କାର୍ଯ୍ୟ ହେଉଛି ପାପ, ଧାର୍ମିକତା ଏବଂ ବିଚାର ଜଗତକୁ ଦୋଷୀ କରିବା । ଅନ୍ୟ ପିଢ଼ି ଅପେକ୍ଷା ମଣ୍ଡଳୀକୁ “ଉନ୍ନତ” କରିବା ପାଇଁ ଆମର ନୂତନ ଉପାସକ ଆମକୁ କଳଙ୍କିତ କରିଦେଇଛନ୍ତି ଏବଂ ଯେଉଁମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଇଶ୍ୱର ଆମକୁ ଦାୟିତ୍ୱ ଦେଇଛନ୍ତି ।

ଆମେ କିପରି ଇଶ୍ୱରଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ନିଜକୁ ସୁସମାଚାର କରିବା ଏବଂ ସୁସମାଚାରରେ ପରିତ୍ରାଣର ପ୍ରତିଜ୍ଞାକୁ ବିଶ୍ୱର ଖ୍ରୀଷ୍ଟିଆନ ସମ୍ପ୍ରଦାୟର ୨ ପ୍ରତିଶତରୁ ଅଧିକ ନୁହେଁ ଏବଂ ତଥାପି ଏହାର ସମ୍ପର୍କ ଏତେ ବଡ଼ ଅଂଶ ଧାରଣ କରିବା କଥା ଗ୍ରହଣ କରିବା?

ଚେଲିସ୍କୋପ କରିବାର ଉପାୟ ଆମର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ

ତେଣୁ ଇଶ୍ୱରଙ୍କ ପରିତ୍ରାଣ ପ୍ରତିଜ୍ଞା ଅନୁଯାୟୀ କାର୍ଯ୍ୟ ସମାପ୍ତ କରିବାରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ମଣ୍ଡଳୀଗୁଡ଼ିକ ଯେପରି ଦାୟୀ, ଆମେ ଏହି କାର୍ଯ୍ୟରେ କିପରି ଅଂଶୀଦାର ହେବା? ମୁଁ ବିଶ୍ୱାସ କରେ ଯେ ଆମେରିକୀୟ ମଣ୍ଡଳୀଗୁଡ଼ିକ ପାଇଁ ବିଶ୍ୱର ଜାତୀୟ ମଣ୍ଡଳୀ ନେତୃତ୍ୱ ସହିତ ସହଭାଗୀ ହେବା ପାଇଁ ସର୍ବୋତ୍ତମ ଉପାୟ । ଯାହାକୁ ମୁଁ ଚେଲିସ୍କୋପିଂ ବୋଲି କହୁଛି ତାହା ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରେ ।

ଏହା ଆମକୁ ପ୍ରସାରିତ କରିବ; ବାସ୍ତବରେ, ଏହା ଏତେ ଚାହିଦା ଅଟେ, ଏବଂ ଆମେ ଆମ ଲୋକଙ୍କୁ ବିପରୀତ ଫଳାଫଳରେ ଏତେ ଦିନ ପାଇଁ ସର୍ତ୍ତ ରଖୁଛୁ, ଯେ ମୁଁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିପାରିବା ବୋଲି ମୁଁ ସନ୍ଦେହ କରୁଛି । ମୁଁ ସର୍ବଦା

ଆଶାବାଦୀ, ଅବଶ୍ୟ, ଈଶ୍ଵର ତାଙ୍କ ସାର୍ବଭୌମତ୍ଵରେ ନିଜର ଇଚ୍ଛା ପୂରଣ କରିବେ, କିନ୍ତୁ ଆମେରିକୀୟ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିଆନମାନେ ତାଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟରେ ପ୍ରଭାବଶାଳୀ ବିଶ୍ଵ ଅଂଶୀଦାର ହେବେ କି? ମୁଁ ଜାଣେ ନାହିଁ!

ମଣ୍ଡଳୀ ସହଭାଗୀତାର ଏହି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଆକାରର ନବୀକରଣର ବହୁତ ଆବଶ୍ୟକତା ଅଛି । ପୂର୍ବର ସାତଟି ଅଧ୍ୟାୟରେ ପ୍ରକାଶିତ ଚିନ୍ତାଧାରା ଉପରେ ଆଧାର କରି ନିମ୍ନଲିଖିତଗୁଡ଼ିକ ଅନେକ ପ୍ରସାବିତ କୌଶଳ, ବର୍ତ୍ତମାନର ପରିଚାଳନାକୁ ଦୋହଲାଇଦେବା ନୁହେଁ ବରଂ ସାହସର ନୂତନ ଚିନ୍ତାଧାରା ।

ପ୍ରଥମେ, ଆମେରିକୀୟ ମଣ୍ଡଳୀଗୁଡ଼ିକ ଦୁନିଆର ଗୋଟିଏ ସ୍ଥାନ ବାଛିବା ଉଚିତ୍ ଯେଉଁଠାରେ ସେମାନେ ସ୍ଥାନୀୟ ଏବଂ ସ୍ଥାନୀୟ ଅଂଶୀଦାର ମଣ୍ଡଳୀମାନେ ନିଜ ନିଜ ବୃତ୍ତରେ ଯାହା କରୁଛନ୍ତି ତାହା କରିବା ପାଇଁ ସ୍ଵଦେଶୀ ମଣ୍ଡଳୀ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଏବଂ ନେତାଙ୍କ ସହିତ ପ୍ରଭାବଶାଳୀ ଏବଂ ସମ୍ବେଦନଶୀଳ ଅଂଶୀଦାର କରିପାରିବେ । ଏହା ହେଉଛି ବିଶ୍ଵାସର ପ୍ରାକୃତିକ ବିସ୍ତାର ଯେ ଈଶ୍ଵର ଆମ ଚାରିପାଖରେ ଥିବା ଦୁନିଆରେ ଯାହା କରିବାକୁ ଯାଉଛନ୍ତି, ସେ ସମସ୍ତ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଲୋକମାନଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ କରିବାକୁ ଯାଉଛନ୍ତି । ଆମ ନିକଟତମ ଭୌଗୋଳିକ ସ୍ଥାନରେ ଏହା ଘଟିବାର ସମ୍ଭାବନା ଦେଖିବା ଆମ ପାଇଁ ସହଜ ଅଟେ; ଆଗକୁ ଯିବା ଏହା ଅଧିକ କଷ୍ଟସାଧ୍ୟ ହୋଇଯାଏ । କିନ୍ତୁ ସୁସମାଚାରର ସ୍ଵଳ୍ପ ପ୍ରେରଣା ପ୍ରକୃତି ଏବଂ ବିଶ୍ଵ ବ୍ୟାପୀ ବାସ୍ତବତାକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି ଖ୍ରୀଷ୍ଟିଆନମାନେ ସମଗ୍ର ବିଶ୍ଵରେ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛନ୍ତି, ପ୍ରତ୍ୟେକ ମଣ୍ଡଳୀ ଏହି କାର୍ଯ୍ୟରେ ଭାଗ ନେବାକୁ ଏକ ଉପାୟ ଖୋଜିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

ଯେପରି ଆମେ ଦେଖୁଛୁ, ଐତିହାସିକ ଭାବରେ ଏହାର ଅର୍ଥ ହେଉଛି ମିଶନାରୀ ନାମକ ଲୋକଙ୍କୁ ସମଗ୍ର ବିଶ୍ଵରେ ଲୋକ ଏବଂ ସ୍ଥାନକୁ ପଠାଇବା । ଏହି ପଦ୍ଧତି ସର୍ବଦା ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ କାମ କରିନଥିଲା, କିନ୍ତୁ ଈଶ୍ଵର ତାଙ୍କର ଇଚ୍ଛା ପୂରଣ କରିବା ପାଇଁ ଏହି ଉପାୟ ବ୍ୟବହାର କରିଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ଜଗତ ଆମ ଉପରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୋଇଛି; ଯେତେବେଳେ ଆମେରିକୀୟ ମଣ୍ଡଳୀ କିଛି ମିଶନାରୀ ପଠାଇବା ଜାରି ରଖିବା ଉଚିତ୍, ଅତୀତ ପରି ଆମକୁ ଏତେ ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ଏହା ପରିବର୍ତ୍ତେ ସ୍ଥାନୀୟ ମଣ୍ଡଳୀ ନିଜକୁ ଏବଂ ଏହାର ଲୋକଙ୍କୁ ସଂଯୋଗ କରିବା ପାଇଁ ନୂତନ ଉପାୟ ଖୋଜିବା ଆବଶ୍ୟକ କରେ ଯାହାକି ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଦୁନିଆରେ ସମ୍ପନ୍ନ ହୋଇନାହିଁ । ବିଶ୍ଵର ମଣ୍ଡଳୀଗୁଡ଼ିକରେ ଜାତୀୟ ଅଂଶୀଦାର ଖୋଜିବା ଅପେକ୍ଷା ମୁଁ ଏହା କରିବା ପାଇଁ କୌଣସି ଭଲ ଉପାୟ ଦେଖିପାରୁ ନାହିଁ ।

କେବଳ କୌଣସି ଅଂଶୀଦାର ନୁହଁନ୍ତି; ଏମାନେ ଅଂଶୀଦାର ହେବା ଉଚିତ, ଯେଉଁମାନେ ସେମାନଙ୍କର ଲକ୍ଷ୍ୟକୁ ଚିହ୍ନଟ କରିଛନ୍ତି, କିମ୍ବା ସେମାନଙ୍କର ଉତ୍ତରଦାୟିତ୍ଵର ବୃତ୍ତ, ଏବଂ ଏହି ଲକ୍ଷ୍ୟସ୍ଥଳ ମଧ୍ୟରେ ଥିବା ଲୋକଙ୍କ ନିକଟରେ ପହଞ୍ଚିବା ପାଇଁ ସେମାନଙ୍କର ଲୋକ ଏବଂ ସମ୍ପର୍କକୁ ଏକତ୍ର କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଛନ୍ତି । ଯଦି ସେହି ବୃତ୍ତଟି ଏକ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସହର କିମ୍ବା ରାଷ୍ଟ୍ରକୁ ନେଇ ଗଠିତ ହୁଏ ତେବେ ଏହା ଆହୁରି ଭଲ । ଏବଂ ଏହା ସର୍ବୋତ୍ତମ, ଯଦି ୧୦୦,୦୦୦ ଲୋକ କିମ୍ବା ତା'ଠାରୁ ଅଧିକ ଲୋକ ଏକ ମଣ୍ଡଳୀରେ ଏକ ବୃତ୍ତ ଅଙ୍କନ କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ କେଉଁଠାରେ ମଣ୍ଡଳୀ ଲଗାଯାଇଛି ଏବଂ କେଉଁଠାରେ ସେହି ସ୍ଥାନଟି ଏକ ସୁସମାଚାରର ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି ।

ଏହି ସ୍ଥାନକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ସୁସମାଚାର ପ୍ରଚାର କରିବା ପାଇଁ ଯାହା କରାଯିବା ଆବଶ୍ୟକ ତାହା ଏହି ପ୍ରକାରର ପ୍ରସ୍ତୁତି କରିଥାଏ, ଏବଂ ଆମେ ଆମେରିକୀୟମାନେ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଚିହ୍ନି ପାରିବା ଯେ ବିଶ୍ଵର ଏହି ମଣ୍ଡଳୀଗୁଡ଼ିକ ସମାନ ଆହ୍ଵାନର ସମ୍ମୁଖୀନ ହୁଅନ୍ତି: ଈଶ୍ଵରଙ୍କ ଲୋକଙ୍କୁ ଏକତ୍ର କରିବା ଏବଂ ନେତୃତ୍ଵ ପ୍ରଶିକ୍ଷଣ ଦେବା । ଏହା ଜାଣିବା ଆମକୁ ଆମର ସହଭାଗୀତାର ସବୁଠାରୁ ଗୁରୁତ୍ଵପୂର୍ଣ୍ଣ ଧ୍ୟାନ ଭାବରେ ମଣ୍ଡଳୀ ଭବନ, ଡାକ୍ତରଖାନା କିମ୍ବା ବିଦ୍ୟାଳୟ ନିର୍ମାଣରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିବାରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିବ ନାହିଁ । ଯେକୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟରେ ସେମାନେ ସେମାନଙ୍କର ଲକ୍ଷ୍ୟ ଜନସଂଖ୍ୟା ମଧ୍ୟରେ ବିକାଶ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ କରନ୍ତି, ଯେପରିକି ଅନାଥ ଏବଂ ବିଧବାମାନଙ୍କୁ ସେବା କରିବା, ଆମେ ସେହି ଉପାୟରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିପାରିବା ଯାହା କାର୍ଯ୍ୟକୁ ବଜାୟ ରଖିବା ପାଇଁ ସେମାନଙ୍କର ସାମର୍ଥ୍ୟ ପାଇଁ ପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ ଅଟେ ।

ଦ୍ଵିତୀୟତଃ, ଆମେରିକୀୟ ମଣ୍ଡଳୀଗୁଡ଼ିକ ସେହି ଏକ ବିଦେଶୀ ସ୍ଥାନରେ ସେମାନଙ୍କର ସ୍ଥାନୀୟ ସହଭାଗୀ ମଣ୍ଡଳୀଗୁଡ଼ିକ ସହିତ ମିଳିତ ଭାବରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ଉଚିତ୍ । ଦୀର୍ଘ ଦୂରତା ସହଭାଗୀତା ଅଧିକ ପ୍ରଭାବଶାଳୀ ଭାବରେ କରାଯାଇପାରିବ ଯଦି ଆମେ ନିଜ ନିଜ ଉତ୍ତରଦାୟିତ୍ଵର ବୃତ୍ତରେ ଅଧିକ ମଣ୍ଡଳୀ ସହିତ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଭାଗିଦାରୀ ହୋଇଥାଉ । ଏହା ମଧ୍ୟ ବିଦେଶୀ ଲକ୍ଷ୍ୟକୁ ଏକ ବଡ଼ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରିବାକୁ ଅନୁମତି ଦେଇପାରେ । ଆମେ ବିଦେଶୀ ଦେଶରେ ଏକକ ସ୍ଥାନୀୟ ମଣ୍ଡଳୀ ସହ ସହଭାଗୀତା ଠାରୁ ଦୂରେଇ ରହିବା ଉଚିତ୍ ବରଂ ମଣ୍ଡଳୀର ବୃହତ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଉପରେ ଧ୍ୟାନ ଦେବା ଉଚିତ ଏବଂ ଆମେ କୌଣସି ବିନିଯୋଗ କରିବା ଠାରୁ ଦୂରେଇ ରହିବା ଉଚିତ ଯାହାକି ଏହି ମଣ୍ଡଳୀଗୁଡ଼ିକୁ ସେମାନଙ୍କର ସ୍ଥାନୀୟ ଦାୟିତ୍ଵ କିମ୍ବା ଲୁଚାଇବା ପ୍ରଣାଳୀ ଯାହାକି ସେମାନଙ୍କ ବଞ୍ଚିବାର କ୍ଷମତାଠାରୁ ଅଧିକ ।

ତୃତୀୟତଃ, ଆମେରିକୀୟ ମଣ୍ଡଳୀଗୁଡ଼ିକ ଅନ୍ୟ ଦେଶକୁ ଏତେ ସଂଖ୍ୟକ ଛୋଟ ଦଳ ପଠାଇବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ବିଦେଶ ପଠାଇବା ପାଇଁ ଆମ ପାଇଁ ସବୁଠାରୁ ଗୁରୁତ୍ଵପୂର୍ଣ୍ଣ ବ୍ୟକ୍ତି ହେଉଛନ୍ତି ଆମର ନେତା, ବିଶେଷକରି ଯେଉଁମାନେ ଆମର ଉତ୍ତରଦାୟିତ୍ଵର ବୃତ୍ତରେ ଆମର ଲୋକମାନଙ୍କୁ ସେବା କରି ନେତୃତ୍ଵ କାର୍ଯ୍ୟରେ ପରିପକ୍ଵ ହୋଇଛନ୍ତି । ଆମେ ଯେତିକି ଇଚ୍ଛା କରୁ, ଅନ୍ୟ ଦେଶର ଲୋକମାନେ ଆମର ଉପଦେଶର ଆବଶ୍ୟକତା କରନ୍ତି ନାହିଁ, ସୁସମାଚାର ପ୍ରଚାର ଏବଂ ମଣ୍ଡଳୀ ଲଗାଇବାରେ ଆମଠାରୁ ଅଧିକ ସାହାଯ୍ୟ କରନ୍ତି, କିମ୍ବା ଆମର ଅତ୍ୟଧିକ ତାଲିମ ସାମଗ୍ରୀ । ଏବଂ ସେମାନଙ୍କର ଶେଷ ଆବଶ୍ୟକତା ହେଉଛି ବୁଝିବା ଯେ ଆମେରିକୀୟମାନେ କିପରି ଭାବରେ ମଣ୍ଡଳୀ କରନ୍ତି । ତେଣୁ ବିଦେଶକୁ ବହୁତ ଲୋକଙ୍କୁ ପଠାଇବା ପାଇଁ ଆମକୁ ସତର୍କ ରହିବା ଆବଶ୍ୟକ । ଆମେ ଗୋଷ୍ଠୀ, ଗୋଷ୍ଠୀ ଆକାର ଏବଂ କେଉଁ ଲୋକଙ୍କୁ ଆମେ ପଠାଉଛୁ ତାହା ସୀମିତ କରିବା ଉଚିତ୍ । ଯଦି ଆମେ କେବଳ ଏକ କାର୍ଯ୍ୟ ଗୋଷ୍ଠୀ ପଠାଇବାକୁ ଚାହୁଁ, ତେବେ ଆମେ ପୁନର୍ବାର ଚିନ୍ତା କରିବା ଉଚିତ୍ । ଆମେ ଏହା ବଦଳରେ ଆମେରିକାରେ ଏକ ସ୍ଥାନ ପାଇପାରିବା ।

ଚତୁର୍ଥତଃ, ଆମେରିକୀୟ ମଣ୍ଡଳୀଗୁଡ଼ିକ ସେମାନଙ୍କ ଲୋକଙ୍କୁ ବିଶ୍ଵ ବିଷୟରେ ଶିକ୍ଷା ଦେବା ପାଇଁ ସମୟ ନେବା ଉଚିତ୍ । ଯଦି ଆମେ ଆମ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ବିଦେଶକୁ କେବେବି ପଠାଇ ନାହିଁ ବରଂ ସାଧାରଣରେ ବିଶ୍ଵ ବିଷୟରେ ତଥା ଆଜି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବିଶ୍ଵର ସୁସମାଚାର ପ୍ରଚାର ପାଇଁ ଅଧିକ ସମୟ ଏବଂ ପ୍ରୟାସ କରିବା ପାଇଁ ମୁଁ ଅଧିକ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହେବି । ଅବଶ୍ୟ, ଯଦି ଆମେ ସେମାନଙ୍କୁ ସଠିକ୍ ଭାବରେ ପ୍ରଶିକ୍ଷଣ ଦେଇଥାଉ, ତେବେ ଆମର ବିଦେଶୀ ଅଂଶୀଦାରମାନେ ଏହି କାର୍ଯ୍ୟରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିପାରିବେ ।

ସବୁଠାରୁ ଗୁରୁତ୍ଵପୂର୍ଣ୍ଣ କଥା ହେଉଛି, ଯଦି ଆମର ନେତୃତ୍ଵ ନିଜେ ବିଶ୍ଵକୁ ସୁସମାଚାର ଗ୍ରହଣ କରିବାର ଆଦେଶ ଉପରେ ନିଶ୍ଚିତ ହୋଇଥିଲେ ଏବଂ ନିଜକୁ ଏକ ଅନନ୍ତ ତଥା ବିଶ୍ଵସ୍ତରୀୟ ଦୃଷ୍ଟିକୋଣରେ ଶିକ୍ଷା ଦେଇଥିଲେ, ତେବେ ଏହା କେବଳ ଆମେରିକୀୟ ମଣ୍ଡଳୀଗୁଡ଼ିକର ପରିବେଶକୁ ବଦଳାଇବ । ଐତିହାସିକ ତଥା ବିଶ୍ଵର ସୁସମାଚାର ପ୍ରଚାର ବିଷୟରେ ପାଶ୍ଚାତ୍ୟ ମଣ୍ଡଳୀର ଦୃଢ଼ ବିଶ୍ଵାସ ଏବଂ ବୁଝାମଣାର ଅଭାବ ଆମର ଜ୍ଞାନର ଅଭାବର ମୁଖ୍ୟ ଅପରାଧୀ ହୋଇପାରେ ।

ପଞ୍ଚମ, ଆମେରିକୀୟ ମଣ୍ଡଳୀଗୁଡ଼ିକ ସେମାନଙ୍କ ଲୋକଙ୍କୁ ସେହି ସ୍ଥାନ ପାଇଁ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିବାକୁ କହିବା ଉଚିତ୍ ଯଦିଓ ସେମାନେ ସେଠାକୁ ଯାଆନ୍ତି ନାହିଁ । ଆମେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଆମର ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଶିକ୍ଷା ଦେବା ଏବଂ ସେମାନଙ୍କୁ ଦେଖାଇବା ଉଚିତ୍ ଯେ ସେମାନେ କିପରି ନିଜ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଏକ ଅନନ୍ତ ଏବଂ ବିଶ୍ଵସ୍ତରୀୟ ଦୃଷ୍ଟିକୋଣରୁ ବଞ୍ଚାଇବା ଆରମ୍ଭ କରିପାରିବେ, ଯେତେବେଳେ କି ସେମାନେ ବିଶ୍ଵର ବିଭିନ୍ନ ସ୍ଥାନ ପାଇଁ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିବାକୁ ଶିଖନ୍ତି । ଆମ ସଂସ୍କୃତିର ଆତ୍ମ-ପ୍ରଶଂସା ଠାରୁ ଦୂରେଇ ରହିବା ପାଇଁ ଏହା ହୁଏତ ଏକ ଦୀର୍ଘ ରାସ୍ତା ଦେଇପାରେ, ଯାହା ଆମେରିକୀୟମାନେ ଦିନକୁ ଚାରି ଘଣ୍ଟା, ସପ୍ତାହରେ ସାତ ଦିନ ସାମ୍ନା କରନ୍ତି ।

ଷଷ୍ଠ, ଟେଲିଫୋନିଂ ମନ୍ତ୍ରଣାଳୟରେ ନିଜର ଅଧିକ ବଜେଟ୍ ଦେବା ପାଇଁ ଆମେରିକୀୟ ମଣ୍ଡଳୀଗୁଡ଼ିକ ଏକ ଉପାୟ ଖୋଜି ବାହାର କରିବା ଉଚିତ୍ । ଆମର ସ୍ଥାନୀୟ ବୃତ୍ତଗୁଡ଼ିକ ଏବଂ ଆମର ବିଦେଶୀ ଲକ୍ଷ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ପାଇଁ ଆମର ମଣ୍ଡଳୀଗୁଡ଼ିକର ମୋଟ ୫୦ ପ୍ରତିଶତ ବଜେଟ୍ ଦେବା ପ୍ରକୃତରେ ଅତ୍ୟଧିକ ହେବ କି?

ସପ୍ତମ, ଆମେରିକୀୟ ମଣ୍ଡଳୀଗୁଡ଼ିକ ସେମାନଙ୍କର ପ୍ରାଥମିକ ନେତୃତ୍ୱକୁ ସେମାନଙ୍କର ବିଦେଶୀ ଲକ୍ଷ୍ୟକୁ ପଠାଇବା ଉଚିତ ଏବଂ ସେଠାରେ ଥିବା ବିଶ୍ୱାସୀଙ୍କୁ ଆମର ସ୍ଥାନୀୟ ଲକ୍ଷ୍ୟରେ ଯାହା କରିବା ତାହା କରିବାରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିବା ଉଚିତ୍ । ଆମର ମଣ୍ଡଳୀଗୁଡ଼ିକ ଯେତିକି ନେତୃତ୍ୱ ଯତ୍ନ ନିଅନ୍ତି, ବୁଝନ୍ତି ଏବଂ ଆର୍ଥିକ ସମ୍ବଳର ଯତ୍ନ ନିଅନ୍ତି, ବୁଝନ୍ତି ଏବଂ ଆର୍ଥିକ ସମ୍ବଳର ଯତ୍ନ ନିଅନ୍ତି । ଆମେ ଆମର ନେତୃତ୍ୱ ପଠାଇବା ଏବଂ ଲୋକଙ୍କୁ ଘରେ ରହିବାକୁ ଦେବା ଉଚିତ୍ ।

ଅଷ୍ଟମ, ଆମେରିକୀୟ ମଣ୍ଡଳୀ ବିକାଶ କୌଶଳ ପ୍ରତି ଯତ୍ନବାନ ହେବା ଉଚିତ୍ ଯାହା ବିଦେଶୀ ସ୍ଥାନୀୟ ମଣ୍ଡଳୀଗୁଡ଼ିକୁ ପ୍ରାଥମିକ ପଥରେ ପରିଣତ କରିବାରେ ସାହାଯ୍ୟ କରେ ନାହିଁ ଏବଂ ସୁସମାଚାର ପ୍ରଚାର ଏବଂ ମଣ୍ଡଳୀ ରୋପଣ ସହିତ ସିଧାସଳଖ ସଂଯୁକ୍ତ ନୁହେଁ । ସାମାଜିକ ମନ୍ତ୍ରଣାଳୟର ବିକାଶ, ଯେପରିକି ବିଧିବା ଏବଂ ପିଲାମାନଙ୍କର ଯତ୍ନ ନେବା, ବୋଧହୁଏ ପୋକର ଏକ ପାତ୍ର ହୋଇପାରେ, କାରଣ ଆର୍ଥିକ ପରିଚାଳନାରେ ଲୋକଙ୍କ ସହ ସହଭାଗୀତା ତୁଟି ଘଟାଇପାରେ । ମୋର ଏକ ନିୟମ ହେଉଛି ଯଦି ଗୋଟିଏ ସ୍ଥାନରେ ସୁସମାଚାର ପ୍ରଚାର ପ୍ରକ୍ରିୟାରେ ବିକାଶ ଆବଶ୍ୟକ ହୁଏ, ତେବେ ବିଦେଶୀ ମଣ୍ଡଳୀଗୁଡ଼ିକ ବଜାୟ ରଖିବା ପାଇଁ କାର୍ଯ୍ୟଟି ଛୋଟ ହେବା ଉଚିତ୍ ଏବଂ ଆମେରିକୀୟ ମଣ୍ଡଳୀଗୁଡ଼ିକ ଯଥାସମ୍ଭବ ଅଦୃଶ୍ୟ ରହିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିବା ଉଚିତ୍ । ସୁସମାଚାର ଯଥାସମ୍ଭବ ପ୍ରସଙ୍ଗଭିତ୍ତିକ ଏବଂ ସ୍ୱଦେଶୀ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ । ଅଧିକାଂଶ ସ୍ଥାନରେ ବିଦେଶୀ ଚେହେରା ଏହାର ବିସ୍ତାରକୁ ଜଟିଳ କରିଥାଏ, ବିଶେଷତଃ ଯଦି ସୁସମାଚାର ଘୋଷଣାମାନା ସମ୍ପଦର ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି ସହିତ ସଂଯୁକ୍ତ, ଯାହା ବିଦେଶୀ ଲୋକଙ୍କ ପାଇଁ ଉପଲକ୍ଷ ନୁହେଁ ।

ଏହି ପଦ୍ଧତି ଦାରିଦ୍ର୍ୟ, ତ୍ୟାଗ କିମ୍ବା ଅତ୍ୟାଚାର ସହିତ ସଂଯୁକ୍ତ ପରିଚାଳନାଗୁଡ଼ିକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିବ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ଯେତେବେଳେ ଆମେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ବିଧିବାଙ୍କୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିପାରିବୁ ନାହିଁ, ଯେତେବେଳେ ସ୍ଥାନୀୟ ମଣ୍ଡଳୀଗୁଡ଼ିକ ଯୀଶୁଙ୍କ ଜୀବନଶୈଳୀ ଗ୍ରହଣ କରନ୍ତି, ତିନି କିମ୍ବା ଚାରି କିମ୍ବା ପଚାଶ କିମ୍ବା ଅଧିକ ବିଧିବାଙ୍କୁ ସାହାଯ୍ୟ କରାଯାଏ । ଏବଂ ସୁସମାଚାର ଘୋଷଣା କରାଯାଇଛି!

ନବମ, ଆମେରିକୀୟ ମଣ୍ଡଳୀଗୁଡ଼ିକ ଆମ ଦେଶରୁ ବିଶ୍ୱକୁ ଯାଉଥିବା ମିଶନାରୀମାନଙ୍କୁ ପଠାଇବା ଏବଂ ସମର୍ଥନ କରିବା ଜାରି ରଖିବା ଉଚିତ୍ । କିନ୍ତୁ ଆମେ କେବଳ ସେହିମାନଙ୍କୁ ପଠାଇବା ଉଚିତ୍, ଯେଉଁମାନେ ଅଭିଜ୍ଞତା ଦ୍ୱାରା ଦର୍ଶାଇଛନ୍ତି ଯେ ସେମାନେ ପ୍ରକୃତରେ ମଣ୍ଡଳୀକୁ ବୁଝନ୍ତି ଯେପରି ଈଶ୍ୱର ଏହାକୁ ପରିକଳ୍ପନା କରିଛନ୍ତି, ଏହା ମଧ୍ୟରେ ନେତୃତ୍ୱ କିପରି କାର୍ଯ୍ୟ କରିବ, ଏବଂ ସବୁଠାରୁ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ କଥା ହେଉଛି, ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ କିପରି ସୁବିଧାଜନକ ଏବଂ ନିଜେ କାମ ନକରିବା । ଆମେ ମଧ୍ୟ କିଛି ଯୁବକଙ୍କୁ ପଠାଇବା ଉଚିତ୍ ଯେଉଁମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଆମେ ଏକ ଶ୍ରବଣ ହୃଦୟ ଏବଂ ଏକ ଆଜ୍ଞାକାରୀ ଇଚ୍ଛା ଦେଖୁ । ଅଭିଜ୍ଞ ଯୁବକମାନଙ୍କ ଅପେକ୍ଷା ଏହି ଯୁବକ ବିଶ୍ୱସୀଙ୍କ ପାଇଁ ଶୃଙ୍ଖଳିତ ହେବା ପାଇଁ କୌଣସି ଭଲ ସ୍ଥାନ ନାହିଁ । ଭବିଷ୍ୟତରେ ସେମାନେ କେଉଁ ମନ୍ତ୍ରଣାଳୟରେ ଶେଷ କରିବେ ସେଥିରେ କିଛି ଫରକ ପଡ଼ିବ ନାହିଁ; ଈଶ୍ୱର ଯେଉଁଠାରେ ବି ନିଅନ୍ତି ଏହି ଅଭିଜ୍ଞତା ସେମାନଙ୍କୁ ନେତୃତ୍ୱର ଅଂଶ ହେବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବ ।

ଶେଷରେ, ଆମେରିକୀୟ ମଣ୍ଡଳୀଗୁଡ଼ିକ ସେମାନଙ୍କର ବିଦେଶୀ ଅଂଶୀଦାର ଏବଂ ସେମାନଙ୍କୁ ପଠାଉଥିବା ମିଶନାରୀମାନଙ୍କୁ ନିୟମିତ ଉତ୍ତରଦାୟୀ କରିବା ଉଚିତ୍ । ଆମର ସ୍ଥାନୀୟ ମଣ୍ଡଳୀଗୁଡ଼ିକରେ ଯେପରି, ଆମର ବୈଦେଶିକ ସହଭାଗୀତାରେ ଆମେ ମାପିବା ଆବଶ୍ୟକ କରୁଥିବା ଜିନିଷଗୁଡ଼ିକ ବିଷୟରେ ଆମେ ପୂର୍ବରୁ ଆଲୋଚନା କରିସାରିଛୁ: ଲୋକମାନେ ପାଞ୍ଚଟି ବାଇବଲ ସୀମା ମୂଲ୍ୟରେ ବୁଝନ୍ତି କି? ସେମାନେ ସେହି ମୂଲ୍ୟବୋଧକୁ ଯେକୌଣସି ସ୍ଥାନରେ ଏବଂ ଈଶ୍ୱର ସେମାନଙ୍କୁ ସୁଯୋଗ ଦେଉଛନ୍ତି କି? ମଣ୍ଡଳୀ ଏହାର ବୃତ୍ତ ଉପରେ ଏକ ମାପଯୋଗ୍ୟ ପ୍ରଭାବ ପକାଉଛି କି? ଆମେ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ବିଶ୍ୱାସକୁ ଆସୁଥିବାର ଦେଖୁ କି?

ଯେହେତୁ ଆମେ ଆମର ଅଂଶୀଦାର ଏବଂ ମିଶନାରୀମାନଙ୍କୁ ଉତ୍ତରଦାୟୀ, ସେହିଭଳି ଜିନିଷଗୁଡ଼ିକ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ଆମେ ନିଜକୁ ଉତ୍ତରଦାୟୀ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ । ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଏକ ଉତ୍ତରଦାୟିତ୍ୱ ମାନକ ମାଗିବା ଅଲଗା ଅଟେ ଯାହାକୁ ଆମେ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟମୂଳକ ଭାବରେ ନିଜ ପାଇଁ ପ୍ରୟୋଗ କରୁନାହିଁ ।

ଏହି ମଣ୍ଡଳୀଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରୁ କୌଣସିଟି ଆମେରିକୀୟ ମଣ୍ଡଳୀରେ ଥିବା ସମସ୍ତ ସମସ୍ୟାର ସମାଧାନ କରିବ ନାହିଁ | କିନ୍ତୁ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଦଶନ୍ଧି ମଧ୍ୟରେ ଏହା ସୁସ୍ଥ ପଠାଇବା, ଯିବା ଏବଂ ବଢ଼ିବା ପାଇଁ ଅନୁମତି ଦେବ |

Notes

Preface

1. Books I have written, along with articles and DVDs, are available at www.spcglobal.org, the website of Saturation Church Planting International.

Introduction

1. For in-depth thoughts on relationship with and representation of God, read Divine Design: In the *Beginning* (<http://scpglobal.org/resources/>).

Chapter 1: We Are Writing the History of Our Nation

1. While I do not have a specific source for these numbers, I have been a part of this church growth personally and am one among many who believe this to be accurate. Patrick Johnstone of Operation World in the 1990s concluded that by 2000 there would be 200,000 new churches in India and that the church was reproducing at about a 15 percent annual average growth rate. That rate continues unabated even today.
2. Jim Montgomery, *I'm Gonna Let It Shine: 10 Million Lighthouses to Go* (Pasadena, CA: William Carey Library, 2001), x. "DAWN Philippines, where it all began in 1974, for instance, has celebrated the fulfillment of its goal to increase from about 5,000 congregations to 50,000 by the end of 2000."
3. Kelly Shattuck, "7 Startling Facts: An Up Close Look at Church Attendance in America," December 29, 2015, *ChurchLeaders*, <http://churchleaders.com/pastors/pastor-articles/139575-7-startling-facts-an-up-close-look-at-church-attendance-in-america.html> (accessed June 5, 2017).
4. Del Tackett, "What's a Christian Worldview?" Focus on the Family, <http://www.focusonthefamily.com/faith/christian-worldview/whats-a-christian-worldview/whats-a-worldview-anyway> (accessed June 5, 2017).

Chapter 3: How Should the Church Define Its Success?

1. *A Mind Awake: An Anthology* of C. S. Lewis (London: Geoffrey Bles, 1968), 130.

Chapter 6: Interdependency in the Church

1. D. A. Carson, *The Gospel According to John*, Pillar New Testament Commentary (Leicester, England: Inter-Varsity Press, 1991), 521.
2. Merrill C. Tenney, John: *The Gospel of Belief: An Analytic Study of the Text* (Grand Rapids: Eerdmans, 1976), 31–32.

3. For more on the five functions of leadership as meant not just for the local church but for the church at large, take a look at two books by F. F. Bruce: *The Pauline Circle and Men and Movements in the Primitive Church: Studies in Early Non-Pauline Christianity*.

Appendix 1: Implementing God's Purpose for His Church

1. You can find the SCP Journey and the SCP Reader, with other assets available to help you better understand and implement God's salvation promise in and through His people, at www.scpglobal.org.